ஸ்ரீ:.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதலாழ்வார்களுள்

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி

அருளிய

"திவ்யார்த்த தீபிகை" யென்னும்

உரையுடன்,

சென்னை M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

விபவஹூ

1929.

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை	...	3	0	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை	...	1	0	0
ஷை காலிகோ பைண்ட்	...	1	4	0
நாச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	...	1	8	0
ஷை காலிகோ பைண்ட்	...	1	12	0
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	...	1	4	0
ஷை காலிகோ பைண்ட்	...	1	8	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் ஷை	...	1	10	0
திருமாலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான், கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	...	1	0	0
ஷை காலிகோ பைண்ட்	...	1	4	0
பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1,2 பத்துக்கள்	...	3	0	0
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	...	1	8	0
திருவெழுகூற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் விரிவுரை	...	2	4	0
திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி ஷை	...	2	0	0
இராமாநுச நூற்றந்தாதி ஷை	...	0	12	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4	0
ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம்	...	1	0	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12	0
ஸுதர்சநசதகம் மிகத்தெளிவான தமிழுரை	...	1	0	0
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	2	0
நமஸ்காரதத்துவம்	...	0	2	0
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதநம்	...	0	3	0
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	...	0	4	0
வாத்ஸல்யார்த்த விவரணம்	...	0	2	0
விதவாவபந வித்வம்ஸநம்	...	0	4	0
உபந்யாஸரத்நமாலா (க்ரந்த லிபி) ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை	...	0	6	0
பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம்	...	0	4	0

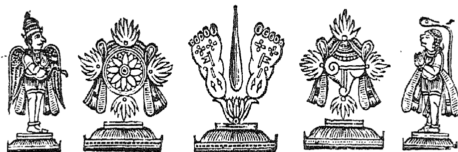
தெலுங்குலிபிப் பிரசுரங்கள்.

ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் இவற்றின் விஸ்தாரமான மணிப்ரவாள வியாக்கியானம்	...	1	8	0
அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தின் ஷை	...	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	...	0	4	0
ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலம்	...	0	3	0
ரஹஸ்ய மூலம்	...	0	6	0

இன்னும் பல புஸ்தகங்களும் உள்ளன.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.)

శ్రీశైలేశదయాపాత్రం ధీభక్త్యాదిగుణార్ణవమ్ ।
యతీన్ద్రప్రవణం వన్దే రమ్యజామాతరం మునిమ్॥

[ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்.
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச்செய்தவை.)

లక్ష్మీనాథసమారమ్భాం + వన్దే గురుపరమ్పరామ్॥
యోనిత్యమచ్యుతపదామ్బుజ + రామానుజస్యచరణౌశరణంప్రపద్యే.

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.
யோ நித்யமச்யுத + ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.)

మాతా పితా యువతయః + ప్రణమామి మూర్ధ్నా॥

[மாதா பிதா யுவதய: + ப்ரணமாமி மூர்த்நா.]

(ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.)

భూతం సరశ్చ + శ్రీమత్పరాఙ్కుశమునింప్రణతోఽస్మినిత్యమ్.

[பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.]

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

இது—மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் இரண்டாமவரான பூதத்தாழ்வாரருளிச் செய்ததும், நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாக ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளால் வகுக்கப்பட்ட இயற்பாவில் இரண்டாவது பிரபந்தமுமாகும். பொய்கையாழ்வாருடைய திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்திற்கு அடுத்தபடியாக இத்திருவந்தாதி அவதரித்ததுபற்றி இரண்டாந்திருவந்தாதி யென்று இதற்குத் திருநாமமிட்டு வழங்கலாயினர் முன்னோர்.

இப்பிரபந்த மருளிச்செய்த பூதத்தாழ்வாருடைய திருவவதார வரலாறு முதலியன முதற்றிருவந்தாதியுரைத் தொடக்கத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன; அங்கே கண்டுகொள்க.

எம்பெருமானை அநுபவிப்பதற்கு இன்றியமையாத ஸாமக்ரிகள்—பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம், பரமபக்தி என்கிற ப்ரேமதசா விசேஷங்கள் மூன்றும். இவற்றுள், எம்பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேணுமென்கிற ஆவல் பரபக்தி; அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்தல் பரஜ்ஞாநம்; பின்பு மேன்மேலும் இடைவிடாது அநுபவிக்கவேணு

மென்னும் ஆவல் பரமபக்தி. (அன்றியே,) எம்பெருமானோடு கூடினபோது ஸுகிக்கும்படியாகவும் பிரிந்தபோது துக்கிக்கும்படியாகவுமிருக்கை பரபக்தி; பகவானுடைய பூர்ண ஸாக்ஷாத்காரம் பரஜ்ஞாநம்; அவனுடைய அநுபவம் பெறுவிடில் நீரைவிட்டுப் பிரிந்த மீன்போலே மூச்சு அடங்கும்படியிருக்கை பரமபக்தி என்றும் நம் பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹிப்பர். "உபாஸநம் பரபக்திஃ ஸ்யாத் பரஜ்ஞாநம் து ஸங்கமஃ। புநர்விஶ்லேஷபீருத்வம் பரமா பக்திருச்யதே = தர்சநம் பரபக்திஸ்ஸ்யாத் பரஜ்ஞாநம்து ஸங்கமஃ—புநர்விச்லேஷபீருத்வம் பரமா பக்திருச்யதே." என்றொரு காரிகையுமுண்டு.

இப்படிப்பட்ட பரபக்தி முதலியன மூன்றும் முதலாழ்வார்கள் மூவர்க்கும் தனித்தனியே குறைவின்றி உண்டாயிருக்குமாறும் ஒரொருவர்க்கு ஒவ்வொன்றே தலையெடுத்து மற்றவை அதற்குள்ளே யடங்கியிருக்கும். பொய்கை யாழ்வார்க்குப் பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் சாயை மாத்திரம் தோன்றிப் பரபக்தியே விஞ்சியிருக்கும். பூதத்தாழ்வார்க்குப் பரபக்தி முற்றிப் பரிபக்குவமாகி மேலே பரமபக்தி தோன்றக் காரணமான பரஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும். பேயாழ்வார்க்குப் பரமபக்தியே விஞ்சிப் பரபக்தி பரஜ்ஞாநங்களிரண்டும் அதற்குள்ளே மறைந்து கிடக்கும். இம்மூவருடைய அருளிச்செயல்களினின்றும் இந்த நிலைமைகளை நம் பூருவர்கள் கண்டறிந்து இங்ஙனே வகுத்தருளினர். இங்ஙனே ஒவ்வொருவர்க்கு ஒவ்வொன்றின் ப்ரகாசமும் மற்றவற்றின் அப்ரகாசமும் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தினாலாயது. ஆகவே இதில் எவ்வகையான ஆக்ஷேபத்திற்கும் இடமில்லை. இப்பரபக்தி முதலியவை மூன்றும் முக்தியிலே உண்டாகக் கூடியவையாயினும் மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கட்கு மாத்திரம் இங்கிருக்கும்போதே எம்பெருமானுடைய திருவருளால் விளைந்தனவாம். இனி, இவற்றை எம்பெருமானிடத்துப் பிரார்த்தித்துப் பெறுதலும் உண்டு. "பரபக்திபரஜ்ஞாநபரமபக்த்யேகஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ" இத்யாதி சரணாகதி கத்ய ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

பொய்கையாழ்வார் முதற்றிருவந்தாதியிலே ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை நிர்ஹேதுகமான எம்பெரு

மானருளாலே தோன்றிய பரபக்தி தசையை அடைந்துள்ள ஜ்ஞாநவிசேஷத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தநுபவித்து, அத்திருமாலுக்கு சேஷமான விபூதியை ஸ்வதந்த்ரமென்றும் அந்யசேஷமென்றும் பிரமிக்கிற அஜ்ஞாநவிருள் நீங்கும்படி பூமி முதலிய பதார்த்தங்களைத் தகளி முதலியனவாக உருவகப்படுத்திக்காட்டி, உபய விபூதியுக்தனான எம்பெருமானே சேஷியென்றும், அவனுக்கு சேஷமாயிருப்பதே ஆத்ம ஸ்வரூபமென்றும் அவனது திருவடிகளிற் செய்யும் கைங்கரியமே புருஷார்த்தமென்றும், அதனைக் கைப்படுத்தித் தரும் உபாயமும் அவன் திருவடிகளே யென்றும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பேசினார்;

இத்திருவந்தாதியில் பூதத்தாழ்வார்—கீழே பொய்கையாழ்வாரோடுகூட விருந்து எம்பெருமானுடைய குணங்களை யநுபவித்ததனால் அவனது அருளாலேவந்த தமது பரபக்தியானது பரஜ்ஞாந தசையை அடையும்படி பரிபக்குவமாகி வளர, பரஜ்ஞாநதசையை யடைந்த அந்த ப்ரேம விசேஷத்தாலே எம்பெருமானது தன்மைகளை முழுவதும் ஸாக்ஷாத்கரித்தநுபவித்தார். தம்முடைய அந்த அநுபவத்தை நாட்டிலுள்ளாரும் அறிந்து அநுஸந்தித்து வாழுமாறு இப்பிரபந்த ரூபமாக வெளியிட்டருளுகிறார். ...

[பிரபந்த சாரம்.]

"கடன்மல்லைக் காவலனே பூதவேந்தே
காசினிமே லைப்பசியி லவிட்டநாள்வந்
திடர்கடியுந் தண்கோவ லிடைகழிச்சென்
றிணையில்லா மூவருமா யிசைந்தேநிற்க
நடுவிலும்மிலொருவருமன் றறியாவண்ணம்
நள்ளிருளில் மால்நெருக்க நந்தாஞானச்
சுடர்விளக்கேற்றிய வன்பேதகளியான
தொடைநூறுமெனக்கருள்செய் துலகங்கீயே."

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருவந்தாதி

தனியன் உரை.

[திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளிச்செய்த தனியன்.]

(இருவிகற்ப நேரிசை வெண்பா.)

என்பிறவி தீர விறைஞ்சினே னின்னமுதா
அன்பே தகளி யளித்தானை—நன்புகழ்சேர்
சீதத்தார் முத்துக்கள் சேருங் கடன்மல்லைப்
பூதத்தார் பொன்னங் கழல்.

பதவுரை.

இன் அமுது ஆ	மதுரமான அம்ருதமாக
அன்பே தகளி அளித்தான்	"அன்பே தகளியா" என்று தொடங்கும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தை யருளிச் செய்தவரும்
நன் புகழ் சேர்	நல்ல கீர்த்தி சேரப்பெற்று
சீதத்து ஆர் முத்துக்கள் சேரும்	குளிர்ச்சி பொருந்திய முத்துக்கள் சேர்ந்துள்ள
கடல்மல்லை	திருக்கடன் மல்லைத் தலத்தில் திருவவதரித்த
பூதத்தாரை	பூதத்தாழ்வாருடைய
பொன் அம் கழல்	பொன்போலழகிய திருவடிகளை
என் பிறவி தீர	எனது பிறவித்துயர் நீங்கும்படி
இறைஞ்சினேன்	வணங்கினேன்.

* * *—பூதத்தாழ்வாரை வணங்கினால் பிறப்பது மிறப்பதுமாகிற ஸம்ஸாரம் தொலைந்து மோக்ஷம் ஸித்தமாமாகையால் அவரை வணங்கினேனென்கிறார். 1. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்

1. திருவாய்மொழி—9—4—9.

மாலைகள் சொன்னேன்" என்னுமாபோலே பக்தாம்ருதமாகத் திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தவரும் விலக்ஷணமான திருக்கடல்மல்லைத் திருப்பதியில் திருவவதரித்தவருமான பூதத்தாழ்வாரை வணங்கினேனென்றுராயிற்று. 1. "அமுதன்ன சொன்மாலையேத்தித் தொழுதேன்" என்று இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச்செய்தலால் "இன்னமுதா அன்பே தகளியளித்தான்" என்றது நன்கு பொருந்தும். "அளித்தானை" என்றவிடத்துள்ள இரண்டனுருபு [ஐ] பிரித்து பூதத்தார் என்றவிடத்துக் கூட்டப்பட்டது; அளித்தானுகிய பூதத்தாரை என்றபடி. பூதத்தாரை— உருபுமயக்கம்; பூதத்தாருடைய என்று பொருள்.

நன்புகழ்சேர் என்பதும் முத்துக்கள்சேரும் என்பதும் கடன் மல்லைக்கு விசேஷணங்கள். தலசயனத்துறைவாரையும் பூதத்தாழ்வாரையும் தன்னிடத்துக் கொண்டிருப்பதே கடல்மல்லைக்கு நன் புகழாவது. சீதம்—வடசொல்; குளிர்ச்சி. முத்துக்குக் குளிர்ச்சி இயல்பு. முத்துக்கள் என்ற பன்மைக்குச் சேர ஸ்வாரஸ்யமாக ஒரு பொருள் கூறலாம்; மூன்றுவகை முத்துக்கள் இத்தலத்தி லுண்டு; கடலில் தோன்றும் முத்து, 2. "வானவரால் வணங்கப் படும் முத்து" என்னப்பட்ட எம்பெருமானுகிற முத்து, இவ் விபூதியிலிருந்துகொண்டே முக்தர் என்னும்படியாகவுள்ள [கரை கடந்த முத்தான] பூதத்தாழ்வாராகிற முத்து—ஆக மூன்று வகை முத்துக்கள் சேரும் கடன்மல்லையாம்.

பூதத்தார்—வடமொழியில் "ஊ—இ—ஸத்தாயாம்." [பூ—ஸ்த்தாயாம்] என்கிற தாதுவடியாகப் பிறந்தது பூதம் என்னுஞ் சொல். ஸத்தைபெற்றது என்று பொருள். எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களை யநுபவித்தே ஸத்தைபெற்றுரென்னுங் காரணம்பற் றிப் பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்றென்றுணர்க. திருவாய் மொழியில் (**5—2—1**) "கடல்வண்ணன் பூதம்" என்றவிடத்து வியாக்கியானங்களில் இப்பொருள் விளங்கக் காண்க. ... *

தனியன் உரை முற்றிற்று.

---

1. இரண்டாந்திருவந்தாதி—85. 2. பெரிய திருமொழி 7-3-8.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த

இரண்டாந்திருவந்தாதி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்
இயற்றிய திவ்யார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.]

அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை யிடுதிரியா *—நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான். (க)

ஞானம் தமிழ் புரிந்த நான்	பகவத்விஷய ஜ்ஞானத்தைத் தருமதாய் த்ராவிட பாஷா ரூபமான திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்தை (உலகத்தார்க்கு) விரும்பி வெளியிட்ட அடியேன்,
அன்பே தகளி ஆ	(பரபக்தியின் ஆரம்பதசையான) ஸ்நேஹம் தகளியாகவும்
ஆர்வமே நெய் ஆக	(அந்த ஸ்நேஹம் மூலமாகப்பிறந்த) அபிநிவேசம் நெய்யாகவும்
இன்பு உருகு சிந்தை இடு திரி ஆ	(பகவத் விஷயத்தின்) இனிமையாலே நீர்ப்பண்டமாக உருகுகின்ற மனமானது (விளக்குக்கு) இடப்படுகிற திரியாகவுங் கொண்டு
நன்பு உருகி	ஆத்மாவும் உருகப்பெற்று
நாரணற்கு	ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு
ஞானம் சுடர் விளக்கு ஏற்றினேன்	பரஜ்ஞானமாகிற பிரகாசமான தீபத்தை ஏற்றினேன்.

* * *—தகளியாவது—நெய்க்கும் திரிக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற அகல். (தாளி என்று உலகவழக்கு.) அன்பைத் தகளியாகவும்

ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் இன்புருகு சிந்தையைத் திரியாகவும் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு ஞானச்சுடர்விளக்கு ஏற்றினேனென் கிறார். அன்பு ஆர்வம் இன்பு என்றவையெல்லாம் பகவத்விஷயத்தில் தமக்குண்டான அநுராக விசேஷங்களேயாம். அநுராகத்தில் கணுக்கணுவான அவஸ்தாபேதங்கள் உண்டாகையால் அவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி அன்பு என்றும் ஆர்வம் என்றும் இன்பு என்றும் சப்தபேதங்களையிட்டுச் சொன்னபடி. ஆகவே, எம்பெருமானது திருவருளால் தமக்கு அப்பெருமான் விஷயமாகத்தோன்றியுள்ள ப்ரீதியின் நிலைமைகளைத் தகளியும் நெய்யும் திரியுமாக உருவகப் படுத்தி, ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்குப் பரஜ்ஞானமாகிற சுடர் விளக்கையேற்றி அடிமைசெய்யப் பெற்றேனென்று மகிழ்ந்து கூறினாராயிற்று.

எம்பெருமானிடத்தில் எனக்கு அநுராகமானது கணுக்கணு வாக ஏறி வளர்ந்துசெல்லப் பெற்றதனால், அவ்வநுராகம் உள் ளடங்காமல் இத்தமிழ்ப்பாசுரங்களை வெளியிடத் தொடங்கு கின்றேனென்பது பரமதாற்பரியம்.

உலகத்தில் ஒரு விளக்கு ஏற்றவேணுமானால் தகளியும் நெய்யும் திரியும் இன்றியமையாதனவாம்; இவ்வாழ்வார் ஏற்றுகிற ஞானவிளக்கானது லோகவிலக்ஷணமானதால் லோகவிலக்ஷண மான தகளியையும் நெய்யையும் திரியையுங்கொண்டு ஜ்வலிக் கின்றதுபோலும். பகவத்விஷய அநுராகத்தின் வெவ்வேறு நிலைமைகளே இவையாயின. உலகில் பதார்த்தங்கள் பிரகாசிப் பதற்காக விளக்கேற்றுவர்; இவரும் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்கள் பிரகாசிப்பதற்காக விளக்கேற்றினர்.

"நன்புருகி" என்றவிடத்து, நன்பு என்று ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநாநந்தங்களையுடையதாகையாலும் எம்பெரு மானுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதமாகையாலும் ஆத்மா நல்ல வஸ்து என்ற காரணத்தினால் நன்பென்று இவர் ஆத்மாவுக்குப் பெயரிட்டனர்போலும். நன்பு என்பது குணப்பெயராயினும் "தத்³கு³ணஸாரத்வாத்து தத்³வ்யபதே³ஶ: ப்ராஜ்ஞவத்" [ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம்.] என்ற ஸ்ரீபாஷ்ய ப்ரக்ரியையாலே ஆத்மவாசகமாகக்

குறையில்லையென்க. தமிழர் பண்பாகுபெயர் என்பர். நாரணன்—நாராயணன் என்பதன் சிதைவு.

இவ்வாழ்வார் ஞானத்தமிழ்புரியத் தொடங்கும்போதே 'ஞானத் தமிழ்புரிந்த' என்று இறந்தகாலத்தாற் கூறினது-தம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவிக்க விரும்பிய எம்பெருமான் ஸத்யஸங்கல்பனாகையாலும், எம்பெருமானது திருக்குணங்களைப்பற்றிப் பாசுரங்கள் பேசித் தலைக்கட்டியே தீரும்படியான தம் உறுதியினாலும் இப்பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டியாய்விட்டதாக நினைத்தென்க. இதனைத் தமிழர், தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி யென்பர். ... (க)

ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து நாரணன்றன் நாமங்கள் *
தானத்தால் மற்றவன்பேர் சாற்றினால் *—வானத்
தணியமர ராக்குவிக்கு மஃதன்றே * நங்கள்
பணியமரர் கோமான் பரிசு. (உ)

நாரணன் தன்	ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய
நாமங்கள்	(திருமேனி முதலியவற்றிற்கு வாசகமான) திருநாமங்களையும்
மற்று	மற்றும்
அவன் பேர்	அப்பெருமானுடைய (விபூதி விஸ்தாரங்களுக்கு வாசகமான) திருநாமங்களையும்
ஞானத்தால்	(ப்ரேமரூபமான) ஜ்ஞானத்தாலே
நன்கு உணர்ந்து	உள்ளபடியறிந்து
தானத்தால்	(ப்ரேமத்தின் முடிவெல்லையான) ஸ்தானத்திலே நின்று
சாற்றினால்	அநுஸந்தித்தால்,
நங்கள் பணி அமரர் கோமான் பரிசு	நமக்கு பந்துக்களாயும் எப்போதும் கைங்கர்யபரர்களாயுமுள்ள நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான எம்பெருமானுடைய தன்மையாவது,
வானத்து அணி அமரர் ஆக்குவிக்கும் அஃது அன்றே	பரமபதத்திற்கு அலங்காரமான நித்யஸூரிகளாக (நம்மை)ச் செய்துவைக்கு மதுவேயாம்.

* * *—நான் இப்பிரபந்தமுகத்தால் பகவந்நாமங்களை அநுஸந்தித்து அவனதருளால் நித்யஸூரிகள் பெறும் பேற்றைப் பெறப்போகிறேனென்பதைப் பொதுப்படையான சொல்லாலே வெளியிடுகிறார். பகவந்நாமங்களை நன்றாக அறிந்து அன்புடன் யாவர் சொல்லுகின்றனரோ, அன்னவர்களை அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளான நித்யஸூரிகளோடொப்பப் பணிகொள்ளுதலன்றோ எம்பெருமானுடைய தொழில் என்கிறார்.

எம்பெருமானுக்குப் பல்லாயிரந் திருநாமங்களுண்டு; அவற்றில், திருமேனி முதலியவற்றுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் என்று ஒரு வகுப்பும், விபூதிவிஸ்தாரங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் என்று மற்றொரு வகுப்பும் கொள்ளத்தக்கன. ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா:, புண்டரீகாக்ஷ:, பீதாம்பர:, சார்ங்கீ, சக்ரபாணி இத்யாதி திருநாமங்கள் முந்தின வகுப்பைச்சேர்ந்தவை; லோகாத்யக்ஷ:, ஸுராத்யக்ஷ:, ஜகத்பதி: இத்யாதி திருநாமங்கள் பிந்தினவகுப்பைச் சேர்ந்தவை. ஆக இவ்விருவகுப்புகளையுந் திருவுள்ளம்பற்றி, முதலடியில் "நாரணன்றன் நாமங்கள்" என்றும், இரண்டாமடியில் "மற்றவன் பேர்" என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. அன்றியே, நாரணனுடைய நாமங்களை நன்றாகவுணர்ந்து அவனுடைய அந்தப் பெயர்களை அன்பு முற்றி வாய்விட்டுச்சொன்னால்—என்று பொருள் கொள்ளவுங்கூடும்; அப்போது, கீழ்விவரித்தபடி வகுப்புபேதங் கொள்ளவேண்டா.

தானத்தால்—'ஸ்தாநம்' என்னும் வடசொல் தானமெனத் திரிந்தது எல்லை நிலத்தைச்சொன்னபடி. அன்பினுடைய எல்லை நிலத்திலே நின்று என்க. சாற்றுதல்—சொல்லுதல். ஈற்றடியில், நங்கள் என்பதும் பணி என்பதும் தனித்தனியே அமரரிடத்து அந்வயிப்பன. பணியமரர்—எப்போதும் பணிவதையே இயல்வாகவுடைய அமரர். பரிசு—வெகுமதியுமாம்; நித்யஸூரி ஸாம்யத்தை வெகுமதியாக அளிப்பன் என்றவாறு. ... ... (உ)

பரிசு நறுமலரால் பாற்கடலான் பாதம் *
புரிவார் புகப்பெறுவர் போலாம் *—புரிவார்கள்
தொல்லமரர் கேள்வித் துலங்கொளிசேர் தோற்றத்து *
நல்லமரர் கோமான் நகர் (௩)

பால் கடலான் பாதம்	க்ஷீராப்தி நாதனுடைய திருவடிகளை
பரிசு நறு மலரால்	செவ்விகுன்றாத பரிமளம்மிக்க புஷ்பங்களைக் கொண்டு
புரிவார்	விரும்பித் தொழுமவர்கள்,
புரிவார்கள் தொல் அமரர்	ஸாதநாநுஷ்டாந பரர்களான (இந்திரன் முதலிய) பழைய தேவர்களுக்கும்
கேள்வி	(கண்ணால்காண முடியாமல்) காதால்மாத்திரம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கக்கூடியதும்
துலங்கு ஒளி சேர் தோற்றத்து	மிகவிளங்குகின்ற ஒளிபொருந்தித் தோன்றுதலையுடையதுமான
நல் அமரர் கோமான் நகர்	நித்யஸூரி நாதனுடைய திவ்யநகரமான பரமபதத்தை
புகப்பெறுவர் போலாம்	அடையப் பெறுவர்கள்.

* * *—ஸமயத்தில் ஆச்ரிதர்களுக்கு வந்து உதவுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து திருக்கண்வளர்ந்தருளும் திருக்குணத்தி லீடுபட்டு அப்பெருமானது திருவடிகளிலே நல்ல மலர்களைக் கொண்டு ஸமர்ப்பித்து ஆராதிக்குமவர்கள் பரஞ்சோதியான பரம பதத்திலே சென்று புகப்பெறுவர்: இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் அப்பரமபதத்தை இன்னமும் காதால் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார் களேயொழியக் கண்ணால் கண்டு சேரப்பெற்றார்களில்லை; அப்படி தேவர்கட்கும் அரிதான பரமபதத்தை அநந்ய ப்ரயோஜநரான பக்தர்கள் அடையப்பெறுவர் என்கிறார்.

“புகப்பெறுவர்போலாம்” என்றவிடத்து ‘போல்’ என்பது ஒப்பில் போலியாய் வந்தது வடமொழியில் 1. “கிஂவஹிஇவ ராணாஂ” இத்யாதி ஸ்தலங்களில் இவசப்தம்போலே வாக்யாலங் காரமென்க.

புரிவார்கள்தொல்லமரர் கேள்வி=புரிவார்களான தொல்லமர ருண்டு-முழுகுவது மூக்கைப்பிடிப்பது ஜபிப்பது முதலிய ஸாதநா நுஷ்டாநங்களைச் செய்பவரான தேவர்கள்; அவர்களுடைய செவிப்புலனுக்குமாத்திரம் இலக்கானதேயன்றி, கட்புலனுக்கு

1. சாகுந்தளநாடகம்.

இலக்கானதன்று பரமபதம். ஆழ்வானருளிய ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் "[illegible] [illegible]" என்றதும், பிள்ளைப் பெருமாளையங்காரருளிய திருவேங்கடமாலையில் "கேட்டமரர் வேட்டுத் தளர்வாகுமந்தரத்தான்" (6) என்றதும் காண்க.

சாஸ்த்ரங்களில் பரமபதத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து "[illegible] [illegible]" [ஸூரியன் அக்னி முதலிய சுடர்ப்பொருள்களிற்காட்டிலும் மிக விஞ்சி விளங்குவது] என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால் 'துலங்கொளி சேர் தோற்றத்து' என்றார். .... (௩)

நகரிழைத்து நித்திலத்து நாண்மலர்கொண்டு * ஆங்கே
திகழுமணி வயிரம் சேர்த்து*—நிகரில்லாப்
பைங்கமல மேந்திப் பணிந்தேன் பனிமலராள் *
அங்கம்வலங் கொண்டா னடி. (௪)

நகர் இழைத்து	என்னுடைய நெஞ்சை எம்பெருமான் வாழக்கூடிய திருமண்டபமாக அமைத்து
நித்திலத்து நாள் மலர் கொண்டு	(அதிலே) ஸ்நேஹமாகிற முத்தைச் செவ்விகுன்றாத புறவிதழாக அமைத்து
திகழும் மணி வயிரம் சேர்த்து	ஸங்கம் காமம் என்கிற நல்ல மாணிக்கத்தையும் வயிரத்தையும் அல்லியும் தாதுமாக வைத்து
நிகர் இல்லா	ஒப்பில்லாத
பைங் கமலம் ஏந்தி	பக்தியாகிற அழகிய தாமரைப்பூவைத் தரித்துக்கொண்டு
பனி மலராள் அங்கம் வலம் கொண்டான்	குளிர்ந்த தாமரைப் பூவிற் பிறந்த பிராட்டியை வலமார்பினில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமானுடைய
அடி	திருவடிகளை
பணிந்தேன்	வணங்கினேன்.

* * *—இப்பாசுரம் பெரும்பாலும் ரூபகாதிசயோக்தியலங்காரம் கொண்டுள்ளது. அதாவது—விஷயங்களை மறைத்தும் ரூபகமாக்கியும் பேசுகிறது. திருமாமகள் கொழுநனை எம்பெருமானை

என்னுடைய நெஞ்சிலே எழுந்தருளப்பண்ணி உயர்ந்த பக்திப் பெருங்காதலைக் காட்டினேன் என்று சொல்ல நினைத்த விஷயத்தை ஒரு சமத்காரமாகச் சொல்லுகிறார்.

நகரிழைத்து=ராஜாக்கள் வஸிக்குமிடம் நகரமெனப்படும்: தேவாதி தேவனான எம்பெருமான் உவந்து வஸிக்குமிடம் பக்தர்களுடைய ஹ்ருதயமேயாகையாலும் இவ்வாழ்வார் தாமும் பக்த சிரோமணியாகையாலும் இவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலேயே உவந்து வஸிப்பனென்பது திண்ணம்; ஆகவே ‘நகரிழைத்து’ என்றது—என்னுடைய நெஞ்சை அவனுக்கு உறைவிடமாக்கி என்றபடி.

அரசர்களை ஆநந்தப்படுத்த விரும்புமவர்கள் தாமரைமுதலிய நல்ல புஷ்பங்களைக்கொண்டு பணிவதுபோல, தாமும் எம்பெருமானை நல்லதொரு புஷ்பமிட்டுப் பணிந்தமை சொல்லுகிறார்மேலே- நிகரில்லாப் பைங்கமலமேந்திப் பணிந்தேன் என்று. சாஸ்த்ரங்களில் “𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌦𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃॥ 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌪𑌃𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚। 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌕𑌰𑌂𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍॥” [அஹிம்ஸை, இந்த்ரிய நிக்ரஹம், ஸர்வபூததயை, பொறுமை, ஞானம், தபஸ், த்யாகம், ஸத்யம் என்னுமிவை யெட்டும் எம்பெருமானுக்கு ப்ரீதிகரமான எட்டுவகைப் புஷ்பங்கள்] என்று சொல்லியிருப்பதுபோல, இங்கு இவ்வாழ்வார் பகவத்விஷய பக்தியை நிகரில்லாத தாமரைப் பூவாகக் கருதுகின்றனர். தாமரைப்பூவென்றால் அதற்குப் புறவிதழ் அகவிதழ் முதலானவை இருக்குமே; அவற்றின் ஸ்தானங்களிலே ஸ்நேஹம் ஸங்கம் காமம் என்கிற பக்தியின் பருவ விசேஷங்களை யிட்டுப் பேசநினைத்து, அவற்றையும் நேரே சொல்லாமல் முத்தும் மணியும் வயிரமுமாக உருவகப்படுத்திப் பேசுகின்றார். “நிகரில்லாப் பைங்கமல” மென்றது பொற்கமலத்தையாகையால் அதற்கிணங்க முத்தையும் மணியையும் வயிரத்தையும் சொல்லவேண்டிற்று. முதலடியில், மலர் என்றது மலரிதழைச் சொன்னபடி: ஆகுபெயர். புறவிதழின் ஸ்தானத்திலே முத்தாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்நேஹமும், அகவிதழின் ஸ்தானத்திலே மாணிக்கமாகச்

சொல்லப்பட்ட ஸங்கமும், தாதின் ஸ்தானத்திலே வயிரமாகச் சொல்லப்பட்ட காமமும் கமலமென்னப்பட்ட பக்தியின் அவஸ்தாபேதங்களென்க.

நித்திலம்=வடமொழியில், 'நிஸ்தலம்' என்கிறசொல் முத்து என்னும் பொருளதாகக் கவிகளால் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. "[illegible] = அதிவித்ருமமஸ்த நிஸ்தலாவீருசம்" என்று வரதராஜஸ்தவத்திலே கூரத்தாழ்வானும் பிரயோகித்தருளினர். அந்த நிஸ்தலமென்னும் வடசொல்லே தமிழில் நித்திலமென்று திரிந்து கிடப்பதாகக் கொள்க. இது தனியே ஒரு தமிழ்ச்சொல் என்பர் சிலர். ... . (௪)

அடிமூன்றி லிவ்வுலக மன்றளந்தாய் போலும் *
அடிமூன் றிரந்தவனி கொண்டாய் *—படிநின்ற
நீரோத மேனி நெடுமாலே * நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரறிந்து. (௫)

படி நின்ற	பூமியிலே அவதரித்து நின்ற	இரந்து கொண்டாய்	(மாவலி யிடத்தில்) யாசித்துப் பெற்றாய்;
நீர் ஓதம் மேனி நெடு மாலே	கடல்வண்ணனான ஸர்வேச்வரனே!,	நின் அடியை	இப்படிப்பட்ட உனது திருவடிகளை
அன்று	முன்பொரு காலத்தில்	அறிந்து	நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு
இ உலகம்	இவ்வுலகத்தை	ஓத வல்லார் ஆர்	பேசவல்லவர்கள் யாவருளர்? [யாருமில்லை.]
அடி மூன்றில் அளந்தாய் போலும்	மூவடியாலே அளந்துகொள்பவன்போல		
அடி மூன்று அவனி	மூவடி நிலத்தை		

* * *—எம்பெருமான் மாணுருவாய்ச் சென்று மாவலியிடத்தில் மூவடி நிலம் வேண்டினதன் கருத்து எதுவாயிருந்ததென்னில், மூன்று அடிகளாலே மூன்று லோகங்களையும் அளந்து ஆக்ரமித்துக்கொள்ள வேணுமென்பதே முதலில் அபிப்ராயமாக இருந்தது; பிறகு அளக்கிற ஸமயத்தில் கீழுலகங்களை ஓரடியாலும்

மேலுலகங்களை மற்றோரடியாலும் அளந்துகொள்ளுகையாலே மூன்றாவது அடி இரந்துபெற்றது வீணாய்விடும்போலிருந்தது; அது வீணாகாமைக்காக மாவலியைக் கேட்க, அவனும் தனது தலையையே அதற்கு இடமாகக் காட்ட அதன்மேல் மூன்றாமடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்திலே கொண்டு தள்ளினனாக இவ்வாழ்வாருடைய அநுஸந்தான முள்ளதாகக் கொள்க.

இந்தலோகம் அந்தரிக்ஷலோகம் ஸ்வர்க்கலோகம் என்னும் மூவுலகங்களையும் மூன்றடிகளாலே நீ அளப்பதாயிருந்தால் மூவடி நிலம் நீ யாசித்துப் பெறலாம்; காரியத்தில் அப்படி இல்லையே. மூவடி நிலம் யாசித்துப்பெற்று அந்த மூவடிகளாலே மூவுலகங்களை நீ அளந்தாயோ? அஃது இல்லையே!. யாசிக்கிறபோது இருந்தஎண்ணம் வேறாகவும் அளக்கிறபோது உண்டான எண்ணம் வேறாகவும் ஆயிற்றே! இது என்ன? என்றபடி.

உண்மையில், மூன்றடி யாசிக்கிறபோதே 'இரண்டடிகளாலே கீழ்மேலுலகங்களை யளந்துகொண்டு மூன்றாமடிக்காக மாவலியைச் சிறையில் வைக்கவேணும்' என்னும் அபிப்ராயம் எம்பெருமானுக்கு இருந்திருக்கச் செய்தேயும் இவ்வாழ்வார் அபிப்ராயபேதம் தோற்ற அருளிச்செய்தது ஒரு சமத்காரமுமாகும்.

அவநி—வடசொல்; பூமி. படிநின்ற='படி' என்று உபமானத்துக்கும் வாசகமுண்டு; ஒப்பாகநின்ற கடல் என்னலாம்.

மூன்றாமடியில் "நின்படியை" என்ற பாடமும் பொருந்தும். ... ... (௫)

அறிந்தைந்து முள்ளடக்கி யாய்மலர்கொண்டு * ஆர்வம்
செறிந்த மனத்தராய்ச் செவ்வே *—அறிந்தவன்றன்
பேரோதி யேத்தும் பெருந்தவத்தோர் காண்பரே *
காரோத வண்ணன் கழல். (௬)

அறிந்து	(எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் விஷயங்களின் கெடுதல்களையும் நன்றாக) அறிந்துகொண்டு	ஐந்தும்	பஞ்சேந்திரியங்களையும்
		உள் அடக்கி	(பட்டிமேய வொண்ணாதபடி தடுத்து) பகவத்விஷயத்திலே ஊன்றும்படி நியமித்து

ஆய் மலர் கொண்டு	(பகவானுக்கு ஏற்கும்படி) ஆராய்ந்த புஷ்பங்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு	ஓதி	இடைவிடாமற் சொல்லிக்கொண்டு
		ஏத்தும்	துதிக்கின்ற
		பெரும் தவத்தோர்	மஹா பாக்யசாலிகள்
ஆர்வம் செறிந்த மனத்தர் ஆய்	பக்தியிருந்த மனத்தை யுடையராகி	கார் ஓதம் வண்ணன் கழல்	கருங்கடல் வண்ணனான அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை
செவ்வே அறிந்து	(எம்பெருமானுக்கும் தமக்குமுள்ள முறைமையை) நன்றாக அறிந்து		
அவன் தன் பேர்	அப்பெருமானது திருநாமங்களை	காண்பர்	கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

* * *—பகவத் விஷயமானது அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமான விலக்ஷண விஷயமென்பதையும், சப்தாதிவிஷயங்கள் இகழத்தக்கவை யென்பதையும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு, செவி வாய் கண் மூக்கு உடலென்னும் ஐம்புலன்களையும் வெளிவிஷயங்களில் ஓடவொட்டாமல் உள்விஷயமாகிய பகவத் விஷயத்திலேயே உபயோகப்படுத்தி, 1. "செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீர் இருவாட்சி எண்பகர் பூவும் கொணர்ந்தேன்" என்றாற்போலே எம்பெருமானுக்கு உரிய நல்ல புஷ்பங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு ருஜுவானபக்தியையுடையராய் அப்பரமனுடைய திருநாமங்களையே எப்போதும் அநுஸந்திக்கும்படியான பாக்கியம் எவர்களுக்குள்ளதோ, அவர்கள் அப்பெருமானுடைய திருவடிகளைக் கண்டநுபவிக்கப் பெறுவர்கள் என்றாராயிற்று. இத்தால், கீழ்ப்பாசுரத்தில் "நின்னடியை யாரோதவல்லாரறிந்து" என்றது—இப்படி செய்யமாட்டாத தாந்தோன்றிகளைப்பற்றின வார்த்தை யென்பது விளங்கிற்றும்.

தவம்—பாக்கியம். ... ... (சு)

கழலெடுத்து வாய்மடித்துக் கண்சுழன்று * மாற்றார்
அழலெடுத்த சிந்தையரா யஞ்ச *—தழலெடுத்த
போராழி யேந்தினான் பொன்மலர்ச் சேவடியே *
ஓராழி நேஞ்சே யுகந்து. (எ)

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-7-10.

ஆழி நெஞ்சே — ஆழ்ந்த மனமே!, (முன்பு த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்தருளினபோது)

கழல் எடுத்து — திருவடிகளை உயரத் தூக்கினவனுடையும்,

மாற்றார் — எதிரிட்ட நமுசி முதலானவர்கள்

அழல் எடுத்த சிந்தையர் ஆய் அஞ்ச — பயாக்னி கொளுந்தின நெஞ்சையுடையவர்களாய் நடுங்கும்படியாக

வாய் மடித்து — உதட்டை மடித்துக் கடித்துக்கொண்டு

கண் சுழன்று — (பார்க்கிற பார்வையிலேயே அவ்வெதிரிகள் சுருண்டு விழும்படி) கண்கள் வட்டமிட

தழல் எடுத்த போர் ஆழி — நெருப்பை யுமிழ்கிற, போர் செய்யவல்ல திருவாழி யாழ்வானை

ஏந்தினான் — தரித்தவனுயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய

பொன் மலர் சே அடியே — அழகிய மலர்போன்ற திருவடிகளையே,

உகந்து ஓர் — விரும்பி அநுஸந்திப்பாயாக.

* * *—உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளையே உகந்து ஆச்ரயித்திருக்கும்படி தமது திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்கிறார்.

மாவலியினிடத்தினின்றும் தானம் வாங்கியவுடனே ஸ்ரீவிஷ்ணு திரிவிக்கிரமனாய் மூவடிமண்ணை அளக்கப்புக, அதைக் கண்ட மஹாபலிபுத்திரனான நமுசியென்பவன் ஓடிவந்து 'இது என்ன?' என்று வளருகிற திருவடியைத்தகைய, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'நீ ஏன் தகைகிறாய்? நான் தானம்வாங்கியதை அளந்துகொள்ள வேண்டாமோ?' என்ன, 'நீ செய்கிறது கபடமன்றோ?' என்று நமுசிசொல்ல; ஸ்ரீவிஷ்ணு 'உன்னுடைய தகப்பன் யாசகபிரமசாரியாய் வந்த எனக்குத் தானம்பண்ணினது பொய்யோ?' என்ன, நமுசி 'என்னுடைய பிதா உன்னுடைய மோசந்தெரியாமல் உன்வஞ்சனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான்' என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'நான்செய்வதை வஞ்சகமென்று எதனால்சொல்லுகிறாய்?' என்ன, நமுசி 'நீ செய்வது வஞ்சனமன்றாகில், நீ முன்னே கேட்டபோ

திருந்த வடிவத்தைக்கொண்டு அளந்துகொண்டு போ' என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'இது விகாரப்படுந்தன்மையுள்ள [எப்போதும் ஒரு தன்மையாயிராத] சரீரமாயிற்றே, முன்னைய வடிவத்தைக்கொண்டு எப்படி யளக்கமுடியும்?' என்ன, இப்படி ஸமாதானஞ்சொல்லவுங் கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியை விடாமல் உறுதியாயிருந்த நமுசியை வளர்ந்த திருவடியினால் ஆகாயத்திலே கொண்டுபோய்ச் சுழன்றுவிழும்படி செய்தானெம்பெருமான்—என்கிற வரலாற்றைப் பெரியாழ்வார் "என்னிது மாயம் என்னப்பனறிந்திலன், முன்னைய வண்ணமே கொண்டளவாயென்ன, மன்னு நமுசியை வானிற்சுழற்றிய, மின்னுமுடியனே!" (1—8—8) என்ற பாசுரத்தில் அநுஸந்தித்தருளினர்; அதனை இப்பாட்டில் சுருங்க அநுஸந்திக்கிறாரிவர். மாற்றார் என்று மாவலியின்மகனை நமுசி முதலிய விரோதிகளைச்சொல்லுகிறது. அவர்கள் கண்சுழன்று அழலெடுத்த சிந்தையராய் அஞ்சும்படி வாய்மடித்தான் எம்பெருமானென்க.

"தழலெடுத்த போராழியேந்தினான்"=சக்கரத்தாழ்வானைக் கொண்டு காரியங்கொண்டதும் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்திலுண்டு. மாவலியானவன் வாமநனுடைய வடிவழகாலும் மழலைச்சொல்லாலும் மனமகிழ்ந்து இவன் விரும்பியதைக்கொடுப்பதாக இருக்கும்போது அவனது குருவான சுக்கிராசாரியன் அப்பிரானது வடிவையும் வந்தவிதத்தையும் பேச்சையும் ஊன்றிப்பார்த்து 'இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகாரியஞ் செய்யும்பொருட்டு உன் ஸம்பத்துக்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டுபோக வந்தான்' ஆகையால் நீ இவனுக்குத் தானம்பண்ணுவது தகுதியன்று; என்று தானஞ்செய்வதைத்தடுக்க, அவன் கேளாமல் தாரைவார்த்துத்தத்தஞ்செய்யப்புக, ஜலபாத்திரத்தின் துவாரத்திலே அந்த சுக்கிராசாரியன் புகுந்துகொண்டு ஜலத்தை விழவொட்டாமல் தடுக்க, ஸ்ரீவிஷ்ணு, த்வாரத்தைச் சோதிப்பவன்போலே தன்னுடைய திருக்கையிலணிந்த தர்ப்பபவித்ரத்தின் நுனியால் அவன் கண்ணைக் குத்திக்கலக்க, அவன் கண்ணையிழந்தவனாய் அங்கிருந்து வெளிப்பட, பின்பு மாவலியிடத்தில் நீரேற்றனன் என்கிற வரலாறு ப்ரஸித்தமானதே; இதனைப் பெரியாழ்வார் அநுஸந்திக்கும்

போது 1. "சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால்கிளறிய சக்கரக்கையன்" என்றதனால் 2. "கருதுமிடம் பொருது கைந்நின்ற சக்கரத்தன்" என்கிறபடியே, திருமால் விரும்பிய இடங்களில் விரும்பினவடிவங் கொண்டு செல்லுந்தன்மையையுடைய திருச்சக்கரமே பவித்திர வடிவாய்நின்று சுக்கிரன் கண்ணைக்கலக்கினதாக ஆசார்யர்கள் வியாக்கியானித் தருள்வதாலும், அதை யநுஸரித்து ஸ்ரீகூர நாராயண ஜீயர் தாமும் ஸுதர்சநசதகத்திலே [30] "க்ருதநயந நயவ்யாஹதி ஶுக்ரமஹஸ்ய... சக்ரியாரா"—[சுக்கிரனுடைய கண்ணைக்கெடுத்த சக்கரம்] என்று அருளிச்செய்துள்ளதனாலும் இப்பாசுரத்தில் த்ரிவிக்ரமாவதார கதாநுஸந்தாநத்தில் 'தழலெடுத்த போராழியேந்தினான்' என்றது ஒக்கும்.

வாய்மடித்து—கோபத்தின் மிகுதியினால் நாக்கைமடித்துப் பற்களைக் கடித்துக்கொண்டிருத்தல் இயல்வு. 'கண்சுழன்று' என்றது எம்பெருமானுடைய கோபத்தினாலாகிய கண்சுழற்சியைச் சொன்னதாகவுமாம், நமுசியின் பயத்தினாலாகிய கண் சுழற்சியைச் சொன்னதாகவுமாம்.

மூன்றாமடியில் "சேவடியை" என்பதும் பாடம். ஈற்றடியில், ஓர்—வினைமுற்று; தியானம்பண்ணு என்றபடி. .... (எ)

உகந்துன்னை வாங்கி யொளிநிறங்கொள் கொங்கை *
அகங்குளிர வுண்ணென்ற ளாவி *—உகந்து
முலையுண்பாய் போலே முனிந்துண்டாய் * நீயும்
அலைபண்பா லானமையா லன்று. (அ)

(பூதனையானவள்)
உகந்து — யசோதைப் பிராட்டியைப் போல அன்புடையவளாக அபிநயஞ் செய்து
உன்னை வாங்கி — (நீ தூங்கும்போது வந்து) உன்னைத் தூக்கியெடுத்து
ஒளி நிறம் கொள் கொங்கை — (பால் விம்மியிருத்தலால்) ஒளிவிட்டு அழகுபெற்றுள்ள (தனது) ஸ்தனத்தை
அகம் குளிர உண் என்றாள் — ('குழந்தாய்!) மனமகிழ்ந்து உண்ணு' என்று சொல்லி வாயிலே வைத்தாள்;

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-8-7. 2. திருவாய்மொழி 10-6-8.

ஆனமையால் ஆகையினாலே,

அன்று { அவள் முலைதந்த அக்காலத்தில்

நீயும் { சிறுகுழந்தையான நீயும்

அலை பண்பால் { அலையெறிகிற [அதிகமான] உன் ஸௌலப்ய குணத்தினாலே

முலை உண்பாய் போலே { மெய்யே ஸ்தன்ய பானஞ்செய்பவனைப்போல

உகந்து { (பெரும்பேறு பெற்றாற்போலே) மகிழ்ந்துகொண்டு

முனிந்து { (மனத்தில்) சீற்றங்கொண்டு

ஆவி { (அந்தப்பூதனையின்) உயிரை

உண்டாய் { உறிஞ்சி உட்கொண்டாய்.

* * *—பேய்ச்சியின் முலைப்பாலை அமுதமாகவுண்ட கதையை அநுஸந்தித்து ஈடுபடுகிறார். கண்ணபிரானைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனும் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் ஒளித்து வளர்தலையறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த க்ருஷ்ணசிசுவையெடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்கிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக்கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தானென்பது கதை.

வந்த பேய்ச்சி யசோதையான பாவனையோடு வந்தாளாகையாலே அவளுடைய பரிவுபோன்ற பரிவை ஏறிட்டுக்கொண்டது பற்றி 'உகந்து' எனப்பட்டது. 1. "ஒரு முலையை வாய்மடுத்து ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு, இருமுலையும் முறைமுறையாய் ஏங்கியேங்கி யிருந்துணாயே" என்னும்படியாகப் பால் விம்மியிருந்ததனால் 'ஒளிநிறங் கோள்கோங்கை' எனப்பட்டது. 2. "நந்தன்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2-2-8. 2. பெரிய திருமொழி 10-4-1.

பெறப்பெற்றநம்பீ! நானுகந்துண்ணுமமுதே! எந்தை பெருமானே! உண்ணாய் என்னம்மம் சேமமுண்ணாயே" 1. "உருகியென்கொங்கையின் தீம்பால் ஓட்டந்து பாய்ந்திடுகின்ற, மருவிக்குடங்காலிருந்து வாய்முலையுண்ண நீவாராய்" என்று யசோதை ஆவலோடு சொல்லுமாபோலே பூதனையும் சொன்னமைதோற்ற 'அகங்குளிரவுண்ணென்றாள்' எனப்பட்டது. அவள் தாயான பாவனையிலே எவ்வளவு அன்பு அபிநயித்தாளோ, அவ்வளவு அன்பை இவனும் மகனான பாவனையிலே அபிநயித்தமை தோற்ற "உகந்து முலையுண்பாய்போலே" எனப்பட்டது. ஈற்றடியிலுள்ள "ஆனமையால்" என்பதை இரண்டாமடியிற் கூட்டிக்கொள்க.

அலைபண்பால்—இதன் அருமையான பொருள் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. பண்பாவது குணம்; அலையெறிகின்ற குணம் என்றது-அளவுகடந்த குணம் என்றபடி. 2. "மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" [மெய்யான அன்போடு வராவிட்டாலும் மித்திரன் என்கிற பாவனை கொண்டுவந்தாலும், அன்னவனையும் நான் எவ்விதத்திலும் விடமாட்டேன்] என்று உறுதியாகச் சொல்லியுள்ள எம்பெருமான் ப்ரீதிபாவனையோடு வந்த பேய்ச்சியைக்கொன்றது ஏனென்றால்; அவளைக்கொன்று உலகுக்கு ஓருயிரான தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதானது உலகமுழுமைக்கும் உயிரளித்ததாக ஆகிறபடியால், இந்த மஹாகுணத்தை வெளியிடவேண்டியே அவளைக்கொன்றானென்க. .... (அ)

அன்றதுகண் டஞ்சாத வாய்ச்சி யுனக்கிரங்கி *
நின்று முலைதந்த விந்நீர்மைக்கு *—அன்று
வரன்முறையால் நீயளந்த மாகடல்சூழ் ஞாலம் *
பெருமுறையா லெய்துமோ பேர்த்து. (கூ)

அன்று	(பூதனை பிணமாக விழும்படி நீ முலையுண்டு அவளுயிரை முடித்த) அக்காலத்தில்	அது கண்டு	முலை கொடுத்த அவள் செத்துக் கிடந்த அச் செய்தியைக் கண்ணாலே பார்த்தும்

1. பெரிய திருமொழி 10—42. 2. ஸ்ரீராமசரமச்லோகம்.

அஞ்சாத	‘முலை கொடுக்கிற நாமும் ஒருகால் செத்துப் போவோமோ!’ என்று பயப் படாத
ஆய்ச்சி	யசோதைப் பிராட்டியானவள்
நின்று	தரித்துநின்று
(அந்தப் பூதனையின் விஷத்திற்கு மாற்றாக)	
உனக்கு இரங்கி முலை தந்த	உன்னிடத்துப் பரிவுகொண்டு முலைகொடுத்த
இ நீர்மைக்கு	இந்தப் பெருங் குணத்திற்கு,
அன்று நீ வரன் முறை யால் அளந்த மா கடல் சூழ் ஞாலம்	முன்பு நீ சிறந்த உறவினாலே அளந்துகொண்ட கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகமானது
பெரு முறையால் எய்துமோ	இன்னது பெரிய தென்று பார்க்கும் முறைமையில் ஒப்பாகப் பொருந்துமோ?

* * *—முலைகொடுக்கவந்த பேய்ச்சியானவள் பிணமாய் விழுந்துகிடந்தபடியைப் பார்த்த யசோதை ‘இதென்ன உத்பாதம்!’ என்று வெருண்டோட வேணுமேயல்லது, அணுகிவந்து முலை கொடுத்திருக்கக்கூடாது; 1. “பேய்ச்சி முலையுண்ட பின்னைபிப் பிள்ளையைப் பேசுவ தஞ்சுவனே” என்று அஞ்சிக் காதவழி யோடவேண்டியிருக்கவும் 2. “பேய்ச்சி பாலுண்ட பெருமானைப் பேர்ந்தெடுத்து ஆய்ச்சி முலைகொடுத்தாளஞ்சாதே” என்னும் படி அச்சமின்றி அணுகிவந்து உன்னை எடுத்தணைத்து முலை கொடுத்த பெருங்குணத்தை நோக்குங்கால், முன்பு நீ உலகளந்த அரியபெரிய காரியத்திற்காட்டிலும் இக்காரியமே மிகப்பெரி தென்று சொல்லலாம்படி யிருக்கின்றதென்கிறார். இத்தால்— யசோதைப்பிராட்டிக்குக் கண்ணபிரானிடத்துள்ள அன்பு அள வற்றதென்று வியந்து கூறினாராயிற்று.

வரன்முறையால் நீ அளந்த=‘வரம்’ என்னும் வடசொல் (மகர னகரப்போலியினால்) ‘வரன்’ என்று கிடக்கிறது. ‘சிறந்த தான’ என்றுபொருள். சிறந்த முறையாவது ஸ்வஸ்வாமிபாவ ஸம்பந்தம். உலகமுழுவதும் தன்னுடைய ஸொத்தாயும் தான் அதற்கும் ஸ்வாமியாயு மிருக்கையாகிற சிறந்த ஸம்பந்த மிருக்கை யாலேயன்றோ தன்னை யழியமாறியும் அளந்துகொள்ள நேர்ந்தது.

1. பெரிய திருமொழி 10—7—8. 2. மூன்றாந்திருவந்தாதி—29.

அளந்தமாகடல்சூழ்ஞாலம்—முலைதந்த இந்நீர்மைக்குப் பெருமுறையால் எய்துமோ?=நீ மாகடல்சூழ் ஞாலத்தையளந்த மஹாகுணமானது யசோதை அஞ்சாமல் முலைதந்த மஹா குணத்திற்கு ஈடாகமாட்டாது என்றவாறு. அதாவது—யசோதை முலை தந்த நீர்மையை ஒரு தட்டிலும் நீயளந்தமாகடல் சூழ்ஞாலத்தை ஒரு தட்டிலும் வைத்து நிறுத்துப்பார்த்தால் 1. "த்ரைலோக்ய ராஜ்யம் ஸகலம் ஸீதாயா நாப்நுயாத் கலாம்" [மூவுலகுங்கூடியும் ஸீதைக்கு ஓரளவும் ஈடாகாது] என்றாற்போலே அஜகஜாந்தரமாயிருக்குமென்பதாகக் கொள்ளலாம்.

பெருமுறையால் எய்துமோ பேர்த்து=பெருமுறையாவது—இது பெரிதா? அது பெரிதா என்று ஆராயும் வகை; அப்படி ஆராயுமிடத்து ஒப்பாகுமோ? என்கை. "பேர்த்து" என்பதற்குப்பொருள் விசாரிக்கவேண்டா; வார்த்தைப்பாடு என்று கொள்ளலாம். .... (கூ)

பேர்த்தனை மாசகடம் பிள்ளையாய் * மண்ணிரந்து
காத்தனை பல்லுயிரும் காவலனே *—ஏத்திய
நாவுடையேன் பூவுடையேன் நின்னுள்ளி நின்றமையால் *
காவடியேன் பட்ட கடை. (ய)

காவலனே — ஸர்வரக்ஷகனே!,
பிள்ளை ஆய் — சிறு குழந்தையாயிருந்து
மா சகடம் — (அஸுராவேசமுள்ள) பெரியவொருவண்டியை
பேர்த்தனை — கட்டழியும்படி உதைத்துத் தள்ளினாய்;
மண் — பூமியை
இரந்து — (மஹாபலியினிடத்தில்) யாசித்துப் பெற்று
(திருவடியாலே குளிரத்தடவி)
பல் உயிரும் — எல்லா ஆத்மாக்களையும்
காத்தனை — ரக்ஷித்தருளினாய்;
நின் — (இப்படி ரக்ஷகனான) உன்னை
உள்ளி நின்றமையால் — (ஆச்ரயிக்கத் தக்கவனாக) மனப்பூர்வமாக எண்ணியிருப்பதனால்
ஏத்திய நா உடையேன் — உன்னைத் துதிப்பதையே ஸ்வபாவமாகவுள்ள நாக்கையுடையவனாயிருக்கிறேன்;

1. ஸ்ரீராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம்-சிறியதிருவடி வார்த்தை.

பூ உடையேன்	(அர்ச்சிப்பதற்கு உரிய) புஷ்பங்களையு முடையவனயிருக்கிறேன் ;	பட்ட	வெகுகாலமாக அடைந்துள்ள
	(ஆனபின்பு)	கடை	தாழ்வுகளை
அடியேன்	உனக்கு அடியவனுயிருக்கும் பெரும் பதவியைப் பெற்றிருக்கிற நான்	கா	போக்கியருள வேணும்.

* * *—முதலாழ்வார்களுக்குப் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய விபவாவதாரங்களுள் க்ருஷ்ணவதாரமும் த்ரிவிக்ரமாவதாரமும், அர்ச்சாவதாரங்களுள் திருவேங்கடமலையும் அடிக்கடி வாய்வெருவும்படியா யிருக்குமென்பது குறிக்கொள்ளத் தக்கது.

பிள்ளையாய் மாசகடம்பேர்த்தனை = ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக அவதரித்த தான் நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தப்பெற்று (யசோதையும் யமுனைநீராடப்போய்) இருந்தகாலத்து, கம்ஸனுலேவப்பட்ட அஸுரனெருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேல் விழுந்து தன்னைக் கொல்லமுயன்றதையறிந்த பகவானுன தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையில் தன் சிறியதிருவடிகளை மேலே தூக்கியுதைத்து அச்சகடத்தைச் சிந்நபிந்நமாக்கின வரலாறு அறிக.

பிரானே ! யசோதைப்பிராட்டியைப்போல உன்னிடத்து எனக்கு அதிகமான ப்ரேமம் இல்லாவிட்டாலும் 'ஆச்ரயிக்கத் தக்கவன் நீதான்' என்கிற எண்ணத்தைப்பெற்று உன்னை ஆச்ரயிப்பதற்கு உரிய ஸாமக்ரிகளைப் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டிருக்கிற நான் இனி உன்னருளுக்கு இலக்காகக்கூடியவன் ; இதுவரையில் எனக்கு நேர்ந்திருந்த தேவதாந்தரபஜனம், உபாயாந்தரப்பற்று ப்ரயோஜநாந்தர விருப்பம் முதலிய பொல்லாங்குகளைத் தவிர்த்து இனி யென்னைக் காத்தருளவேணும் என்றாராயிற்று.

பேர்த்தனை, காத்தனை-முன்னிலையொருமை இறந்தகால வினைமுற்றுக்கள். 'ஏத்திய' என்னும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சம் காலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று. கா—வினைமுற்று. (ம

கடைநின் றமரர் கழல்தொழுது * நாளும்
இடைநின்ற வின்பத்த ராவர் *—புடைநின்ற
நீரோத மேனி நெடுமாலே * நின்னடியை
யாரோத வல்லா ரவர். (கக)

(பாழும் ஸம்ஸாரிகளானவர்கள்)

அமரர் கடை நின்று	தேவதாந்தரங்களின் வாசல்களைப் பற்றிநின்று
நாளும்	நெடுங்காலம் வரையில்
கழல் தொழுது	(அவர்களுடைய) காலில் விழுந்து

(பரமாநந்தம் பெறமாட்டாமல்)

இடை நின்ற இன்பத்தர் ஆவர்	நடுவே கிடக்கிற (சுவர்க்கம் முதலிய) சுகத்தைப் பெற்றொழிவர்கள் ;
புடை நின்ற நீர் ஓதம் மேனி நெடு மாலே	((இவ்வுலகைச்) சூழ்ந்து கிடக்கிற கடல்போன்ற திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரனே !,
நின் அடியை	உனது திருவடிகளை
ஓத வல்லா ரவர் ஆர்	அநுஸந்திக்கவல்லார் ஆரேனுமுண்டோ ? (யாருமில்லையே!.)

* * *—பெரும்பாலும் இவ்வுலகத்தவர்கள் தேவதாந்தர பஜனஞ்செய்து சுவையற்ற அற்பபலன்களைப்பெற்று அநர்த்தப் படுகின்றனரேயன்றி உன்னையுணர்ந்து ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிப்பவர் யாருமில்லையே ! என்று வருந்திப் பேசுகிறார்.

கடைநின்றமரர்கழல்தொழுது=அமரர்கடைநின்று கழல் தொழுது என்க. கடையாவது மனைவாசல்; தேவதாந்தரங்களின் மனைவாசலிலே நின்று என்றது—அவர்களை ஆராதித்தமை கூறிய வாறு. இனி, தொகுத்தல் விகாரமாகக்கொண்டு, "கடைநின்ற+ அமரர்" என்று பிரித்து, 'தாழ்ந்த தெய்வங்களின் காலிலே விழுந்து' என்பதாகவும் பொருள்கொள்ளலாம். **இடைநின்ற வின்பத்தராவர்**—எம்பெருமானைப் பணிந்தவர்க்குக் கிடைக்கக் கூடிய பரமபதாநுபவமொன்றே உத்தமமாகையாலும், அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட ஸ்வர்க்காநுபவம் முதலிய பலன்களெல்லாம் இடைக் கட்டாதலாலும்; தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுவார்க்கு அப்படிப் பட்ட க்ஷுத்ரபலன்களே கிடைக்குமாதலாலும் "இடைநின்ற

இன்பத்தராவர்" என்னப்பட்டது. இன்பமென்றதும் ப்ரமித்தவர்களின் கருத்தாலேயாம். 'ஆவர்' என்பதற்கு எழுவாய் வருவித்துக்கொள்க. ... . (கக)

அவரிவ ரென்றில்லை யரவணையான் பாதம் *
எவர்வணங்கி யேத்தாதா ரெண்ணில் *—பவரும்
செழுங்கதிரோ னொண்மலரோன் கண்ணுதலோ னன்றே *
தொழுந்தகையார் நாளும் தொடர்ந்து. (கஉ)

எண்ணில்	('எம்பெருமானை ஆச்ரயித்து ஸ்வரூபஸித்தி பெறுகிறவர்கள் ஆரார்?' என்று) ஆராயுமளவில்
அவர் இவர் என்று இல்லை	இன்னார்தாம் ஆச்ரயிப்பவர்கள், இன்னார் ஆச்ரயிக்காதவர்களென்று ஒருவாசியில்லை;
அரவு அணையான் பாதம்	சேஷசாயியான அப்பெருமானுடைய திருவடிகளை
வணங்கி	தொழுது
ஏத்தாதார்	துதியாதவர்கள்
எவர்	யாவர்? (ஒருவருமிலர்.)
பவரும் செழு கதிரோன்	பரவின அழகிய ஆயிரங்கிரணங்களையுடையவனான ஸூரியனும்
ஒள் மலரோன்	அழகிய (திருநாபிக் கமல) மலரை இருப்பிடமாகவுடைய பிரமனும்
கண் நுதலோன்	நெற்றிக்கண்ணனான ருத்ரனும்
	(ஆகிய, நாட்டிலுள்ளவர்களால் ஆச்ரயிக்கப் படுகிறவர்களென்று பிரசித்தரான இவர்கள்)
நாளும்	நாள்தோறும்
தொடர்ந்து தொழும் தகையார் அன்றே	அப்பெருமானெழுந்தருளியிருக்கின்ற இடத்தைத்தேடி ஆச்ரயிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவர்களன்றோ?.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுமவர்கள் அநர்த்தப்பட்டுப்போவதை யருளிச்செய்தார்; 'ஆனால் அந்த தேவதைகளை ஆச்ரயிக்கலாகாதோ? இந்த்ரசந்த்ரருத்ராதிகளும் மேம்பட்ட தேவதைகளாகத்தானே சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்' என்று நினைப்பார்க்கு உத்தரமாக இப்பாட்டருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானொருவனையே தொழுது உஜ்ஜீவிப்ப

தில் நம்மோடு அந்த தேவதாந்தரங்களோடு ஒரு வாசியில்லையான பின்பு தேவாதிதேவனான ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தொழுவதே அனைவர்க்கும் கடமையாமென்பது இதனாலுணர்த்தப்பட்டதாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் "நெடுமாலே! நின்னடியை யாரோதவல்லார்?" என்று சொல்லிவைத்து இப்பாட்டில் "அரவணையான் பாதம் எவர் வணங்கியேத்தாதார்?" என்றது முரண்படுமன்றோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; எம்பெருமான் திருவடியைத் தொழுது துதித்தலைக் கடமையாகவுடையராகாதவர்கள் யாவர்? என்பதே இப்பாட்டின் நோக்கமாகும். ஆகவே, எல்லாரும் எம்பெருமானைத் தொழுதேத்தக் கடமைப்பட்டவர்களென்று ஸ்வரூபயோக்யதையை உணர்த்துமிப்பாசுரமும், இந்த ஸ்வரூபத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவாரில்லையே யென்றுரைத்த கீழ்ப்பாசுரமும் முரண்படா. இப்பாட்டின் பின்னடிகளில், ஸூரியன் பிரமன் சிவன் முதலானவர்களும் நாடோறும் தொடர்ந்து தொழுவதாகச் சொல்லியிருந்தாலும், இவ்வுலகத்தவர்கள் பெரும்பாலோர் தொழாது கெட்டுப் போகின்றனரேயென்னும் வருத்தம் ஆழ்வார்க்குப் பெரிதுமுண்டு.

தொடரெடுத்த மால்யானை சூழ்கயம் புக்கஞ்சி *
படரெடுத்த பைங்கமலங் கொண்டு * அன்—றிடரடுக்க
ஆழியான் பாதம் பணிந்தன்றே * வானவர்கோன்
பாழிதா னெய்திற்றுப் பண்டு. (கந)

தொடர் எடுத்த மால் யானை — காற்சங்கிலியை முறித்துக் கையிற்கொண்டு பதறியோடுந் தன்மையதான மதயானையானது

படர் எடுத்த பை கமலம் கொண்டு — மலர்ந்து ஓங்கியிருக்கிற அழகிய தாமரைப்பூவை (எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காக)க் கையிற்கொண்டு

சூழ் கயம் புக்கு — (கரைகாணவொண்ணாதபடி) விசாலமாயிருந்த பொய்கையிலே இழிந்து

அன்று இடர் அடுக்க — அந்த நிலைமையிலே (முதலையின் வாயிலகப்பட்டு விடுவித்துக் கொள்ளமுடியாத) பெருந் துன்பமுண்டாக

அஞ்சி	(செவ்வியழிவதற்கு முன்னே இந்த மலர்களை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க முடியாமற் போய்விடுமோவென்று) மனம் பதறி,	பணிந்து அன்றே	(தியானித்து) வணங்கியதனாலன்றோ
		தான்	அந்த கஜேந்திரம்
		பண்டு	முற்காலத்தில்
ஆழியான் பாதம்	(முதலையைத் துணிக்குங் கருவியான) திருவாழியைக் கையிலேந்தின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை	வானவர் கோன் பாழி	தேவாதி தேவனுடைய இருப்பிடமான பரமபதத்தை
		எய்திற்று	அடைந்தது.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "பவருஞ்செழுங்கதிரோனொண் மலரோன் கண்ணுதலோனன்றே தொழுந் தகையார் நாளுந் தொடர்ந்து" என்றருளிச் செய்ததில் அப்படிப்பட்ட உயர்ந்தவர்களான தேவர்கள்தாம் எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதற்கு உரியவரேயன்றி நம்போன்ற எளியவர் அப்பரமனை அடையுந்தரத்தினரன்றுபோலும் என்பதாக ஒரு சங்கை பிறக்கக்கூடுமாதலால் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கும் விஷயத்தில் சிறியார் பெரியாரென்னும் வாசியில்லை; பிறப்பு முதலியவற்றால் தாழ்ந்தவர்களும் கூசாதே ஆச்ரயிக்கலாமென்னும் விஷயத்தை நிலைநாட்டுதற்காக ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானது செய்தியை அருளிச்செய்கிறார் இதில்.

மஹாவிஷ்ணு பக்தனான இந்த்ரத்யும்நனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்த்யமஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவனாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் இப்படி அரசன் நம்மை அலக்ஷியஞ் செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக் கோபித்து, 'நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒரு காட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன்செய்த விஷ்ணு

பக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந் தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்துவருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிப்பதற்குப்போய் இறங்கிற்று ; முன் பொருகால் தேவலனென்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது அவனது காலைப்பற்றியிழுத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தாற் பெரிய முதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூவென்னுங் கந்தர்வன் அவ்யானையின் காலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திராழ்வான் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாரூடனாய் அப்பொய்கைக் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய விரைந்தெழுந்தருளித் தனது திருவாழியைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன் என்ற வரலாறு உணர்க.

"தோடரேடுத்த" என்று யானைக்குஇட்ட விசேஷணம் சாதியியல்வைக் குறிப்பதாம். காலிலிட்ட விலங்கை முறித்துக் கையிலே கொண்டுயதேச்சையாகத் திரியுந்தன்மை யானைச்சாதிக்கு இயற்கையென்க.

எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதற்கு இன்னார் ஆவார், இன்னார் ஆகார் என்கிற நியதியில்லாமை இப்பாட்டால் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. ... ... (கரு)

பண்டிப் பெரும்பதியை யாக்கி * பழிபாவம்
கொண்டிங்கு வாழ்வாரைக் கூறுதே *—எண்டிசையும்
பேர்த்தகர நான்குடையான் பேரோதிப் பேதைகாள் *
தீர்த்தகர ராமின் திரிந்து. (கசு)

பேதைகாள்	அவிவேகிகளே!,	பழி பாவம் கொண்டு	தெரியாமல் விளையுங் குற்றங்களையும் தெரிந்து செய்யுங் குற்றங்களையும் மேன்மேலும் வளர்த்துக் கொண்டு
பண்டியை	வயிற்றை		
பெரு பதி ஆக்கி	பெரிய ஊர்போலக் கண்டதையுங் கொண்டு நிரம்பச் செய்து வளர்த்து		

இங்கு	இவ்வுலகில்	பேர்	திருநாமங்களை
வாழ்வாரை	வாழ்கின்ற ஸம்ஸாரிகளை	ஓதி	இடைவிடாது சொல்லிக்கொண்டு
கூறாதே	புகழ்ந்து பேசுகை தவிர்ந்து,	திரிந்து	திவ்யதேசங்கள்தோறும் ஸஞ்சரித்து
எண் திசையும் பேர்த்த கரம் நான்கு உடையான்	(உலகளந்த காலத்தில்) எட்டுத்திக்குக்களையும் பேர்த்துப்போடும்படி விம்மி வளர்ந்த நான்கு திருத்தோள்களையுடையனான பெருமானுடைய	தீர்த்தகர் ஆமின்	(உங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே நாடுமுழுவதும்) பரிசுத்தமாம்படி செய்ய வல்லவராக ஆகுங்கோள்.

* * *—சிறியார் பெரியாரென்னும் வாசியின்றி யாவராலும் எம்பெருமான் ஆச்ரயிக்கத் தக்கவனென்று கீழ்ப்பாசுரங்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதானபின்பு, ஸம்ஸாரிகளை ஸ்தோத்ரஞ்செய்துகொண்டு அதனால் இந்தப் பிரபஞ்சத்திலேயே உழன்றுகொண்டு தடுமாறாமல் அப்பெருமானைப் பணிந்து அவனது திருநாமங்களைச் சொல்லி அவ்வழியால் நீங்கள் மாத்திரம் ஈடேறுவதோடு நில்லாமல் உங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தாலே நாடு முழுதும் பரிசுத்தமாகும்படி செய்யுங்கோளென்று நாட்டாரை விளித்து உபதேசிக்கின்றாரிதில். கண்ட பொருளையுங்கொண்டு வயிற்றை நிரப்புவதற்காகப் பழி பாவங்களைச் செய்து வாழ்கின்ற ஸம்ஸாரிகளைத் துதிப்பவர் விவேகிகளல்லர், பேதையர்களேயாவர் என்பது விளங்கப் 'பேதைகாள்!' என விளிக்கின்றனர்.

“பெரும்பதியை” என்றவிடத்துள்ள இரண்டாம் வேற்றுமையுருபைப் பிரித்து 'பண்டி' என்பதோடு கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. பண்டியென்று வயிற்றுக்குப் பெயர். அதனைப் பெரும்பதியாக்குவதாவது வளர்ப்பதாம்; கண்டதையும் தின்றுதின்று ஏற்றச்சால் போலே வயிற்றை வைத்துக்கொண்டிருக்குமவர்களை நச்சிக் கவிபாடிக் காசுபெற்று வயிறுவளர்க்குந் தொழிலை விட்டுத்தொலையுங்கோளென்று முன்னடிகளாற் கூறினாராயிற்று. “பண்டு இப்பெரும்பதியை ஆக்கி” என்று பிரித்து பண்டு—அநாதிகாலமாக,

இப்பெரும்பதியை—இந்த ஸம்ஸாரத்தை, ஆக்கி—வளர்த்துக் கொண்டு என்றுரைக்கவுமாம்.

பழிபாவங்கோண்டு=கவனிப்பு இல்லாமையினால் அபுத்தி பூர்வமாகச் செய்யநேரும் பாவங்கள் பழியென்றும், வேணு மென்றே செய்யுந் தீங்குகள் பாவமென்றும் கொள்க. வயிற்றை நிரப்பவேண்டுவார்க்கு இவையித்தனையும் செய்யவேண்டியவையா மன்றோ. இங்கு வாழ்வாரை=இந்தப் பிரபஞ்ச சுகத்தையே வாழ்வாக நினைத்திருப்பவர்களை என்றபடி. கூறுதேயென்னுமள வால் பரித்யஜிக்க வேண்டுமதைச் சொல்லிப் பின்னடிகளாலே பரிக்ரஹிக்கவேண்டுமதைப் போதிக்கின்றார். உலகளந்த பெருமா னுடைய திருநாமங்களை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு 1. "கண்டியூ ரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று, மண்டினாருய்யலல்லால் மற்றையார்க் குய்யலாமே" என்றபடி திருப்பதிகள்தோறும் நடந் தால், 2. "தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந்தன்னுள், தலை வணக்கிக் கைகூப்பி ஏத்தவல்லார் திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே" என்று குலசேகராழ்வாரும் 3. "நாதனை நரசிங்கனை நவின்றேத்து வார்களுழக்கிய பாததூளி படுதலால் இவ்வுலகம் பாக்கியம் செய் ததே" என்று பெரியாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடியே உலக மெல்லாம் பவித்திரமாய்விடும் என்றவாறு. தீர்த்தகரர்—வடசொல்.

திரிந்தது வெஞ்சமத்துத் தேர்கடவி * அன்று
பிரிந்தது சீதையை மான்பின்போய் *—புரிந்ததுவும்
கண்பள்ளி கொள்ள வழகியதே * நாகத்தின்
தண்பள்ளி கொள்வான் றனக்கு. (கரு)

வெம் சமத்து { கொடிய (பாரத) யுத்தத்திலே
தேர் கடவி { (பார்த்தஸாரதி யாகித்) தேரை நடத்திக்கொண்டு
திரிந்ததும் அலைந்ததும்,

அன்று { இராமனாகத் திருவவதரித்த காலத்து
மான் பின் போய் { மாரீசனாகிற மாயமானின் பின்னே செ[ன்று]

1. திருக்குறுந்தாண்டகம் 19. 2. பெருமாள் திருமொழி. 10-5.
3. பெரியாழ்வார் திருமொழி. 4—4—6.

சீதையை பிரிந்ததும்	பிராட்டியைப் பிரிந்து அலைச்சற் பட்டதும்,		(ஆகிய இச்செயல்கள்யாவும்)
கண்	தரையிலே	நாகத்தின் தண் பள்ளி கொள்வான் தனக்கு	திருவனந்தாழ்வான் மேலே குளிரப் பள்ளிகொண் டிருக்கவேண்டிய பெருமானுக்கு
பள்ளி கொள்ள	படுத்துக் கொள்ளும்படி		
புரிந்ததுவும்	ஆசைகொண்டதும்	அழகியதே	ஏற்றவையோ?

* * *—எம்பெருமானுகந்தருளின திருப்பதிகள் தோறும் திரியுங்கோளென்று ஸம்ஸாரிகளை நோக்கிக் கீழ்ப்பாட்டில் உபதேசித்தார்; உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரியு மிம்மண்டலத்திலே இவருபதேசத்தை ஆதரிப்பார் ஆர்? அவரவர்களிஷ்டப்படி தங்களுடம்பைப்பேணிப் பேய்களாய்த்திரிய, 'ஐயோ! இப்பாவிகளுக்காக எம்பெருமான் கிருஷ்ணனாய்ப் பிறப்பதும் இராமனாய்ப் பிறப்பதுமாய்க்கொண்டு படாத அலைச்சல்கள் பட்டுப் பரிதபியா நிற்க இவர்கள் இப்படி உண்டு உடுத்துத்திரிகின்றார்களே!' என வருந்தின ஆழ்வார், அப்பெருமான் ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களிலே அதிஸுகுமாரமான திருமேனியோடே பட்ட மிறுக்குக்களை நினைந்துருகிப் பேசுகின்றார்.

கண்ணபிரானாய்த் திருவவதரித்துப் பாரதப்போரிலே பார்த்தஸாரதியாயிருந்து எதிரிகள்விடுகிற அம்புகள் தன்மேலே படும்படி திருமேனிக்குக் கவசமும் தரியாதேகிடந்து அர்ஜுநன் சொன்னவிடத்திலே தேரை நடத்திக்கொண்டு பட்டபாடுகளை முதலடியிலே பேசினார். இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பித்ருவாக்யபரிபாலந வியாஜத்தாலே காட்டுக்கெழுந்தருளி மாயமான் பிரிக்கப் பிராட்டியைப்பிரிந்து பட்ட வருத்தங்களை இரண்டாமடியிற்பேசினார். 1. "மெல்லணைமேல் முன்துயின்றா யின்றினிப்போய் வியன்கான மரத்தினீழல், கல்லணைமேல் கண்டுயிலக் கற்றனையோ காகுத்தா கரியகோவே!" என்கிறபடியே கானகத்தில் கல்லும் முள்ளுமான விடங்களில் தரைக்கிடைகிடந்து வருந்தினதை மூன்றாமடியிற் பேசினார். ஆகிய இவ்வலைச்சல்கள்பட நேர்ந்த அவதாரங்கள் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வதற்காகச் செய்தவையாதலால் இவ்வலைச்சல்களும் ஸம்ஸாரிகளுக்காகப்

1. பெருமாள் திருமொழி 9—3.

பட்டவையென்று திருவுள்ளம் பற்றுதல் பொருந்தும். நாகத்தின் தண்பள்ளி கொள்வான்தனக்கு அழகியதே = இவ்வலைச்சல்கள் எங்கே? அவனுடைய ஸுகுமாரமான திருமேனி எங்கே? மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கவேண்டியவன் வெம்பரல்களைக்கடித்தாற்போலே, மெத்தென்றசேஷசயனத்திலே திருக்கண்வளர்ந்தருள வேண்டியவன் இவ்வலைச்சல்கள்படத் தகுமோ என்றவாறு.

அழகியதேயென்றது விபரீத லக்ஷணையினால் மிகவும் தகாதவையாக இருந்தனவென்ற பொருளைத்தரும். "அழகியவே" என்றும் பாடமுண்டு; அழகிய = அன்சாரியைபெறாத பலவின்பால் முற்று.

மூன்றாமடியில், இடப்பொருளதான கண் என்னுஞ் சொல் இங்கு தரையென்ற பொருளைத்தந்தது ... . (கரு)

தனக்கடிமை பட்டது தானறியா னேலும் *
மனத்தடைய வைப்பதாம் மாலை *—வனத்திடரை
ஏரியாம் வண்ண மியற்றுமிது வல்லால் *
மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று (கசு)

தனக்கு	சேதநனாகிய தனக்கு	ஆம்	தகும்;
அடிமை	சேஷத்வமென்பது	(இவனுக்கு இவ்வளவு ருசிமாத்திரம் உண்டானால் விரோதியைப்போக்கித் தன்னைத் தானேதந்தருள்வன் எம்பெருமான்; அது எங்ஙனேயென்னில்;)	
பட்டது	அமைந்திருக்கின்றதென்பதை		
தான் அறியான் ஏலும்	தான் தெரிந்துகொள்ள அசக்தனாயிருந்தாலும் (எம்பெருமான் தானாகவே)	வனம் திடரை	காடெழுந்துகிடக்கிற மேட்டு நிலத்தை
மனத்து	மனத்திலே	ஏரி ஆம் வண்ணம் இயற்றும் இது அல்லால்	(பெய்யும் மழைநீர் அப்பால் போகாமல் தடையின்றி வந்துபுகும்படி) ஏரியாகக் குழிவெட்டுதல் செய்யக்கூடுமேயன்றி
அடைய	வந்துசேர்ந்தவளவில்		
மாலை	அப்பெருமானை		
வைப்பது	இடங்கொடுத்து வைத்துக்கொள்வது		

மற்று	பின்னும்	யார்	யாவருளர்? (மழை பெய்யவேண்டுவது பகவத் ஸங்கல்பத்தாலன்றோ?.)
மாரி	மழையை		
பெய்கிற்பார்	பெய்யும்படி செய்விக்க வல்லவர்கள்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே எம்பெருமான் எப்படியாவது நம்மைப் பெறவேணுமென்றே பற்பல அவதாரங்களெடுத்துப் படாதன படுகிறபடியால் நம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுதல் அப்பெருமானுக்கே கடமையாயிருக்கும்; நாம் யாதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநமும் செய்யவேண்டா; ஆனாலும் நம்மை மண்ணும் மரமும் கல்லும் கரியும்போலே அசேதநப்பொருளாகப் படைக்காமல் சேதநப் பொருளாகப் படைத்துள்ளதனால் நாம் அறிவுபெற்றுள்ள வாசிக்காகச் செய்யத்தக்கதொன்றுண்டு, அதாவது அவனைப் பெறவேணுமென்னும் ருசிமாத்திரம் நமக்கு இருக்கத்தகும். மற்றபடி பேற்றுக்கு உபாயமாக நாம் முயற்சி செய்யவேண்டுவதொன்றுமில்லை என்கிற ஸகல சாஸ்த்ரஸாரப் பொருளை வெளியிடுவதாம் இப்பாசுரம்.

இதில் முன்னடிகளுக்குப் பலவகையாகப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. நம்மனத்தில் எம்பெருமான் வந்து தங்கும்படி விலக்காமையுடன் இருக்கவேண்டுவதே நாம் செய்யக்கூடிய செயல்; அங்கே வந்து இடைவிடாது தங்கும்படி அப்பெருமானைச் செய்விப்பதென்பதோ நமக்கு இயலாது; ஆதலால், நமக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் முற்றமுதிர உண்டாகாவிடினும், விலக்காமை என்கிற இவ்வளவுமாத்திரம் நம்மிடத்து உண்டானால் எம்பெருமான் அதனையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னைத் தந்தருள்வன்—என்பதாகக் கொள்ளலாம்.

அன்றியே; அவ்வெம்பெருமான் சேஷி, தான் சேஷன் என்றறிகின்ற விவேகமில்லாதவனாகவே இச்சேதநன் இருந்தாலும், இவனுக்கு அப்பெருமானிடத்து ருசியில்லாமலிருந்தாலும், "யத்யதாசரதி ஶ்ரேஷ்டஸ் தத்ததேவேதரோ ஜநா:" [பெரியோன் எந்த எந்தச் செயலைச்செய்கிறானோ அந்தச்செயலையே மற்றுள்ள ஸாமாந்ய ஜநங்களும் செய்கிறார்கள்] என்றதற்கேற்ப, பெரியோர்

செய்யும் முறைமையைக்கண்டாகிலும் ஸர்வேச்வரனை ஹ்ருதயத்திலேகொண்டு இச்சேதநன் தியானிக்கக்கடவன்; இவ்வளவே கொண்டு எம்பெருமான் விரோதிகளைத் தொலைத்து ஸ்வப்ராப்தியையும் செய்து தருவன்—என்பதாகவுங் கொள்வர். மற்றும் பலவகைகளுங் காண்க.

பின்னடிகளில் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள த்ருஷ்டாந்த வாக்கியார்த்தத்தின் ஸ்வாரஸ்யத்தை உணர்ந்துகொண்டு அதற்கிணங்க முன்னடிகளின் ஆழ்ந்த கருத்தை அறிந்துகொள்க. காடெழுந்து மேடாயிருந்த நிலத்தைச் சீர்திருத்தி ஏரியாக வெட்டுகின்றோமாயின் இக்காரியம் மழைபெய்வதற்கு ஸாதநமாகமாட்டாது; நாம் ஏரி வெட்டுகிறோமென்பது கொண்டே பர்ஜந்யதேவன் மழைபெய்து விடுவனோ? மழை பெய்வதென்பது பகவத் ஸங்கல்பாதீநமாகையால், அப்படிப்பட்ட மழைக்கு ஏரி வெட்டுதல் உபாயமாகமாட்டாது. இஃது உலகறிந்த விஷயம். ஏரி வெட்டுதல் மழைபெய்வதற்கு உபாயமன்றாகில் வீணாக ஏரி வெட்டுவானேன்? என்று நினைக்கலாகாது; எப்போதாவது பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே மழை பெய்யுமாகில் அந்த மழை நீரை வனத்திடர் தாங்கிக்கொள்ளமாட்டாது; நாம் அந்த வனத்திடரைச் சீர்திருத்தி ஏரியாக அமைத்துவைப்போமாயின், மழை பெய்யும் போது வரும் தண்ணீர் அதிலே தங்குவதற்குப் பாங்காகும். ஆகவே, மழைநீர் பழுதுபடாமைக்காக ஏரி வெட்டுதலேயன்றி மழையைப்பெய்வித்தற்காகவன்று என்பதுவிளங்கும். இவ்வாறே, நாம் சேதநராகப் பிறந்துள்ள வாசிக்காக நம்முடைய நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்திக்கொள்வதானது பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமாகமாட்டாது; ஒருகால் பகவான் நம்மைத் திருவுள்ளம்பற்ற வருவானாயின் அவனுடைய விஷயீகாரம் நம்மிடத்தில் நன்கு தங்குவதற்குப்பாங்காகும் நம்மை நாம் சீர்திருத்தி வைத்துக்கொள்ளுதல்.

திருத்தமுறுத சேதநரை வனத்திடரின் ஸ்தாநத்திலே கொள்க; அத்வேஷாதிகளாலே தம்நெஞ்சைத் திருத்திக்கொள்வதானது ஏரியாம் வண்ண மியற்றுகையாம்; பகவத்ப்ராப்தி கைபுகுதல் மாரிபெய்கையாம். ஆகவே நாம் செய்யும் ஸுக்ருதங்களெல்லாம்—நிர்ஹேதுகமாகவுண்டாகிற பகவத் விஷயீகாரத்தைத்

தாங்கிக்கொள்வதற்குமாத்திரம் உறுப்பாகுமேயொழிய, பகவத் விஷயீகாரத்தை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி யுண்டாக்குவதற்கு உறுப்பாக மாட்டாதென்று சேதநக்ருத்யங்களின் அநுபாயத்வம் ஸ்தாபிக்கப் பட்டதாயிற்று இப்பாட்டில்.

சேதநக்ருத்யமொன்றும் உபாயமன்றாகில், சேதநன் மனம் போனபடியேசெய்து திரியலாமன்றோ என்று சிலர்சங்கிப்பதற்கும் இடமில்லாமை காட்டப்பட்டது இதில். சாஸ்த்ரங்களுரைத்த நல் வழியில் நாம் இருந்துகொண்டு கர்த்தவ்யங்களை உபாயத்வ புத்தி யின்றியே அநுஷ்டிக்கவேண்டியது ஆவச்யகமே; ஆனால் நாம் நல்ல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறோமாகையால் நமக்கு பகவத் விஷயீகாரம் விளைந்தே தீருமென்று அதற்கு இதை ஸாதநமாக ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்க ப்ராப்தியில்லை. 1. "எந்நன்றி செய் தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" என்றே மஹான்கள் அநு ஸந்திப்பர்களாதலால் நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயே எம்பெரு மான் நம்மை விஷயீகரிக்கிறானென்றும், நாம் செய்து போரும் நன்மைகள் ஒன்றுக்கு உபாயமாகையின்றியே ஸ்வயம் ப்ரயோஜந ரூபங்களென்றும் அறுதியிட்டிருக்கவேணும்.

ப்ரபத்தியை உபாயமாகச் சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் கொள் வது பிசகோ? எனின்; அன்று. இவ்விடத்திலே ஸாரமாகச் சொல்லுவோம் கேண்மின்;—கடலிலே வலைவீசி மீன் பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் ஒருநாள் மீன்களினிடையே விலை யுயர்ந்த ரத்னமொன்று கிடைக்கப்பெற்றான்; அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனாதலால் 2. மாமதியம் திளைக் கும் கொடிமாளிகை சூழ்தெருவில் செழுமுத்து வெண்ணெற் கெனச் சென்று முன்னில் வளைக்கை நுளைப்பாவையர் மாறுமா போலே, அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு வியாபாரியிடத் திலே மிகக்குறைந்த விலை கூறி விற்றுவிட்டான். அந்த வியாபாரி, தான் ரத்னத்தின் மதிப்பு நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வியாபா ரமே ஜீவிகையாகவுடையனாகையாலும் அவன் அதைக்கொண்டு போய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே கிரமமாக அதற்குள்ள விலை

1. திருவாய்மொழி 10—6—8.

2. பெரிய திருமொழி 3—8—7. வேடச்சிகள் முத்துக்களைக்கொணர்ந்து நாழி நெல்லுக்கு விற்கிறார்களாம் திருநாங்கூரில்.

கூறி உயர்ந்த விலைக்கு விற்றுவிட்டான். பிறகு அந்த மஹாராஜன் அந்த ரத்நத்தைத் தான் விற்பனை செய்ய நினையாதே அதனைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாக அமைத்துக்கொண்டான். ஆக இச்செய்தியில் ஒரு ரத்னத்துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாயின; அற்ப விலைக்கு மாறுதல் உள்ள விலைக்கு மாறுதல், விலைக்கு ஆட்படாமல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல் என மூன்று வகைகள் ஒன்றுக்கே அதிகாரிபேதத்தால் கூடினாற்போலே, நாம் செய்யும் ஸுக்ருதங்களுக்கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கூடும்; ரத்னத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாது அதனை அற்பவிலைக்குவிற்ற செம்படவன்போல ப்ரபத்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத சிற்றறிவாளர் [அதமாதிகாரிகள்] ப்ரபத்தியைக்கொண்டு ஐச்வர்யகைவல்யாதி க்ஷுத்ர பலன்களைக் கொள்வர்; ரத்னத்தைக் குறைந்த விலைக்குக்கொடாதே தகுந்த விலைக்குக் கொடுக்கும் வியாபாரியைப்போன்ற மத்யம அதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை மோக்ஷஸாதநமாக அபிமானித்து க்ஷுத்ர பலன்களைக் கொள்ளாதே மோக்ஷபலனைக் கொள்வர். ரத்னத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற உத்தமாதிகாரிகள் ப்ரபத்தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாகக் கோலாதே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக்கொண்டு வர்த்திப்பர்கள். மஹாராஜனுடைய நிலைமையை விரும்பாதே வியாபாரியின் நிலைமையை விரும்பி ப்ரபத்தியை ஸாதநமாகக் கொள்வார் அங்ஙனமே கொள்க.

“ஶ்லோ॥ ரத்நம் யதா ஹஸ்தகதம் க்ஷுத்ரம் ஸாமான்யவத்

தத்ரத்நம் வணிஜோ மூல்யதோ ப்ராப்நோதி க்ஷுத்ரம் மஹா।

ஸ்வதேஹ்யாத்ருதி ஸாமஸ்த்யவந்தாம், ப்ராவ்யஞ்றயை [ப்ரஹ்ம

தீர்த்துக்கொள்ளும்

நித்யம் ஸம்ரக்ஷணதாரணைவேதி, தத்ர”

என்று ஸம்ப்ரதாய வித்தாஞ்ஜநரால் க்ஷயமடைபவனுக் கலை

தோட்டம் சமைத்து மாய்த்த சந்திரனை, சிவபிரான் முடியின்

பழங்களை அரைகுறை விலைக்(பாதுகாத்ததனால் ஒற்றைப் பிறை

முண்டு; விற்காதே ஸ்வமே னப்பட்டான். .. ... (கஎ)

முண்டு. ஒரு மாம்பழந்தானே ஒருத்தனுக்கு உபாயமாயும் ஒருத்தனுக்கு உபேயமாயும் ஆகாநின்றது. உபாயமாகக் கொள்ளுமவனுடைய தாழ்வும் உபேயமாகக் கொள்ளுமவனுடைய உயர்வும் உலகறிந்ததே. அதுபோலே, நம்முடைய நற்கிரிசைகட்கு உபாயத்தன்மையும் உபேயத் தன்மையும் உண்டாயிருக்கச் செய்தே உபேயத் தன்மையையே பாராட்டி உத்தமாதிகாரி கோஷ்டியில் புகாதே உபாயத் தன்மையைப் பாராட்டி அதமகோஷ்டியில் புக நினைப்பாரை நாமேன் விலக்குவோம்?

இப்பாட்டில், முன்னடிகட்கும் பின்னடிகட்கும் ஸங்கதி எங்ஙனேயென்னில்; சேதநன் ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை நன்கு தெரிந்துகொண்டு, தானே நல்ல முயற்சிகளைச் செய்து அவை ஸாதநமாக எம்பெருமானைப் பெறவேண்டுமென்று சொல்ல வேண்டியிருக்க அப்படி சொல்லாமல், தனக்கு ஸ்வரூபவுணர்ச்சி இல்லாமற்போனாலும் எம்பெருமான் தானாகவேவந்து விஷயீகரிக்குமளவில் அதனை விலக்காதவளவே அமையுமென்று முன்னடிகளிற் சொல்லப்பட்டதே, இது பொருந்துமோ? ஸாதநாநுஷ்டாநமில்லாமல் ஸாத்யம் கைபுகுமோ? என்று சங்கை உண்டாக, த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரங் கூறுவன பின்னடிகள் என்க.

இப்பாசுரத்தின் அழகிய ஆழ்பொருள்களை இன்னமும் விரித்துரைக்க வேண்டியிருந்தும் விரிவுக்கு அஞ்சி நிற்கின்றோம்.

மற்றாரியலாவார் வானவர்கோன் மாமலரோன் *
சுற்றும் வணங்குந் தொழிலானை *—ஒற்றைப்
பிறையிருந்த செஞ்சடையான் பின்சென்று * மாலைக்
குறையிரந்து தான்முடித்தான் கொண்டு. (கஎ)

போலே, அந்த ... குத்
திலே மிகக்குறைந்த விலை ...னை
தான் ரத்னத்தின் மதிப்பும்
ரமே ஜீவிகையாகவுடையனைக்...
போய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே...

சுற்றும் வணங்கும் தொழிலானை — பக்கங்களிற் சூழ்ந்து கொண்டு ஆச்ரயிப்பதற்கேற்ற சேஷ்டிதங்களையுடையனை எம்பெருமானை

1. திருவாய்மொழி 10—6—8.
2. பெரிய திருமொழி 3—8—7. வேடானை
நாழி நெல்லுக்கு விற்கிறார்களாம் திருநாங்கூர்

ஒற்றை பிறை இருந்த செம் சடையான்	ஒருகலாமாத்திரமான சந்திரனைத் தரித்த சிவந்த சடையையுடைய ருத்ரன்	தான் முடித்து கொண்டான்	தான் நிறைவேற்றிக் கொண்டான்;
பின் சென்று	அநுவர்த்தித்து		(ஆனபின்பு)
இரந்து	(பல்லைக்காட்டி) யாசித்து	இயல் ஆவார்	ஆச்ரயிக்கலாம்படி தகுதியுடையவர்
குறை	தனது குறையை	மற்று ஆர்	அந்த ஸர்வேச்வரனைத்தவிர வேறுயாவர்?.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி உபாயோபேயங்களிரண்டும் தானேயாயிருக்கிற எம்பெருமானே ஆச்ரயணீயன்; அவனைத் தவிர்த்து மற்றையோரை ஆச்ரயித்தால் நம்மை அடிமைகொள்ள வல்ல சக்தி அவர்களுக்கில்லாமையாலும், ஆச்ரயணீயரென்று ஸாமாந்யர் பிரமிக்கக்கூடிய சில்லரைத் தெய்வங்களும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை அடிபணிந்தே தம்தம் குறைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளக் காண்கையாலும் அப்பரமபுருஷனே ஆச்ரயிக்கவுரியன் என்றாராயிற்று.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கட்குத் தலைவனான இந்திரனும், திருமாலினது திருநாபிக் கமலத்தை வாழிடமாகவுடைய பிரமனும் நேராகநின்று கிட்டமாட்டாமையாலே சுற்றுப் பக்கங்களில் நின்றாகிலும் தம்முடைய அபிமாநம் நீங்கி எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கும்படியைக் கூறுவன முன்னடிகள்.

பக்கங்களிலே நிற்கவாவது தைரியமுண்டாயிற்று இந்திரற்கும் பிரமற்கும்; அவ்வளவும் தைரியமில்லாத சிவபிரான் பின்புறத்திலேசென்று நின்றுகொண்டு யாசித்துத் தன் குறையை [ப்ரஹ்மஹத்யாசாப நிவ்ருத்தி முதலியவற்றை]த் தீர்த்துக்கொள்ளும்படியைக் கூறுவன பின்னடிகள்.

தக்ஷமுனிவனது சாபத்தால் க்ஷயமடைபவனாய்க் கலை குறைந்துவந்து சரணமடைந்த சந்திரனை, சிவபிரான் முடியின் மீதுகொண்டு வரமளித்துப் பாதுகாத்ததனால் **ஒற்றைப் பிறையணிந்த செஞ்சடையான்** எனப்பட்டான். .. ... (கள)

கொண்ட துலகம் குறளுருவாய்க் கோளரியாய் *
ஒண்டிறலோன் மார்வத் துகிர்வைத்தது *— உண்டதுவும்
தான்கடந்த வேழுலகே தாமரைக்கண் மாலொருநாள் *
வான்கடந்தான் செய்த வழக்கு. (கஎ)

குறள் உரு ஆய்	வாமனரூபியாய் (மாவலியிடஞ் சென்றுயாசித்து)	ஏழ் உலகே	எல்லாவுலகங்களையும்
உலகம்	பூமி முதலிய லோகங்களை	உண்டதுவும்	(பிரளயங் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டதும்
கொண்டது	ஆக்ரமித்துக் கொண்டதும்,		(ஆகிய இச்செயல்கள்)
கோள் அரி ஆய்	மிடுக்கையுடைய நரசிங்கமாகி	வான் கடந்தான்	ஆகாசத்தை யளவிட்டாலும் அளவிடவொண்ணாதபடியுள்ள பெருமையை யுடையனும்
ஒண் திறலோன் மார்வத்து	மஹா பலசாலியான இரணியனுடைய மார்பிலே	தாமரை கண்	செந்தாமரைக் கண்ணனுமாகிய
உகிர் வைத்தது	தனது நகங்களை யழுத்திக் கீண் டொழித்ததும்,	மால்	எம்பெருமான்
ஒருநாள்	ஒருகாலத்திலே	செய்த	செய்தருளின
தான் கடந்த	தான் அளந்து கொண்ட	வழக்கு	நியாயமான செயல்களாம்.

* * *—ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஸர்வஸமாச்ரயணீயனென்று கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியதை நிலைநாட்டுதற்காக, அப்பெருமான் தன்னை அழியமாறியும் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுகிறபடியைப் பாருங்களென்கிறார் இதில். உலகத்தில் குள்ளனைக் கண்டால் கண்டவர்களும் ஏசிப் பேசுவது வழக்கம்; அப்படிப்பட்ட குள்ள வடிவைக் கொண்டான் இந்திரன் குறையைத் தீர்ப்பதற்காக. அன்றியும், உடல் ஒருபடியும் முகம் ஒரு படியுமாக வடிவெடுப்பதும் பரிஹாஸாஸ்பதம்; அப்படிப்பட்ட வடிவையும் கொண்டான் மூவுலகங்களின் துயர் தொலைக்க. அன்றியும், தன் காலிலேபட்ட வஸ்து அசுத்தமென்று அதை எவனும் உட்கொள்ளமாட்டான்; எம்பெருமானோவென்னில், த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் தன்னடிக் கீழ்ப்

பட்ட உலகங்களையே (மற்றொருகால் பிரளயங் கொள்ளாதபடி) உட்கொண்டான். ஆகவே இவ்வளவுஞ் செய்தது தன்னுடைமையைத் தான் நோக்கிக் கொள்வதற்காகவேயாதலால் இவனே ஸர்வஸ்வாமியென்பது திண்ணமன்றோ.

"வான்கடந்தான் செய்தவழக்கு" என்ற ஈற்றடிக்கு இருவகையாகக் கருத்தாகலாம்; தன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்தை நிலைநாட்டிக்கொள்ளவேண்டிச் செய்த காரியங்களாகையாலே இவையெல்லாம் நியாயமான காரியங்கள் என்பதாக வொருகருத்து; இனி, வழக்கு என்றது எதிர்மறை இலக்கணையால் வழக்கல்ல என்றபடியாய், சிறிய வடிவைக் காட்டிப் பெரிய வடிவாலே உலகங்களை அளந்துகொள்வதும், உலகத்தில் எங்கும் என்றுங் கண்டறியாதவொரு விஜாதீயமான வடிவத்தையெடுத்து இரணியனைப் பிளந்தொழிப்பதும், தன் காலில்பட்டு அசுத்தமான வுலகத்தைத் தானே உட்கொள்ளுதலும் நியாயமல்லவே! என்றவாறும். ப்ரேமத்தின் கனத்தாலே பக்தர்கள் இப்படி பரிஹாஸமுறையிலே பேசுவதும் பொருந்தும்.

வான்கடந்தான் = வானத்தை அளவிடினும் அளவிடவொண்ணாத பெருமையை யுடையவனென்றும் ஸ்வர்க்கத்தை யளந்தவனென்றும் பொருளாகலாம். ... ... (கஅ)

வழக்கன்று கண்டாய் வலிசகடம் செற்றாய் *
வழக்கென்று நீமதிக்க வேண்டா *—குழக்கன்று
தீவிளவின் காய்க்கெறிந்த தீமை திருமாலே *
பார்விளங்கச் செய்தாய் பழி (கக)

திருமாலே!—; நீ—;
(கிருஷ்ணசிசுவாயிருந்தபோது)

வலி சகடம்	வலிதான சகடத்தை
செற்றாய்	உதைத்து முறித்துத் தள்ளினாய்;
வழக்கு அன்று கண்டாய்	இது உனக்குத் தகுதியன்று காண்;
வழக்கு என்று நீ மதிக்க வேண்டா	இது நமக்குத் தகுந்ததே யென்று நீ நினைக்கலாகாது;

(இப்படிப்பட்ட ஸாஹஸச் செயல் செய்ததோடு நில்லாமல்)

குழ கன்று	(அஸுரனான) இளங்கன்றை

தீ விளவின் காய்க்கு எறிந்த	தீய விளங்காயை உகுக்கும் பொருட்டு வீசிப்போட்ட
தீமை	இந்தத் தீம்பான செயல்
பார் விளங்க	பூமியிலே பிரகாசிக்கும்படி
பழி செய்தாய்	தவறு செய்தாய்.

* * *—நந்தகோபர் திருமாளிகையிலே ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே ஒரு தொட்டிலில் தான் கண்வளரும்போது கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அந்த வண்டியில் ஆவேசித்துத் தன்மேல்விழுந்து தன்னைக்கொல்ல முயன்றபோது, அதனையறிந்த தான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலேதூக்கி யுதைத்து அச்சகடத்தை யொழித்தருளினது தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொடுத்து உலகத்தை வாழ்விக்கச் செய்த செயலாகிலும், ஸுகுமாரமான கைபடைத்த பிராட்டிமார்களும் தொட்டுப் பிடிக்கக் கூசும்படி அத்தனை ஸுகுமாரமாகவுள்ள திருவடியைக்கொண்டு ஒரு முரட்டு வண்டியை உதைத்தவிது மிகவும் தகுதியற்ற காரியமென்று தோற்றுவது மங்களாசாஸநபரர்களுக்கு ஸஹஜமாதலால் ‘வலிசகடம் செற்றது வழக்கன்று’ என்கிறார் முன்னடிகளில்.

கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் ஒருவன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ்வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்லுவதாக எண்ணிவந்துநிற்க அதனையறிந்த கண்ணபிரான், அவ்வாறே தன்னை முட்டிக்கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு வந்த மற்றோரஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி அவ்விளாமரத்தின்மேல் எறிய, கபித்தாஸுரனும் வத்ஸாஸுரனுமான இருவரும் சிதைந்து தாமது அசுர வடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனர் என்ற வரலாறு பின்னடிகளில் அறியத்தக்கது. கடினப் பிரகிருதியான அஸுரனை அதிஸுகுமாரமான திருக்கையாலே பிடித்துச் சுழற்றியெறிந்தபோது அத்திருக்கைகள் எவ்வளவு நொந்திருக்குமோ! என்று கொண்ட வயிற்றெரிச்சலால் ‘வழக்கென்று நீ மதிக்க வேண்டா’ என்றும் ‘பார்விளங்கத் தீமை செய்தாய்’ என்றும் ‘பழி செய்தாய்’ என்றும் பேசினர். (கக)

பழிபாவம் கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை *
வழிவாழ்வார் வாழ்வராம் மாதோ !*—வழுவின்றி
நாரணன்றன் நாமங்கள் நன்குணர்ந்து நன்கேத்தும் *
காரணங்கள் தாமுடையார் தாம். (உ௰)

பழி	அபகீர்த்தியையும்
பாவம்	பாவங்களையும்
கை அகற்றி	நீக்கி
பல்காலும்	எப்போதும்
நின்னை	உன்னை
வழி வாழ்வார்	வழிப்பட்டு ஆச்ரயிக்குமவர்களும்
நாரணன்தன்	நாராயணனுனவன்னுடைய
நாமங்கள்	திருநாமங்களை
நன்கு உணர்ந்து	நன்றாக அறிந்து
வழு இன்றி	இடைவீடின்றி
நன்கு ஏத்தும் காரணங்கள் உடையார் தாம்	அழகாகத்துதிப்பதற்கேற்ற உபகரணங்களையுடையவர்களும்

(ஆகிய இவ்விருவகை யதிகாரிகளும்)

வாழ்வராம்	மகிழ்ந்து வாழப்பெறுவர்கள்

(மாதோ—அசை.)

* * *—இப்பாட்டுக்கு இரண்டு வகையான நிர்வாஹங்களுண்டு: உபாயாந்தர நிஷ்டர்களெனப்படுகிற உபாஸகர்களை முன்னடிகளிலும், அநந்யோபாயரான ப்ரபந்நர்களைப் பின்னடிகளிலுங் குறிப்பதாகக்கொண்டு, இவ்விருவகையதிகாரிகளும் எம்பெருமானையே உபேயமாகப் பெறுபவராதலால் வாழ்ச்சி பெற்றவராவர் என்பதாக ஒரு நிர்வாஹம்.

அன்றியே; வழுவின்றி நாரணன்றன் நாமங்கள் நன்குணர்ந்து நன்கேத்துங் காரணங்கள் தாமுடையராகிப் பழிபாவங் கையகற்றிப் பல்காலும் நின்னை வழிவாழ்வார் வாழ்வராம்—என்று ஒரே வாக்கியார்த்தமாக அந்வயித்து ஒருவகை யதிகாரிகளைப்பற்றியே இப்பாசுரம் கூறுவதாக நிர்வஹிப்பதும் ஒரு புடையுண்டு.

தாங்கள் அறியாதிருக்கப் பிறர் ஏறிடும் அபகீர்த்தி பழியெனப்படும்; தாங்களே புத்தியறிந்துசெய்யும் பரஹிம்ஸை முதலியவை பாவமெனப்படும்: இவ்விரண்டுக்கும் தங்களிடத்தில் அவகாசம் கொடாமல் எப்போதும் பகவந்நாமங்களையே அநுஸந்தித்து ஏத்

திக்கொண்டிருக்கும்படியான ருசி விச்வாஸங்களை யுடையவர்கள் வாழ்வர்—என்றதாயிற்று.

மாதோ—அசை, இடைச்சொல்லுமாம். ஈற்றடியின் முதற் பதம் மோனையின்பத்திற்கிணங்க 'தாரணங்கள்' என்றிருக்கலாமென்றுகொண்ட பெரியவாச்சான்பிள்ளை அப்படியும் ஒரு பாடமருளிச்செய்கிறார்; "தாரணங்கள் தாமுடையாரென்றபோது த்ருதி (ധൃതി) யுடையாரென்றபடி." என்பது வியாக்கியானம். 'ധാരണം' என்ற வடசொல் திரிந்ததென்க. மனவுறுதியைச் சொன்னபடி. இனி 'താരണം' என்னும் வடசொல்லே வந்ததாகக் கொண்டால் உஜ்ஜீவநோபாயம் என்பது பொருளாம். ... ... (௨0)

தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே * தாமரையின்
பூவுளதே யேத்தும் பொழுதுண்டே *—வாமன்
திருமருவு தாள்மருவு சென்னியரே * செவ்வே
அருநரகம் சேர்வ தரிது. (௨௧)

தாம் உளரே	(எம்பெருமானைப் பணிவதற்குப் பாங்கான காரணகளேபரங்களை யுடைய) சேதநர் தாங்கள் ஏற்கனவே இருக்கின்றார்களே;	தாமரையின் பூ உளதே	(எம்பெருமான் திருவடிகளில் சாத்தத்தக்க) தாமரைப்பூ (குளங்கள் தோறும்) நிறைந்து கிடக்கின்றதே;
தம் உள்ளம் உள் உளதே	(எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கான) தங்களுடைய மனமும் (வெளியே போய்த் தேட வேண்டாதபடி) தமக்குள்ளே யிருக்கின்றதே;	ஏத்தும் பொழுது உண்டே	அவனை வாய்விட்டுப் புகழ்வதற்கு ஏற்றகாலம் ஏராளமாக வுள்ளதே.

வாமன்	(தன் உடைமையைப்பெறுகைக்குத் தான் யாசகனாகச்சென்ற சீலமுள்ள) வாமநமூர்த்தியான ஸர்வேச்வரனுடைய
திரு மருவு தாள்	அழகிய திருவடிகளை
மருவு	பணிவதற்குப் பொருத்தமான
சென்னியரே	தலையையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்களே;
(இப்படி ஒன்றாலும் குறையின்றியேயிருக்கவும் இவ்வுலகத்தவர்கள்)	
செவ்வே	நேராக
அரு நரகம்	கொடிய நரகத்தை
சேர்வது	அடைவதானது
அரிது	(ஆச்சரியப்படத்தக்க) அருமையான செயலாயிருக்கின்றது.

* * *—முதல் திருவந்தாதியில் "நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணாயவென்று, ஓவாதுரைக்கு முரையுண்டே, மூவாத மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே, என்னொருவர் தீக்கதிக்கண் செல்லுந்திறம்" (95) என்ற பாசுரத்தின் கருத்தைப் பெரும்பாலும் தழுவியதாமிப்பாசுரம். எம்பெருமானை ஏத்துவதற்கு ஏற்ற ஸாமக்ரிகள் குறைவற்றிருக்கச் செய்தேயும் இவ்வுலகத்தவர் விலக்கடி தேடிக்கொண்டு நரகத்திற்சென்று சேருகின்றார்களே! இஃது என்னோ! என்று வயிறெரிகிறார். "ஜிஹ்வே! கீர்த்தய கேசவம் முராரிம்" என்ற முகுந்தமாலை ச்லோகத்திற் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானைப் பணிவதற்கு ஏற்ற கரசரணாதி அவயவங்களோடு கூடியிருக்கின்றார்களே; இனி புதிதாகத் தங்களைத் தாம் ஸ்ருஷ்டி பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியதில்லையே; எல்லாவற்றுக்கும் மூல காரணமான நெஞ்சுதானும் வெளியிற்சென்று தேடவேண்டாதபடி உள்ளே அமைந்துகிடக்கின்றதே; அர்ச்சிப்பதற்கு உரிய தாமரை மலர்கள் தடாகங்கள்தோறும் மலிந்துகிடக்கின்றனவே; 'போது போகவில்லையே, போதுபோகவில்லையே' என்று பாழும் ஸம்ஸாரிகள் தவிக்கவேண்டும்படி பொழுதும் ஏராளமாகவுண்டே பகவானைத் துதிப்பதற்கு; தலைபடைத்த ப்ரயோஜனம்பெற அவனை வணங்கலாமே; இப்படி ஒன்றாலொன்று குறையின்றியிருக்க, இவர்கள் நித்ய ஸம்ஸாரிகளாகவேயிருக்க வழிதேடுவது என்ன

கேடுகாலமோ வென்றவாறு. "𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑍇𑌤𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌾𑌗𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌶𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑍀 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌰𑌕𑍇 𑌘𑍋𑌰𑍇 𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌮𑍍 = நாராயணேதி சப்தோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்த்திநீ—ததாபி நரகே கோரே பதந்தீதி கிமத்புதம்" என்ற புராண ச்லோகமும் இப்பாட்டுக்கு ஒருபுடை சார்பாக அநுஸந்திக்கத்தகும். .... (உக)

அரிய தெளிதாகு மாற்றலால் மாற்றி *
பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் *—கரியதோர்
வெண்கோட்டு மால்யானை வென்று முடித்தன்றே *
தண்கோட்டு மாமலரால் தாழ்ந்து. (உஉ)

ஆற்றலால் — தன்னுடைய சக்தியினால்

மாற்றி — சேதநன் செய்யும் முயற்சி ஒன்றும் வேண்டா வென்று விலக்கி

(சேதநனுக்கு வேண்டிய ஸகல காரியங்களையும் தானே செய்வதாக ஏன்று கொண்டு)

பெருக முயல்வாரை — மிகவும் உத்ஸாஹங் கொண்டிருக்கின்ற மஹா புருஷனை எம்பெருமானை

பெற்றால் — கிடைக்கப்பெற்றால்

அரியது — செய்வதற்கு அருமையான செயலும்

எளிது ஆகும் — லகுவாய்விடும்; (இப்படியாக எங்கே கண்டோமென்னில்)

வெண் கோடு — வெண்ணிறமான தந்தங்களையுடைய

மால் — பெரிய

கரியது ஓர் யானை — கருநிறமுள்ள கஜேந்திராழ்வான்

தண் — குளிர்ந்த

கோடு — பொய்கைக் கரையிலே

மா — சிறந்த

மலரால் — தாமரைப்பூக்களைக் கொண்டு

(மடுவின்கரையிலெழுந்தருளின எம்பெருமான் திருவடிகளிலே)

தாழ்ந்து — வணங்கி யடிமை செய்ததனால்

வென்று முடித்தன்றே — விரோதியை ஜயித்துத் தன் அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டதன்றோ

* * *—எம்பெருமான் ஸர்வசக்தனென்பதை யறிந்துகொண்டு, அப்படி ஸர்வசக்தனை அவனே நம்முடைய பாரங்களைத் தன்

தலைமீது ஏற்றுக்கொண்டு நமக்காகவேண்டிய ஸகலகாரியங்களையுஞ் செய்து தலைக்கட்டத் தானே உத்ஸாஹங்கொண்டிருக்கிறானென்பதையறிந்து அவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விலக்கான நம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியை நிறுத்திக்கொள்வோமாயின் நமக்குப் பெறமுடியாத தொன்றுமில்லை, எல்லாம் எளிதேயாம்; இதற்கு உதாஹரணமுங் காண்மின்; முதலையின் வாயிலகப்பட்ட கஜேந்திராழ்வான் தனது சக்தியைக்கொண்டு அவ்வாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள நினைத்துத் தானாக முயற்சிசெய்துகொண்டிருந்தவரையில் துன்பம் நீங்கப்பெற்றதில்லை; 'தன்னாலானமட்டும் ஒரு கை பார்க்கட்டும்' என்று எம்பெருமான் விலகியே நின்றான்; இனி நம்மாலாகாதென்று துணிந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்தியைவிட்டு 'ஆதிமூலமே!' என்றழைத்த பின் தன்காரியமாகக்கொண்ட எம்பெருமான் அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுவின்கரையிலே ஓடிவந்து வினைதீர்த்தொழித்தானன்றோ.

ஆற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால் அரியது எளிதாகும்=ஆற்றலாவது சக்தி; எம்பெருமானுடைய சக்தியைச் சொன்னபடி. மாற்றி—சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்திகளை விலக்கி என்றபடி. சேதநன் தன்னுடைய முயற்சியை நீக்கிக்கொண்டு எம்பெருமானுடைய சக்தியே ஓங்கும்படி நின்றால் அரியகாரியமும் எளிதாக முடியுமென்பது தேர்ந்த கருத்து.

ஈற்றடியிலுள்ள 'கோடு' என்னுஞ் சொல் நீர்க்கரையென்னும் பொருளது. "தண் தோட்டு மாமலரால்" என்றும் பாடமுண்டாம்; தோடு—அகவிதழ்; மலர்க்கு விசேஷணம். ... ... (உஉ)

தாழ்ந்து வரங்கொண்டு தக்க வகைகளால் *
வாழ்ந்து கழிவாரை வாழ்விக்கும் *—தாழ்ந்த
விளங்கனிக்குக் கன்றெறிந்து வேற்றுருவாய் * ஞாலம்
அளந்தடிக்கீழ்க் கொண்ட வவன். (உரு)

தாழ்ந்த	(பழத்தின் கனத்தினால் கிளைகள்) தாழ்ந்துகிடந்த	கன்று		கன்றை (எறிகோலாகக்கொண்டு)
விளா	விளாமரத்தினுடைய		எறிந்து	வீசியெறிந்தவனும்
கனிக்கு	பழங்களை உதிர்ப்பதற்காக			

வேறு உரு ஆய்	(திருமாலான தன்னுடைய வடிவத்தைவிட்டு) யாசகனான வாமந மூர்த்திவடிவமாய்
ஞாலம்	பூமியை
அளந்து	அளந்து
அடி கீழ்	தனது காற்கீழே
கொண்ட	அடங்கும்படி கொண்டவனாயு முள்ள
அவன்	அந்த எம்பெருமான்,
தாழ்ந்து	தனது திருவடி களிலே வணங்கி
வரம் கொண்டு	(எங்கள் இஷ்டத்தை நீயே பூர்த்தி செய்து தரவேணு மென்று சொல் லித் தனது) திருவருளைப் பெற்று
தக்க வகைகளால்	(தங்கள் தங்கள் நிலைமைக்கு) ஏற்ற வண்ணமாக
வாழ்ந்து	ஐச்வரியத்தையோ கைவல்யத்தையோ பகவத்ப்ராப்தி யையோ பெற்று
கழிவாரை	மேன்மேலும் ஸுகத்தை மிகுத்துக்கொள்ள வேணுமென் றிருக்கிற அந்தந்த அதிகாரிகளை
வாழ்விக்கும்	வாழ்விப்பான்.

* * *—எம்பெருமான், தன்னை ஆச்ரயிப்பவர்களின் இடையூறு களைத்தொலைத்து அவரவர் மேன்மேலும் விரும்புகின்ற இஷ்டங் களையுந் தந்தருள்வனென்கிறது. பின்னடிகளில், கபித்தாஸுரவத் ஸாஸுரர்களைக் கொன்றொழித்ததையும் மாவலியின் கொழுப்பை யடக்கியதையும் பேசினதன் கருத்தாவது—துராஹங்காரியான மாவலியின் கையில் அகப்பட்டுக்கிடந்த பூமியைத் தன் திருவடி களிலே கொண்டு வாழ்வித்தவன், வணங்கினவர்களின் விரோதிகள் கபித்தாஸுரனும் வத்ஸாஸுரனும் பட்டபாடுபடும்படி போக்கிக் காப்பனென்பதாம்

வேற்றுருவாய்=திருமகள் கொழுநனாயிருக்கும் உருவத்தை விட்டு யாசக ப்ரஹ்மசாரியின் உருவத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு என்றபடி. அன்றி, இரக்கும்போது சிறியகாலைக்காட்டி, அளக்கும் போது பெரியகாலைக்கொண்டு என்றுமாம். .... (உங)

அவன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யாரருளும் கேடும் *
அவன்கண்டா யைம்புலனாய் நின்றான் *—அவன்கண்டாய்
காற்றுத்தீ நீர்வான் கருவரைமண் * காரோதச்
சீற்றத்தீ யாவானும் சென்று. (உச)

நல் நெஞ்சே	நல்லமனமே!,
ஆர் அருளும்	பரிபூர்ணக்ருபையாலே உண்டாகக் கூடிய மோக்ஷமும்
கேடும்	நிக்ரஹத்தால் வரக்கூடியதான ஸம்ஸாரமும்
(ஆகிய இரண்டுக்கும் நிர்வாஹகன்)	
அவன் கண்டாய்	அந்த எம்பெருமானேயாவன் ;
ஐம்புலன்	பஞ்சேந்திரிய வடிவமான சரீரத்திற்கு உத்பாதகங்களான
காற்று தீ நீர் வான் மண் ஆய் நின்றான் அவன் கண்டாய்	பஞ்சபூதங்களாய் நிற்பவனும் அந்த எம்பெருமானே யாவன் ;
கரு வரை	கறுத்த மலைகளும்
(அவன் கண்டாய்)	அவனேயாம் ;
சென்று	(இந்தப் பிரபஞ்சத்தையழிக்கத் திருவுள்ளம்) ப்ரஸரித்து
கார் ஓதம் சீற்றம் தீ ஆவானும்	கறுத்த கடலைச் சீறிச்சுடவல்ல படபாக்நி யாகுமவனும்
அவன் கண்டாய்	அந்த எம்பெருமானே யாம்.

* * *—எம்பெருமான் தன்னை வணங்கினவர்களை வாழ்விப்பனென்று கீழ்ப்பாசுரத்தி லருளிச்செய்த ஆழ்வார், அடியே பிடித்து சேதநனுடைய ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகிற எம்பெருமானுக்கு இஃது ஓரேற்றமோ வென்கிறார்போலு மிப்பாட்டால்.

ஆரருளுங் கேடும் அவன்கண்டாய்=இந்த ஸம்ஸாரத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தவன் எம்பெருமானேயாதலால் சேதநவர்க்கங்களைக் காக்கவேண்டியதும் அவனுக்குப் பாரமாயிற்று; ஆகவே, சேதநர்க்குக் கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவர்த்திப்பித்த அவனே, ப்ரபந்நர்களைத் தன்னுடைய மாயையான ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் மீளச்செய்வ னென்றவாறு. “ஊஜெவ யெ லூவஜெ ஊயாஜெதாம் தரநதி தெ=மாமேவ யே ப்ரபத்

யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே." என்று கீதாசார்யன் சோதி வாய்திறந்து பணித்ததும் உணர்க. ... ...

சென்ற திலங்கைமேல் செவ்வேதன் சீற்றத்தால் *
கொன்ற திராவணனைக் கூறுங்கால் *—நின்றதுவும்
வேயோங்கு தண்சாரல் வேங்கடமே * விண்ணவர்தம்
வாயோங்கு தொல்புகழான் வந்து. (உரு)

விண்ணவர்தம் வாய்	தேவர்களின் வாயினால்
ஓங்கு தொல் புகழான்	உயர்வாகக் கூறப்படுகின்ற பழமையான புகழையுடைய எம்பெருமான்
செவ்வே	நேராக
சென்றது	சீறிச்சென்றது
இலங்கை மேல்	லங்காபுரியின் மேலாகும்;
தன் சீற்றத்தால்	தனக்கு வந்தேறியான கோபத்தால்
கொன்றது	ஸம்ஹரித்தது
இராவணனை	ராவணனையாம்;
கூறுங்கால்	சொல்லுமிடத்து,
வந்து நின்றதுவும்	(சேதநர் எக்காலத்தும் உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று கருதி) வந்து நின்றவிடமும்
வேய் ஓங்கு தண் சாரல் வேங்கடமே	மூங்கில்கள் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள குளிர்ந்த சாரலையுடைய திருவேங்கடமலையேயாம்.

* * *—"ஈச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறாமையென்று ஜீயரருளிச்செய்வர்" என்பது ஸ்ரீவசநபூஷணம். அதாவது—ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னை யழியமாறி மநுஷ்யர்களைப்போன்று அவதரித்துக் கைதொடனாய்நின்று செய்த ராவணாதி நிரஸநரூபமான அதிமாநுஷக்ருத்யங்களெல்லாம் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவதர்திறத்தில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாமையாலே என்று நஞ்சீயரருளிச்செய்வராம். திருவாழியாழ்வானைக்கூட ஏவாமல் ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே காரியஞ்செய்யவல்லமை எம்பெருமானுக்கிருந்தாலும் ஆச்ரிதர்களுக்காகத் தான் உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்தாலன்றித் தனக்கு த்ருப்தி பிறவாதாகையால் தானே நேரில் வந்து தோன்றிக் கைதொட்டுக் காரியஞ் செய்கின்றானும். படாதபாடுகள் பட்டு இலங்கையை நோக்கிச்செல்லாமலே "பஸ்மீபவது ராவண:"

என்றாற்போன்ற வொரு ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே இராவணனை நீறாக்கி யொழித்திருக்கலாமே; அப்படியிருக்கவும், வந்து பிறந்து இலங்கையை நோக்கிப் படைதிரட்டிச்சென்றதும் இராவணனைப் போர்க்களத்திலே கொன்றதும் என்னோ?

இராவணன் முதலிய துஷ்டர்களை ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே நிக்ரஹித்துவிடக்கூடுமாயினும், "பரித்ராணாய ஸாதூநாம்" என்று சொல்லப்பட்ட ஸாதுபரித்ராணம் [சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பது] ஸங்கல்பத்தால் தலைக்கட்டாது; திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தினழகைக் கண்ணாரக் காணவேணுமென்றும் அணைத்துக்கொள்ளவேணு மென்றும் அன்பர் கொள்ளும் ஆவலை நேரில் வந்தவதரித்தே தீர்க்கவேணுமேயன்றி ஸங்கல்பத்தால் தீர்க்கப்போகாதாகையாலே "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்—தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே" என்று சொல்லப்பட்ட அவதார ப்ரயோஜநங்கள் மூன்றனுள் முக்கியமாக ஸாதுபரித்ராண மொன்றுக்காகவே விபவாவதாரங்களும் அர்ச்சாவதாரங்களும் செய்தருள்கிறானென்பதை வெளியிடுதலே இப்பாட்டின் பரம தாத்பர்யமாம்.

விண்ணவர்தம் வாயோங்கு தோல்புகழான்=ராவணஸம்ஹாரம் முடிந்தபின் பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வந்து தோத்திரஞ் செய்ததைக் கூறிற்றாகவும் கொள்ளலாம். ... . (உரு)

வந்தித் தவனை வழிநின்ற வைம்பூதம் *
ஐந்து மகத்தடக்கி யார்வமாய் *—உந்திப்
படியமரர் வேலையான் பண்டமரர்க் கீந்த *
படியமரர் வாழும் பதி. (உசு)

படி அமரர்	நிலத்தேவரான பிராமணர்கள்	வழி நின்ற	(எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்பதற்குத் தடங்கலாய்) குறுக்கே நிற்பனவான
வாழும்	நித்யவாஸம் பண்ணுகிற		
பதி	திருப்பதியாகிய திருமலை யென்பது,—	ஐம்பூதம் ஐந்தும்	பஞ்ச பூதங்களையும் பஞ்சேந்திரியங் களையும்

அகத்து அடக்கி	வெளியிற் போகவொண்ணுத படி நியமித்து	படி	வந்து படிகின்ற
		அமரர்	தேவர்களுக்காக
அவனை	அவ்வெம்பெருமானை	வேலையான்	திருப்பாற் கடலி லுள்ள பெருமான்
வந்தித்து	வணங்கி		
ஆர்வம் ஆய்	பக்தியுடையவர் களாய்	பண்டு அமரர்க்கு ஈந்த	முன்னைத் தேவர்களான நித்யஸூரிகட்கும் (அநுபாவ்ய மாகக்) கொடுத்த தலமாகும்.
உந்தி	ஒருவரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு மேல்விழுந்து		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில், "நின்றதுவும் வேயோங்கு தண் சாரல் வேங்கடமே" என்று திருமலையின் ப்ரஸ்தாவம் வந்ததனால் அத்திருமலையிலேயே இவ்வாழ்வார்க்கு இன்னமும் திருவுள்ளம் அவகாஹித்து அதன் வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார். இரண்டரை யடிகளால் க்ஷீராப்திநாதனை வருணித்தாராயிற்று. தேவர்கள் ஜிதேந்திரியர்களாய்க்கொண்டு நான் முன்னே நான் முன்னே யென்று ஒருவரையொருவர் தள்ளிக்கொண்டு வந்து படியுமிடமான திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொள்ளும் பெருமான், இந்நிலவுலகத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநுபவித்து வாழுமிடமான திருவேங்கடமலையை நித்யஸூரிகளுக்குத்தந்தான்—என்றவிதன் கருத்து யாதெனில்; 1. "தண்ணருவி வேங்கடமே வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு" என்று திருமழிசைப் பிரானும் 2. "மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்" என்று திருப்பாணாழ்வாரும் அருளிச்செய்தபடியே இத்திருமலை இவ்விபூதியிலுள்ளார்க்கு மாத்திரமேயல்லாமல் அவ்விபூதியிலுள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் எட்டிப்பிடித்தாற்போல் வந்து பணியுமாறு அமைக்கப்பட்ட திருப்பதியாமென்பதே. "சுமந்து மாமலர் நீர்சுடர் தூபங்கொண்டு, அமர்ந்து வானவர் வானவர்கோனொடும், நமன்றெழுந் திருவேங்கடம்" என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க.

வந்தித்து-வடமொழித்தாது வடியாகப்பிறந்த வினையெச்சம். உந்தி—வினையெச்சம்; 'உந்து' என்பது வினைப்பகுதி. மூன்று

---

1. நான்முகன் திருவந்தாதி—45. 2. அமலனாதிபிரான்—3.

மடியில், படியமரர்—வினைத்தொகை. வேலை—கடற்கரையை யுணர்த்தும் வடசொல்லாகிய 'வேலா' என்பது ஐயீறாகி இலக்கணையால் கடலையுணர்த்திற்று. ஈந்த—'ஈந்தது' என்பதன் விகாரம் படியமரர்வாழும்=படி—பூமி; வானுலகத்தில் தேவர்கள் விளங்குவதுபோல இருள்தருமா ஞாலமான இந்தப்பூமியில் விளங்குபவர்; எனவே, அந்தணர்களையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் சொல்லிற்றும். .... (உசு)

பதியமைந்து நாடிப் பருத்தெழுந்த சிந்தை *
மதியுரிஞ்சி வான்முகடு நோக்கி *—கதிமிகுத்தங்
கோல்தேடி யோடும் கொழுந்ததே போன்றதே *
மால்தேடி யோடும் மனம். (உஎ)

பதி	திருமலைத் திருப்பதியிலே
அமைந்து	வேரூன்றி நின்று
நாடி	எங்கேயெங்கேயென்று தேடிக்கொண்டு
பருத்து எழுந்த சிந்தை	மிகவும் வளர்ந்து மேற்கிளர்ந்த மனோரதத்தை யுடையதாய்,
மதி உரிஞ்சி	சந்திரபதத்தையும் உராய்ந்துகொண்டு
வான் முகடு நோக்கி	(அப்பால்) அண்ட முகட்டையும் பார்த்துவிட்டு
	(அங்கும் நில்லாமல்)
மால் தேடி	பரமபதநாதனைத் தேடிக்கொண்டு
கதி மிகுத்து ஓடும்	விரைவு மிகுந்து செல்லுகின்ற
மனம்	என்னெஞ்சமானது
அம் கோல் தேடி ஓடும்	அழகிய கொள்கொம்பைத்தேடிக் கொண்டு படர்ந்து செல்லுகின்ற
கொழுந்து அது போன்றது	கொடியை ஒத்திரா நின்றது.

* * *—கீழிரண்டு பாசுரங்களில் எம்பெருமானுடைய திருமலையிலிருப்பை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் இவ்விடத்தில் தாம் தம்முடைய ஆசைதீர அப்பெருமானோடு பரிமாறவேணுமென்று பாரித்தார்; அர்ச்சாவதாரமாகையாலே அப்படிப்பட்ட பரிமாற்றம் ஒன்றும் பெற்றிலர்; விபவாவதாரங்கள் காலாதீதமாய்ப்போகையாலே இனி பரமபதநாதனோடேயாகிலும் கலந்து பரிமாறப்

பெறலாமோ என்று பார்த்தருக்கும் திருவுள்ளம் பரமபதத்தளவும் பதறிச்செல்லும்படியைப் பேசுகிறாரிப்பாசுரத்தில்.

முதலடியின் முடிவிலுள்ள ‘சிந்தை’ என்னுஞ்சொல் எழுவாய்போலத் தோற்றமாயினும் அஃது எழுவாய் அன்று; பாட்டின் முடிவிலுள்ள மனமே எழுவாய்; சிந்தை அதற்கு விசேஷணமாய் அந்வயிக்கும். எனது மனமானது திருவேங்கட மலையிலே சென்று சேர்ந்து தன் ஆவல் தோற்றம்படி எங்கே யெங்கேயென்று திருமாலைத்தேடி அங்குத் தன் நினைவு தலைக்கட்டப்பெறாமையாலே மிகவும் வளர்ந்து மேற்கிளர்ந்த மனோரதத்தை யுடையதாகி மேலேமேலே சென்று திருநாட்டுத்தலைவனைத்தேடி யோடாநின்றது; இஃது, அழகிய கொள்கொம்பைத் தேடிக் கொண்டு பரந்துசெல்கின்ற கொடியைப்போன்றுள்ளது—என்றாராயிற்று. .... (உ௭)

மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான் * மற்றும்
நினைப்பரிய நீளரங்கத் துள்ளான் *—எனைப்பலரும்
தேவாதி தேவனெனப் படுவான் * முன்னொருநாள்
மாவாய் பிளந்த மகன். (உ௮)

- எனை பலரும் — கணக்கில்லாத வைதிகபுருஷர் யாவராலும்
- தேவாதி தேவன் எனப்படுவான் — தேவர்கட்கும் தேவனென்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படாநிற்பவனும்
- மா கடலான் — பரந்த திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிகொண்டிருப்பவனும்
- முன் ஒருநாள் — முன்பொரு காலத்தில் (ஸ்ரீகிருஷ்ணனாயவதரித்தபோது)
- மா வாய் பிளந்த — குதிரையுருக்கொண்டுவந்த கேசியின் வாயைக் கீண்ட
- மகன் — சிறு பிள்ளை[illegible]னவனும்
- மற்றும் — பின்னும்
- நினைப்பு அரிய நீள் அரங்கத்து உள்ளான் — நினைப்பதற்கும் அருமையான போக்யதை மிக்கிருந்துள்ள கோயிலிலே பள்ளிகொள்பவனுமாகி
- வேங்கடத்தான் — திருமலையிலே (ஸர்வ ஸுலபனாய்க்கொண்டு) எழுந்தருளிநிற்பவன் (இப்போது)
- மனத்து உள்ளான் — என் மநஸ்ஸிலே நித்யவாஸம் பண்ணாநின்றான்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "கோல்தேடியோடுங் கொழுந்ததே போன்றதே மால்தேடியோடும் மனம்" என்னும்படியாக ஆசை கரைபுரண்டு செல்லப்பெற்ற தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே திருவேங்கடமுடையான் அழகியமணவாளன் திருப்பாற்கடல் நாதன் பரமபதநாதன் ஆகிய எம்பெருமான்களெல்லாரும் வந்து குடிகொண்டபடியைக் கூறுகின்றாரிதில்.

தேவாதிதேவனான பரமபத நிலயன் ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக முதலில் திருப்பாற்கடலில் வந்துதங்கிப் பின்பு ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுயவதரித்து 'இப்படி நாம் வருவதும் போவதுமாக இராமல் ஸ்திர ப்ரதிஷ்டையாக இருந்து ஸம்ஸாரிகளைக் காக்கவேணும்' என்று திருவுள்ளம்பற்றிக் கோயில் திருமலை முதலிய திருப்பதிகளிலே யெழுந்தருளியிருந்து இப்போது என்னெஞ்சிலே வந்து கிடக்கிறானென்கிறார்.

இப்பாட்டில் 'மனத்துள்ளான்' என்பது முதலிலேயிருந்தாலும் அர்த்தஸ்வாரஸ்யம் நோக்கி அது முடிவுசொல்லாகக் கொள்ளப்படும்.

தேவாதி தேவன்—வடசொல் தொடர்.

மாவாய்பிளந்த வரலாறு:—கண்ணபிரானைக் கொல்லும்படி கம்ஸனாலேவப்பட்டிருந்த அஸுரர்களில் ஒருவனான கேசியென்பவன் குதிரையினுருவங்கொண்டு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத்துரத்திக்கொண்டு கண்ணன்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப்பெருக்கி நீட்டி அதன்வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம். (உஅ)

மகனாகக் கொண்டெடுத்தாள் மாண்பாய கொங்கை *
அகனாரவுண்பனென் றுண்டு *—மகனைத்தாய்
தேறாத வண்ணம் திருத்தினாய் * தென்னிலங்கை
நீறாக வெய்தழித்தாய் நீ. (உகூ)

தென் இலங்கை	அழகிய லங்காபுரி	மாண்பு ஆய கொங்கை	அழகான முலையை
நீறு ஆக	நீறாகியொழியும்படி	அகன் ஆர உண்பன் என்று உண்டு	வயிறார உண்ணக் கடவேனென்று சொல்லி (பாலோடு அவ ளுயிரையும்) குடித்து
எய்து	அம்புகளைச் செலுத்தி		
அழித்தாய்	முடித்தவனே!		
	நீ—;	மகனை	புத்ரனை உன் விஷயத்திலே
மகன் ஆக கொண்டு எடுத்தாள்	உன்னைப் புத்திர பாவனைசெய்து (பரிவுகாட்டி முலைகொடுக்க) எடுத்துக் கொண்ட பூதனை யினுடைய	தாய்	உனது தாயாகிய யசோதை
		தேறாத வண்ணம்	நம்பிக்கையற் றிருக்கும்படி
		திருத்தினாய்	செய்துவிட்டாய்.

* * *—க்ருஷ்ணாவதாரம் நினைவுக்கு வந்துவிட்டால் ஆழ்வார்கள் விரைவில் ஓயமாட்டார்களே; கீழ்ப்பாட்டில் "முன்னொரு நாள் மாவாய்பிளந்த மகன்" என்று க்ருஷ்ணாவதாரம் ப்ரஸக்தமானபடியால் அதுதன்னிலேயே திருவுள்ளம் அவகாஹித்து அநுபவித்து இப்பாசுரம் பேசுகிறார். விஷந்தடவின முலையைக் கொடுத்து உன்னைக்கொல்லவந்த பேய்ச்சியானவள் மெய்யே தாய் போன்று பரிவுகாட்டி உன்னை வாரியெடுத்தணைத்து முலைகொடுத்தாள்; நீயும் மெய்யே குழந்தையாகவே பாவனைகாட்டி, பாலின் கனத்தாலே விம்மி விளங்குகின்ற அம்முலையைச் சுவைத்துண்பவன்போல அவளுயிரையே உறிஞ்சியுண்டாய்; அதுமுதலாக உனது மெய்த்தாயான யசோதைப்பிராட்டிக்கு உன்னிடத்தில் நம்பிக்கையுண்டாக இடமில்லாமலே போயிற்று; 'இவனை நாம் சிறு குழந்தையென்று நம்பவேகூடாது' என்று எப்போதும் துணுக்குத்துணுக்கென்று அவள் அஞ்சியிருக்கும் வண்ணமே செய்துவிட்டாய் என்றாராயிற்று.

அகன்—அகம்; மகரனகரப்போலி.

"தென்னிலங்கை நீறாக எய்தழித்தாய்" என்ற விளியின் கருத்தாவது—க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் மாத்திரமே இப்படி நம்பிக்கையற்று அஞ்சியிருக்கவேணுமேயொழிய ராமாவதாரத்தில்

இப்படிப்பட்ட அச்சத்திற்கு அவகாசமில்லை; பருவம் முற்றின பின்பே ராவண ஸம்ஹாரம் முதலிய அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்தாயாகையாலே—என்பதாம்.

தென்னிலங்கை—தென் திசையிலுள்ள இலங்கை என்றுமாம். **தென்**—அழகுக்கும் பெயர். ... ... (உகூ)

நீயன் றுலகளந்தாய் நீண்ட திருமாலே *
நீயன் றுலகிடந்தா யென்பரால் *—நீயன்று
காரோத முன்கடைந்து பின்னடைத்தாய் மாகடலை *
பேரோத மேனிப் பிரான். (௩௦)

பேர் ஓதம் மேனி பிரான்	பெரிய கடல்போன்ற திருமேனியை யுடைய பெருமானே!
நீண்ட திரு மாலே	எண்ணுதற்கு அரிய பெருமை படைத்த திருமாலே!
நீ	இப்படிப்பட்ட நீ,
அன்று	முன்பொருகால்
உலகு	உலகங்களை
அளந்தாய்	(திரிவிக்கிரமனாகி) அளந்துகொண்டாய் (என்றும்)
நீ	நீ
அன்று	மற்றுமொரு காலத்தில்
உலகு	பூமியை
இடந்தாய்	(மஹாவராஹமாகி) அண்டபித்தியில் நின்றும் ஒட்டு விடுவித்துக் கொணர்ந்தாய் (என்றும்)
நீ அன்று—;	
கார் ஓதம் முன் கடைந்து	கரியகடலை முன்னே கடைந்தாயென்றும்,
மா கடலை	(அந்தப்) பெரிய கடல்தன்னையே
பின்	பிறகு (ராமாவதாரத்திலே)
அடைத்தாய்	அணைகட்டித் தூர்த்தாயென்றும்
என்பர்	(மஹர்ஷிகள்) சொல்லுகின்றனர்.

* * *—எம்பெருமானுடைய சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களை நினைந்து வாயாரப்பேசி யேத்துகிறார். திரிவிக்கிரமனாகி உலகளந்தாய்; மஹாவராஹமாகி உலகிடந்தாய்; வங்கக்கடல்கடைந்தாய்; அக்கடலிலே அணைகட்டினாய்-என்று மஹர்ஷிகள் கூறுகின்றார்களென்கிறார்.

காரோதம் கடைந்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில், இவ் வண்டகோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துக்குச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாலை ப்ரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம் மாலையைத் தன் கைவீணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோக வழியாய் மீண்டுவருகையில் துர்வாஸமஹாமுநி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆநந்தத்தோடு தேவ லோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில் அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத் துக் கீழெறிந்து காலால்மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முநி வரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனைநோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்து விடக்கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரண மடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர் களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி யென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறுகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலி னுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதார மாக எழுந்தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹா கூர்மமாய் மந்தரபர்வதத்திற்கு ஆதார மாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப்பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய

இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத்தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத்தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக்கடைந்தனன் என்பதாம்.

கடலடைத்த வரலாறு:—விபீஷணாழ்வான் இராமபிரான் பக்கல் வந்துசேர்ந்து உய்ந்தபின் பெருமாளைப்பார்த்து 'ஸ்வாமிந்! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக்கடந்து அப்பாற் செல்ல வேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம் புகவேணும்' என்ன; இராமபிரான் "கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்லவேண்டும்" என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்பசயனத்திலே படுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசமாகக்கிடக்க, ஸமுத்ரராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேக்ஷையாயிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும் நடந்தேசெல்லும்படி கடலை வற்றச்செய்வேன்' என்று ஆக்நேயாஸ்த்ரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கியவளவிலே வருணன் அஞ்சிநடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல்வடிவமான தன்மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன் கையினால் நீரில் போகட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிறாராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேது கட்டவேணுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வானரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டுவந்து நளன்கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன் கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகடுவித்து ஸேது கட்டுவித்தான். அவ்வழியாய் வானரப்படைகளோடு இராமபிரான் இலங்கை சேர்ந்து அந்நகரையும் இராவணனுள்ளிட்ட அரக்கர் குலத்தையும் நீறுபடுத்தின வரலாறு ப்ரஸித்தம்.

"பேரோத மேனிப்பிரான்—காரோத முன்கடைந்து" என்ற சொல்லாற்றலால், கடல் கடைகிறபோது ஒருகடலை மற்றொரு கடல் நின்று கடைந்தாற்போலே யிருந்ததென்பது தொனிக்கும்.

'என்பர்' என்பது "அளந்தாய், இடந்தாய், அடைத்தாய்" என்ற மூன்றிடத்தும் அந்வயிக்கும்.

முதலடியில், 'நீண்ட' என்றது—திரிவிக்கிரமனைப் நீண்ட என்றபடியுமாம். .... (ரு0)

பிரானென்று நாளும் பெரும்புலரி யென்றும் *
குராநற் செழும்போது கொண்டு *—வராகத்
தணியுருவன் பாதம் பணியுமவர் கண்டீர் *
மணியுருவம் காண்பர் மகிழ்ந்து. (ருக)

பிரான் என்றும்	'மஹோபகாரங்கள் பண்ணினவனே!' என்றும்
பெரு புலரி என்றும்	'இன்றே நல்விடிவு' என்றும் (கொண்டாடிக்கொண்டு)
நாளும்	நாள்தோறும்
நல் குரா	நல்ல மணம்மிக்க
செழு	அழகிய
போது கொண்டு	புஷ்பங்களைக் கொண்டு,
வராகத்து அணி உருவன் பாதம்	அழகிய வராஹ வுருக்கொண்ட பெருமானுடைய திருவடிகளை
பணியுமவர் கண்டீர்	வணங்குபவர்களை
மணி உருவம்	(அப்பெருமானுடைய) திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை
மகிழ்ந்து காண்பர்	ஸேவித்து ஆநந்திக்கப் பெறுவர்கள்.

* * *—ஆபத்பந்துவான பகவானுடைய திருவடிகளில் * செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி முதலிய புஷ்பங்களைப் பணிமாறித் தொழுமவர்கள் அப்ராக்ருதமான அப்பரமனது திருமேனியை ஸேவித்து நித்யாநந்தம் அநுபவிக்கப் பெறுவர்களென்கிறார்.

[பிரானென்றும் பெரும்புலரியென்றும் பணியுமவர் கண்டீர்.] ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே—"அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளா தந்தானென்றிருப்பார்கள்; ஜ்ஞாநவான்கள் 'இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான்—எந்நன்றி செய்தேனா என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே—நடுவே வந்து உய்யக்கொள்கின்ற நாதன்—அறியாதனவறிவித்த அத்தா நீ செய்தன அடியேனறியேனே—பொருளல்லாதவென்னைப் பொருளாக்கி அடிமைகொண்டாய்—

என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்—மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்' என்று ஈடுபடா நிற்பர்கள்'' என்றருளிச்செய்தவை இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன. பிரானே! என்றும் பெரும்புலரி என்றும் சொல்லிக்கொண்டு எம்பெருமான் பாதம்பணியவேணுமென்கிறாரிவ்வாழ்வார். 'இன்றளவும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து விஷயாந்தரங்களிலே ஆழ்ந்து உண்டியே உடையே உகந்தோடித் திரிந்தவென்னை இன்று உன் திருவடிகளிலே கொண்டு கூட்டினையே!, இதனினும் மிக்க வுபகாரமுண்டோ?' என்று பெருநன்றி பாராட்டவேணுமென்பது "பிரானேன்றும்" என்பதன் கருத்து. [பிரான்—உபகாரகன்; இங்கே இது ஸம்போதநம்.]

பெரும்புலரி என்றும்=1. "பழுதே பலபகலும் போயின" என்கிறபடியே பாழாய்க் கழிந்த பல நாள்களுக்குள்ளே பகவத்விஷயத்திலீழியும்படி விடிந்த இந்நாளே நல்ல நாள்! என்று நாளைக்கொண்டாடவேணுமென்கிறது. கம்ஸன் தனது வேலைக்காரனை அக்ரூரனை யழைத்து 'நீ போய்க் கண்ணபிரானை யழைத்து வா' என்று கட்டளையிட்டனுப்ப, அவனும் புறப்பட்டு வருட்போது 2. "𑌅𑌦𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌸𑌫𑌲𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌸𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑌾𑌤𑌾 𑌚 𑌮𑍇 𑌨𑌿𑌶𑌾। 𑌯𑌦𑍁𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌬𑍍𑌜𑌪𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌰𑍍𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌂 𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍 = அத்ய மே ஸபலம் ஜந்ம ஸுப்ரபாதாச மே நிசா—யதுந்நித்ராப்ஜபத்ராக்ஷம் விஷ்ணோ: த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் முகம்." கம்ஸன் சோறுண்டு வளர்ந்த வெனக்கும் இன்று எம்பெருமான் திருமுகத்திலே விழிக்கப்பெறும் பாக்கியம் நேர்கின்றமையாலே இன்றே என் பிறவி பயன்பெற்றது; இன்றே நல்விடிவு என்று கனிந்து கூறினதுபோலவும், "மார்கழித் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளால்" என்று ஆய்ச்சிகள் நாளைக் கொண்டாடினது போலவும்.

துராநற் செழும்போது='துரா' என்று பரிமளத்திற்கும் ஒரு புஷ்ப விசேஷத்திற்கும் பெயர். இங்கே அவ்விரண்டு பொருளுங் கொள்வர். காண்பர் மகிழ்ந்து=கண்டு மகிழ்வர் என்றவாறு. (௯௧)

1. முதல் திருவந்தாதி—16.
2. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் 5-17-3.

மகிழ்ந்தது சிந்தை திருமாலே * மற்றும்
மகிழ்ந்ததுன் பாதமே போற்றி *— மகிழ்ந்த
தழலாழி சங்க மவைபாடி யாடும் *
தொழிலாகம் சூழ்ந்து துணிந்து. (௬௨)

திரு மாலே!—	லக்ஷ்மீபதியே!,
சிந்தை	என் நெஞ்சமானது
மகிழ்ந்தது	(உன்னைச்சிந்தித்து அதனாலே) ஆநந்தமுற்றது;
மற்றும்	நெஞ்சுக்கு அடுத்ததான வாக்கும்
உன் பாதமே போற்றி	உன் திருவடிகளையே துதித்து
மகிழ்ந்தது	ஆநந்திக்கப் பெற்றது;
ஆகம்	என்னுடைய தேஹமானது
அழல்	எதிரிகளின்மீது நெருப்பை உமிழ்கின்ற
ஆழி	திருவாழியையும்
சங்கம்	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
அவை	மற்றுமுள்ள திவ்யாயுதங்களையும்
பாடி ஆடும்	கொண்டாடிப்பாடி ஆடுகையாகிற
தொழில்	வியாபாரத்திலே
சூழ்ந்து	பொருந்தி
துணிந்து	இதுவே நமக்குக் காரியமென்று துணிவுகொண்டு
மகிழ்ந்தது	களிக்கப்பெற்றது.

* * *—தம்முடைய மனமொழிமெய்கள் மூன்றும் பகவத் விஷயத்திலேயே ஊன்றினபடியைப் பேசுகிறார். திருமாலே! சிந்தை மகிழ்ந்தது=நாட்டாருடைய மனம் விஷயாந்தரங்களிலே ஊன்றி அதனால் ஆநந்தமடையும்; என்னுடைய சிந்தை அப்படியன்றியே அவற்றைக் காறியுமிழ்ந்து, நீயும் பிராட்டியுமாகச் சேர்ந்திருக்கும் சேர்த்தியைச் சிந்தித்த மாத்திரத்தில் மகிழ்ச்சியடையாநின்றது.

மற்றும் உன் பாதமே போற்றி மகிழ்ந்தது=மனம் நினைத்ததை வாய் சொல்லக்கடவதாகையாலே மனத்துக்கு அடுத்ததான வாக்கை 'மற்றும்' என்கிறது. நாட்டாருடைய வாக்கு விஷயாந்தரங்களை வருணித்து அதனாலே களிப்புறும்; என்னுடைய வாக்கு அப்படியன்றியே உனது திருவடிகட்கு வாழ்த்துக்கூறி மகிழ்வுறுகின்றது. இனி, பின்னடிகளால் சரீரத்தின் தொழிலுறுதியைக் கூறுகின்றார். திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்யாயுதங்க

ளோடே நீ சேர்ந்து விளங்குகின்ற அழகை வருணித்து வாய் பாட, அப்பாடலுக்குத் தகுதியாக ஆடுவதையே என்னுடைய சரீரம் தொழிலாகக் கொண்டுள்ளது என்றாராயிற்று. ... (௩௨)

துணிந்தது சிந்தை துழாயலங்கல் * அங்கம்
அணிந்தவன் பேருள்ளத்துப் பல்கால் *—பணிந்ததுவும்
வேய்பிறங்கு சாரல் விறல்வேங் கடவனையே *
வாய்திறங்கள் சொல்லும் வகை. (௩௩)

சிந்தை	என்மனமானது
துழாய் அலங்கல் அணிந்தவன் பேர்	திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள பெருமானுடைய திருநாமங்களை
பல்கால்	பலமுறை
உள்ளத்து	நினைப்பதில்
துணிந்தது	த்ருடமாக அத்யவஸாயங் கொண்டது;
அங்கமும்	எனது உடலும்
(பல்கால்)	எப்போதும்
பணிந்தது	வணங்குவதா யிராநின்றது;
வாயும்	என் வாக்கும்
வேய் பிறங்கு சாரல்	மூங்கில் மிக்கிருக் குந் தாழ்வரையை யுடைய
விறல் வேங்கடவனை	திருமலையி லெழுந் தருளியிருக்கிற மிடுக்குடைய பெருமானது
திறங்களே	தன்மைகளையே
(பல்கால்)	எப்போதும்
சொல்லும் வகை	சொல்லுகிற விதத்திலே
(துணிந்தது)	துணிவுகொண்ட தாயிற்று.

* * *—"யந்மநஸா த்யாயதி தத்வாசா வததி தத்கர்மணா கரோதி" என்று வேதத்திற் சொல்லுகிறபடியே முதலில் சிந்தை சிந்திப்பது பிறகு வாய் சொல்லுவது, அதன்பிறகு உடல் செய்வது என்றிப்படி மனமொழி மெய்களின் செயல்முறைமை ஏற்பட்டிருக்கும் விதமாகத் தமக்கு அந்த மூன்று கரணங்களும் பகவத் விஷயத்தில் அவகாஹித்தபடியைக் கீழ்ப்பாசுரத்திற் பேசினர்; இந்த முறைமையின்படியே ஒழுகாது; வாக்குக்கு முன்னே சரீரம் முந்துகிறபடியை இப்பாசுரத்தில் மொழிகின்றார். 'நான் முன்னே நான் முன்னே' என்று தம்முடைய இந்திரியங்கள் பகவத்விஷயாநுபவத்துக்கு முற்படும்படியைத் தெரிவித்தவாறு. கீழ்ப்பாட்டில்

மனமொழி மெய்களை வரிசையாகச் சொல்லி, இப்பாட்டில் 'சிந்தை, அங்கம், வாய், என்று மாறுபடக் கூறியிருத்தல் காண்க.

"வேய் பிறங்கு சாரல்" என்ற விசேஷணம் 'வேங்கடவனை' என்பதில் ஏகதேசமான வேங்கடத்தில் அந்வயிக்கும்; 'விறல்' என்ற விசேஷணம் வேங்கடவனுக்கு அந்வயிக்கும். விறல்—பெருமை, வலி, வீரம், வெற்றி.

திறம்—குணம், சாமர்த்தியம், தன்மை, மேன்மை முதலியன. திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதிலே வாய் துணிவுகொண்டதென்கை.

வகையா லவனி யிரந்தளந்தாய் பாதம் *
புகையால் நறுமலரால் முன்னே *—மிகவாய்ந்த
அன்பாக்கி யேத்தி யடிமைப்பட்டே னுனக்கு *
என்பாக்கி யத்தா லினி. (௩௪)

முன்னே	முற்காலத்திலே,	மிக வாய்ந்த அன்பு ஆக்கி	மிகுதியாக [நன்றாக]ப் பொருந்தின ப்ரீதியுடனே
வகையால்	உபாயத்தினால்	ஏத்தி	துதித்து
அவனி	பூமியை	இனி	மேலுள்ள காலமெல்லாம்,
இரந்து	(மாவலிபக்கல்) யாசித்து	என் பாக்கியத்தால்	நீ என்மேல் பண்ணின விசேஷ கடாக்ஷமாகிற பாக்யத்தாலே
அளந்தாய்	அளந்துகொண்டவுன்னுடைய	உனக்கு அடிமைப் பட்டேன்	உனக்குத் தொண்டனாய் விட்டேன்.
பாதம்	திருவடிகளை		
புகையால்	தூபங்கொண்டும்		
நறு மலரால்	நல்ல பரிமளமுள்ள புஷ்பங்களைக் கொண்டும்		

* * *—கீழருளிச்செய்தபடி தம்முடைய மநோவாக்காயங்கள் எம்பெருமான் பக்கலிலேயே ஊற்றமுற்றதற்குக் காரணம்—அந்த எம்பெருமான் மஹாபலியிடத்தினின்று பூமியை மீட்டு இந்திரனுக்குத் தருவதென்கிற வியாஜத்தால் எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைத்து வாழ்வித்ததுபோல, தம் தலைமேலும் திருவடி

களைவைத்து விசேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருளினதேயாமென்பது இப்பாட்டில் தோன்றும்.

வகையால்—தந்திரத்தாலே யென்றபடி: இராவணன் போலவே மாவலியும் தேவர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தவனாதலால் ராவணனைக் கொன்றொழித்தது போலவே இவனையுங் கொல்ல வேண்டியிருந்தும், இவன் உதாரகுணமொன்றை மேற்கொண்டிருந்ததனால் இவனைக் கொல்லவேண்டாவென்றுகொண்டு மூவடி யிரந்துபெறுகிற இச்செயலிலேயே பூமியை இந்திரனுக்குச் சேர்ப்பித்தலும் மாவலியை அடக்குதலுமாகிற இரண்டும் எளிதிற் கைகூடுமென்று நினைத்துச் செய்த தந்திரம் அறிக. இனி, வகையால் என்பதற்கு—வடிவழகு, மழலைச்சொல் மனத்தைக் கவர வல்ல செயல் முதலிய வகைகளாலே என்றுரைக்கவுமாம்.

அவநி—வடசொல்.

என் பாக்கியத்தால்='நான் செய்த பாக்கியத்தால்' என்று பொருளன்று; எனக்கு நேர்ந்த பாக்கியத்தால் என்கை. எம்பெருமானார் காலத்திலே திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் ஒருநாள் நம்பெருமாள் புறப்பாட்டை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக மஹாஜ்ஞாதாக்களான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் 'நாம் அநாதி காலமாக ஆர்வீட்டு வாசலிலே எவனுடைய புறப்பாட்டை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு கிடந்தோமோ தெரியாது, இன்று ப்ராப்த சேஷியான பெருமானுடைய புறப்பாடுபார்த்து வந்திருக்க என்ன பாக்கியம் பண்ணினோமோ!' என்ன, அந்த ப்ரஸங்கத்திலே 'நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு ஒருநாள் பகவத்விஷயத்திலே ருசிபிறப்பதற்குக் காரணமென்ன?' என்று விசாரிக்கச்செய்தே 'யாத்ருச்சிகஸுக்ருதம்' என்று சிலரும் 'அஜ்ஞாதஸுக்ருதம்' என்று சிலருமாய் இப்படி வார்த்தைகள் உண்டாக, அவ்வளவில் அங்கிருந்த கிடாம்பிப்பெருமாள் 'நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருததேவர் என்றும் ஒருவர் ஆச்ரயணீயருண்டோ?' என்ன அதற்குப் பிள்ளை திருநறையூரரையர் 'ஸுக்ருத'மென்று சொல்லுகிறதும் வேறொன்றையன்று, பகவத் விஷயத்தையே காண்' என்றாராம். ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலியவற்றாலே எம்பெரு

மான் பண்ணின க்ருஷியின் பயனாகவே ஒரு நாளடைவில் நமக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கிறபடியாலே அந்த பகவத் கடாக்ஷந்தன்னையே பாக்கியமென்கிறது. இவ்வர்த்தத்தையே ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே "𑌉𑌪𑌾𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍇𑌰𑍁𑌪𑌨𑌿𑌷𑌦𑌧𑍀𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑍈 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑌨𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌮𑌤𑍀। 𑌤𑌯𑍋𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌸𑌕𑍃𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌵𑌾𑌕𑍇𑌨 𑌉𑌹𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌜𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑌵𑌿𑌮𑌲𑌨𑌿𑌜𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌃." என்று தெளியவருளிச்செய்தார்.

1 "எதிர்சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள்செய்ய, விதிசூழ்ந்ததா லெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே" என்று—எம்பெருமான் ஸர்வலோக வ்யாபியானது தம்மைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்காகவேயென்று நம்மாழ்வார் அநுஸந்தித்தது போல இவ்வாழ்வாரும் அநுஸந்திக்கின்றமை முதலடியிலே நன்கு விளங்கும். ... ... (௯௪)

இனிதென்பர் காம மதனிலு மாற்ற *
இனிதென்பர் தண்ணீரு மெந்தாய் *—இனிதென்று
காமநீர் வேளாது நின்பெருமை வேட்பரேல் *
சேமநீ ராகும் சிறிது. (௯௫)

எந்தாய்	என் ஸ்வாமியானவனே!,
	(பாமரர்கள்)
காமம்	ஹேயமான சப்தாதி விஷயங்களை
இனிது என்பர்	போக்யமாகக் கொள்வர்;
	(விரக்தர்களுங்கூட)
தண்ணீர் அதனிலும் ஆற்றவும் இனிது என்பர்	அந்த சப்தாதி விஷயங்களிற் காட்டிலும் தண்ணீர் மிகவும் போக்யமென்பர்கள்;
காமம் நீர்	(கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட) காமத்தையும் தண்ணீரையும்
இனிது என்று வேளாது	போக்யமாகக் கொண்டு அவற்றிலே ஆசை கொள்ளாமல்
நின் பெருமை சிறிது வேட்பர் எல்	உன்னுடைய போக்யதையையே கொஞ்சமேனும் விரும்பி மேல் விழுவாாகளாயி (அது)
சேமம் நீர் ஆகும்	(எல்லா நிலைமையிலும்) ரக்ஷகமான தன்மையையுடையதாகும்.

1. திருவாய்மொழி 2—7—6.

* * *—1. "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்" என்கிறபடியே பரமபோக்யனான நீயிருக்கையில், நாட்டிலுள்ளவர் உன்னையே தாரகபோஷக போக்யங்களாகப் பற்றாமல் சப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பித் திரிகின்றார்களே! என்று உலகத்தார் செயலை வெறுத்து உன்னைப் பற்றுவதே எல்லார்க்கும் தஞ்சமென்று கூறுகிறார்.

'காமம்' என்பது ஆசைக்குப் பேராயினும் ஆசைப்படுவதற்கு உரிய விஷயாந்தரங்களையும் சொல்லக் கடவது; கூத்துப் பார்ப்பது, பாட்டுக்கேட்பது, பூச்சூடுவது, சாந்து பூசுவது, மாதர்களை யணைவது முதலியவை விஷயாந்தரங்க ளெனப்படும்; இவையே போக்யமென்று ஒழிவர் பலர்; மற்றும் பலர் விஷயாந்தர விரக்தர்களென்று பெயர் சுமந்தும் சோற்றையுந் தண்ணீரையும் விட்டிருக்கமாட்டாமல் அவற்றை போக்யமாகக் கொள்வர். அநந்ய போக்யத்வத்தை ஸ்வரூபமாகவுடைய அதிகாரிகள் முதலடியிற் சொன்ன விஷயாந்தரங்களையும் இரண்டாமடியிற் சொன்ன தண்ணீர் முதலியவற்றையும் போக்யமாகக் கொள்ளாது "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே" "அமுதினுமாற்றவினியன்" "கன்னலங்கட்டி தன்னைக் கனியை யின்னமுதந்தன்னை" என்று பரமபோக்யனாகச் சொல்லப்படுகிற உன்னையே விரும்பப்பெறில் இவ்விருப்பமே அவர்கட்குச் சேமமாகும் என்றாராயிற்று.

இரண்டாமடியில் 'தண்ணீர்' என்றதும் மூன்றாமடியில் 'நீர்' என்றதும்—சோறு, வெற்றிலை முதலியவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. "வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:" என்று பகவத்கீதையிலே துர்லபனாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள மஹாத்மாவாக இருக்குமவர்கட்கே குறைவற்ற சேமமுண்டாகுமென்றதாயிற்று.

சேமநீர்—'க்ஷேமம்' என்னும் வடசொல் சேமமெனத் திரிந்து. நீர்—நீர்மையை யுடையது; நீர்மையாவது தன்மை. (௩௫)

சிறியார் பெருமை சிறிதின்க ணெய்தும் *
அறியாரும் தாமறியா ராவர் *—அறியாமை
மண்கொண்டு மண்ணுண்டு மண்ணுமிழ்ந்த மாயனென்று *
எண்கொண்டேன் னெஞ்சே யிரு. (௩௬)

1. திருவாய்மொழி 6—7—1.

சிறியார் { (இயற்கையான மேன்மை சிறிதுமில்லாமல்) அற்பரான ஸம்ஸாரிகளுடைய
பெருமை { ('நானே ஈச்வரன்' என்று அஹங்கரிப்பதால் வருகிற) மேன்மையானது
சிறிதின்கண் எய்தும் { (தமக்குப் பழமையாயுள்ள) தாழ்விலேயே கொண்டு சேர்ப்பிக்கும்;
அறியாரும் அவிவேகிகளும் (தங்களை ஸர்வஜ்ஞராக நினைத்திருந்தார்களாகிலும்)
தாம் அறியார் ஆவர் { (நன்மை தீமைகளைத்) தாங்கள் அறியாதவர்களாகவே ஒழிந்திடுவர்;
என் நெஞ்சே என்மனமே!,
அறியாமை பிறர் அறியாதபடி
மண் கொண்டு { (மாவலியிடத்தில்) பூமியைப் பெற்றவனும்
மண் உண்டு { அந்தப்பூமியை (ப்ரளயத்திலே) திருவயிற்றில் வைத்தவனும்
மண் உமிழ்ந்த { (பிறகு) அந்தப்பூமியை வெளிப்படுத்தினவனுயு மிருக்கிற
மாயன் என்று { ஆச்சர்யகாரனை எம்பெருமான் என்று
எண் கொண்டு இடைவிடாது கருதி
இரு { (அவனைப்பற்றின நமக்கு ஒரு குறை இல்லை யென்று) நிர்ப்பரனாக இருப்பாயாக.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் நாட்டாருடைய செயலை நினைந்து வெறுத்த ஆழ்வார், இதில் தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி 'நெஞ்சே! உலகத்தார் ஒழிகிறபடி ஒழிக; நீ எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்களையே எப்போதும் சிந்தித்துக்கொண்டிரு' என்று உபதேசிக்கிறார்.

சிறியார் பெருமை சிறிதின்கண் எய்தும்—உலகத்தில், இயற்கையாகச் சிறிதேனும் மேன்மையுடையவர்களாயிருந்தால் அவர்கள் அதிகப்படியாக மேன்மையை ஏறிட்டுக் கொண்டாலும் ஒருவாறு ஏற்கும்; சிறிதும் மேன்மையற்றவர்கள் 'நாமே பெரியோம்; நம்மிற் பெரியாரில்லை' என்று மார்பு நெறித்தால் அந்த அஹங்காரமானது அவர்களுடைய சிறுமையையே நன்கு ஸ்தாபித்துவிடும். ஆகையாலே அப்படிப்பட்ட அஹங்காரிகள் இஷ்டப்படி தொலையட்டும் என்கை. அன்றியே, அற்ப தேவதைகளான

பிரமன் முதலியோரைப் பெருந் தலைமை யுடையவராக மதிப்பது நம்மைத் தாழ்ந்த நிலைமையிற் சேர்ப்பிக்கு மென்றவாறுமாம். எய்தும்—எய்துவிக்கும்; பிறவினையில் வந்த தன்வினை. இவ்வாறு வருவதனை வடநூலார் 'அந்தர்ப்பாவிதணிச்' என்பர்.

அறியாரும் தாமறியாராவர்=ஒன்றுந் தெரியாத மூடர்கள் எல்லாமறிந்தவர்கள்போலப் பாவித்திருந்தார்களாகிலும், அப்படிப்பட்டவர்கள் நன்மை தீமைகளைத் தாங்களுமறியார்கள்; பிறர் போதித்தாலும் கேட்டு உணரமாட்டார்கள்; ஆகவிப்படி சிறியாரும் அறியாரும் மலிந்துகிடக்கிற இந்நிலத்திலே, நெஞ்சே! நீ அவர்களின் வகுப்பில் சேராமல் பகவத்விஷயத்தையே சிந்தித்திரு—என்கிறார் பின்னடிகளால்.

அறியாமை=எதிர்மறை வினையெச்சம். 'திருமால்தான் இப்படி வாமநவேஷங்கொண்டு யாசகனாய் வந்தா' னென்று பிறர் அறியாதவண்ணம் என்றபடி. .... (௩௬)

இருந்தண் கமலத் திருமலரி னுள்ளே *
திருந்து திசைமுகனைத் தந்தாய் *—பொருந்தியநின்
பாதங்க ளேத்திப் பணியாவேல் * பல்பிறப்பும்
ஏதங்க ளெல்லா மெமக்கு. (௩௭)

இரு	பெரிய	நின்	உன்னுடைய
தண்	குளிர்ந்த	பாதங்கள்	திருவடிகளை
கமலத்து	திருநாபிக்கமலத்தின்	ஏத்தி	வாயாரத்துதித்து
இரு மலரின் உள்ளே	பெருமை பொருந்திய பூவில்	பணியா ஏல்	வணங்கித் தொழு[illegible] தற்கு உறுப்பாக[illegible] விட்டால்
திருந்து	ஸமர்த்தனான		
திசைமுகனை	நான்முகக்கடவுளை	எமக்கு	எங்கட்கு
தந்தாய்	படைத்தருளின பெருமானே!,	பல் பிறப்பும் எல்லாம்	பலவகையாகப் பிறக்கின்ற பிறவிகளெல்லா[illegible]
பொருந்திய	ஸர்வலோக சரண்யனாகி எல்லாரோடும் பொருந்தியிருக்கிற	ஏதங்கள்	பயனற்றவையேயாம்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்தபடி எம்பெருமானிடத்து அந்வயிப்பதற்குப் பாங்கல்லாத பிறவிகள் வீண் என்கிறார். எம்பெருமான் ஆத்மாக்களுக்குப் பல ஜந்மங்களை யுண்டாக்குவது ஒரு ஜந்மத்திலில்லாவிட்டாலும் ஒரு ஜந்மத்திலாவது இவை நம்மை ஆச்ரயித்து ஈடேறவேணுமென்னும் விருப்பத்தினாலேயே: இந்தவிருப்பம் நிறைவேறாவிடில் ஆத்மாக்களுக்கு நேர்கின்ற பிறவிகளெல்லாம் வியர்த்தமேயென்க.

பின்னடிகளுக்கு வேறு வகையாகவுங் கருத்துரைக்கலாம்;—எனக்கு நேர்ந்த பல பிறவிகளும் உன் நினைவின்படி உன்னை ஆச்ரயிப்பதற்கு உறுப்பாகவேணும்; அங்ஙனம் ஆகாவிடில், உலகத்திலே பிறக்கின்ற உயிர்களின் துயரமெல்லாம் என்னொருவனுக்கு உண்டாகும்—என்று. இக்கருத்தில், ஏதங்கள்—துக்கங்கள் என்கை.

முன்னடிகளில், 'நான்முகனை உந்திக்கமலத்தில்தோற்றுவித்தவனே!' என விளித்தது—முமுக்ஷுக்கள் சரணம் பற்றுதற்கு உரியவனே! என்றபடி: இப்பொருள் எங்ஙனே கிடைக்குமென்னில்; "யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம்......முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே" [முதலில் பிரமனைப் படைப்பவன் யாவனோ அப்பெருமானை முமுக்ஷுவாகிய நான் சரணம் புகுகின்றேன்] என்பதாக உபநிஷத்தில் ஓதியிருப்பதுகொண்டு இப்பொருள் கிடைக்குமென்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்.

திருந்து திசைமுகன்—ஸ்ருஷ்டி செய்யவேண்டும் விதத்தை ஒருமுறை சொல்லிக்கொடுத்துவிட்டால் அதில் அடிக்கடி ஸந்தேஹங்கொண்டிராமல் புத்தி சாதுர்யத்தாலே முற்றும் நிர்வஹிக்க வல்ல நான்முகன். ... . (௩௭)

எமக்கென் றிருநிதிய மேமாந் திராதே *
தமக்கென்றும் சார்வ மறிந்து *—நமக்கென்றும்
மாதவனே யென்னும் மனம்படைத்து * மற்றவன்பேர்
ஓதுவதே நாவினா லோத்து. (௩௮)

இரு நிதியம்	(' இப்பொருளை எப்போது நாம் கொள்ளை யடிக்கப் போகிறோம்' என்று அயலார் எதிர்பார்த்திருப் பதற்குக் காரண மான) பெருஞ் செல்வத்தை	நமக்கு என்றும் மாதவனே என்னும் மனம் படைத்து	'நமக்கு எக்காலத்தி லும் எம்பெரு மானே சரணம்' என்று துணிந் திருக்கும் நெஞ் சையுடையராய்
எமக்கு என்று	தங்களுடையதாக நினைத்து	மற்று	அதற்குப்பின்பு
ஏமாந்து இராதே	மனச்செருக்குக் கொண்டிராமல்	அவன் பேர்	அத்திருமாலினது திருநாமங்களை
தமக்கு என்றும் சார்வம் அறிந்து	தங்களுக்கு எப்போ தும் ரக்ஷகமாயிருக் கக்கூடிய உபா யத்தை யறிந்து	ஓதுவதே	ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுவதே
		நாவினால் ஓத்து	நாவுக்கு ஓதுவதற்கு உரிய விஷயம்.

* * *—உலகத்தில் தனவான்களென்று பேர் படைத்துள்ள பலர் 'நமக்கு ஏராளமான செல்வமிருக்கும்போது என்ன குறை? இதுவே நமக்கு ஆபத்பந்து' என்றெண்ணி எம்பெருமானை நெஞ்சிலும் நினையாதே பணத்தையே தொட்டுத்தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டு காலங்கழிப்பதுண்டே; அன்னவர்களுடைய நெஞ்சிலே உறுத்தும்படி இப்பாசுர மருளிச்செய்கிறார். 1. "ஒரு நாயகமாய் ஓட வுலகுடனாண்டவர், கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகியபானையர்; பெருநாடுகாண இம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர்" என்று தொடங்கிப் பல பாசுரங்களிலே நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த செல்வ நிலையாமையை இவர் ஓரடியால் சுருங்க வருளிச்செய்தனரென்க.

இடத்தைவிட்டுச் செல்வதையே இயல்வாகவுடையதாதல் பற்றியே ஸம்பத்துக்குச் செல்வமென்று பெயரிடப்பட்டதாதலால் இப்படி நிலையற்றதான செல்வத்தை நம்பிச் செருக்குக்கொண்டிராதே 'எப்போதும் ஸ்திரமாயிருக்கக்கூடிய பற்றுக்கோடு எது?' என்று ஆராய்ந்து பார்த்து 'திருமகள் கொழுநனான எம்பெருமானே நமக்கு என்றும் சார்வம்' என்கிற தெளிவுபெற்று அவனுடைய திருநாமங்களை ஓதுவதே உறும்—என்றாராயிற்று.

1. திருவாய்மொழி 4-1-1.

நிதியம்—'நிதி' என்னுஞ் சொல் 'அம்' சாரியை பெற்று வந்துள்ளது. இருநிதி-பெருத்தநிதி. ஏமாத்தல்-களித்தல். சார்வம்-'சார்வு' என்னுஞ் சொல் 'அம்' சாரியை பெற்றது. (ரு௮)

ஓத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே * உத்தமன்பேர்
ஏத்துந் திறமறிமி னேழைகாள் *—ஓத்ததனை
வல்லீரேல் நன்றதனை மாட்டீரேல் * மாதவன்பேர்
சொல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு. (ருகூ)

- ஏழைகாள் — கண்டகண்ட தேவதைகளின் கால்களி லெல்லாம் விழுகிற அறிவு கேடர்களே !,
- ஓத்து அதனை — வேதமோதுவதாகிற காரியத்தை (ச் செய்ய)
- வல்லீர் ஏல் — ஸமர்த்தர்களா யிருப்பீர்களாகில்
- நன்று — அப்படியே வேதமோதுவது நல்லது;
- அதனை மாட்டீர் ஏல் — அது செய்ய சக்தியற்றவர் களாகில்
- மாதவன் பேர் — திருமாலின் திருநாமங்களை
- சொல்லுவதே — உச்சரிப்பதே
- ஓத்தின் சுருக்கு — ஸகல வேதங்களின் ஸாரமாகும்;
- ஓத்தின் பொருள் முடிவும் இத்தனையே — வேதத்தினுடைய அர்த்தங்களில் நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டதும் இவ்வளவே; (ஆகையாலே)
- உத்தமன் — புருஷோத்தமனான எம் பெருமானுடைய
- பேர் — திருநாமங்களைக் கொண்டு
- ஏத்தும் திறம் — (அவனைத்) துதிக்கும் வகையை
- அறிமின் — தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

* * *—ஸகல வேத வேதாந்த விழுப்பொருளை உங்கட்குச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்; சக்தியுண்டாகில் வேதங்களை அதிகரித்து அவற்றின் மூலமாக ஸ்ரீமந்நாராயணனது திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுங்கள். [அதாவது—"வேதாக்ஷராணி யாவந்தி படிதாநி த்விஜாதிபி꞉। தாவந்தி ஹரிநாமாநி கீர்த்திதாநி ந ஸம்ஶய꞉ = அந்தணர்களால் வேதத்தின் எத்தனை அக்ஷரங்கள் ஓதப்படுகின்றனவோ அத்தனையும் பகவந் நாமங்களே ஓதப்பட்டனவாம்" என்றாற்போலே வேதாக்ஷரங்

களைக் கொண்டே ஹரிநாம ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணுங்கள் என்றவாறு.] அதில் சக்தியும் அதிகாரமுமில்லாதவர்களாயிருப்பின் 'கேசவா!, கோவிந்தா!, மாதவா!, மதுஸூதநா!' என்றுவது சொல்லிக்கொண்டிருங்கள். எவ்வகையினாலாவது எம்பெருமானது திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணவேணுமென்பதே ஸகலவேத தாத்பர்யமாகும்.

"ध्यायन् कृते यजन् यज्ञैस्त्रेतायां द्वापरेऽर्चयन्। यदाप्नोति तदाप्नोति कलौ संकीर्त्य केशवम्॥ = கிருதயுகத்தில் தியானஞ் செய்வதாலும் த்ரேதாயுகத்தில் வேள்விகள் செய்வதாலும், த்வாபரயுகத்தில் அர்ச்சிப்பதாலும் எவ்விதமான பேற்றைப் பெறுகிறானோ, அவ்விதமான பேற்றைக் கலியுகத்தில் திருநாம ஸங்கீர்த்தநத்தினால் பெறுகிறான்" என்று சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது காண்க: இதுபற்றியே "ஓத்தின் பொருள்முடிவு மித்தனையே" என்றும் "மாதவன் பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின்சுருக்கு" என்றும் இதிற் சொல்லப்பட்டது.

வேதத்தில், இந்திரன் சந்திரன் வருணன் என்றிப்படி பலபல நாமங்கள் வந்தாலும் அந்தந்த தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணன்வரையிற் சென்று அர்த்தஜ்ஞாந முண்டாக வேணுமென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை ஆகவே "वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यः = ஸகலவேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே" என்று அப்பெருமானே சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்திருப்பதற் கிணங்க வேதங்களிலுள்ள ஸகல தேவதா நாமங்களையும் பகவத்பரமாக நிர்வஹித்து அநுஸந்திப்பதே வேத தாத்பர்ய ஸாரமாகும்; இதற்கு சாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் விசேஷமாக வேண்டியிருப்பதால் அவ்வளவுக்கு அதிகாரிகளல்லாதவர்கள் திருமகள்நாதனை ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கிற 'மாதவன்' முதலிய திருநாமங்களைக் கொண்டே ஏத்தலாம் என்பதும் இப்பாசுரத்தின் கருத்தாகும். ... ... (௩௯)

சுருக்காக வாங்கிச் சுலாவிநின்று * ஐயார்
நெருக்காமுன் நீர்நினைமின் கண்டீர் *—திருப்பொலிந்த
ஆகத்தான் பாத மறிந்தும் * அறியாத
போகத்தா லில்லை பொருள். (௪௦)

ஐயார்	கோழையானது	நீர் நினைமின்	நீங்கள் சிந்தியுங்கோள்
சுருக்காக வாங்கி	சரீரத்தைச் சுருங்கவலித்து	அறிந்தும்	பகவத்விஷயத்தை அறிந்தவர்களாயிருந்தும்
சுலாவி நின்று	உடம்பு முழுதும் சூழ்ந்துகொண்டு நின்று	அறியாத	அறியாதவர்களாகவே உங்களைச் செய்யவல்ல
நெருக்கா முன்	(உயிர்போகும்போது கழுத்தளவிலே வந்து கூடி) நெருக்குவதற்கு முன்பே,	போகத்தால்	சப்தாதி விஷயங்களால்
திரு பொலிந்த ஆகத்தான் பாதம்	பிராட்டியாலே விளங்குகின்ற திருமார்பையுடைய பெருமானுடைய திருவடிகளை	பொருள் இல்லை	ஒரு ப்ரயோஜனமுமில்லை.

* * *—சிற்றின்பங்களில் ஆழ்ந்து திரிகின்ற விஷயப்ரவணர்களை விளித்து 'நீங்கள் இப்படி விஷயபோகங்கள் செய்வதனால் சிறிதும் பலனில்லை; லக்ஷ்மீநாதனை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே சிந்தித்திருங்கள்; ஆனால் நீங்கள் என்ன நினைக்கலாமென்றால், எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கு இப்போது என்ன அவஸரம்? போகப் போகப் பார்த்துக்கொள்வோம் என்று நினைத்திருக்கலாம்; இவ்வழுக்குடம்பின் தன்மை உங்களுக்குத் தெரியாதோ? கோழையானது சரீரமெங்கும் சூழ்ந்துகொண்டு உடம்பைச் சுருங்கடித்து ஒன்றைச் சிந்திக்கவும் ஒன்றைச் சொல்லவும் முடியாதபடி திடரென்று பண்ணிவிடும்; "ப்ராணப்ரயாணஸமயே கஃபவாதபித்தை: கண்டாவரோதநவிதௌ ஸ்மரணம் குதஸ்தே? = உயிர்போகுங்காலத்தில் கபம், வாயு, பித்தம் முதலியவற்றால் கழுத்து அடைபட்டுவிட்டால் உன்னைச் சிந்திக்கமுடியுமோ?" (முகுந்தமாலை) என்று ஞானிகளும் சொல்லிவைத்திருக்கிறார்கள்; நமக்கு இன்னமும் நீண்ட ஆயுள் இருக்கின்றதென்று நம்பியிருக்க இடமுண்டோ? இல்லை; ஆதலால் ச்லேஷ்மம் வந்து கட்டி வருத்துவதற்கு முன்னமே திருமகள் கொழுந

னுடைய திருப்பாதங்களைச் சிந்தித்து வாழுங்கள். நீங்கள் பற்றி யிருக்கிற விஷயபோகங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்றால், பகவத் விஷயஜ்ஞானம் சிறிது இருந்தாலும் அதனை உருமாய்க்குமவை; ஆகவே அப்படிப்பட்ட விஷயபோகங்களால் உங்களுக்கு அநர்த்தமே பலிக்குமே யன்றி வேறொரு நன்மையும் நேரிடாது என்று உபதேசித்தாராயிற்று.

ஐயார்='ஐ' என்று கோழைக்குப்பெயர்; 'ஆர்' விகுதி—இழிவு சிறப்பு. சுலாவுதல்—சூழ்ந்து கொள்ளுதல்.

அறிந்துமறியாத போகத்தால்=விவேகிகளையும் அவிவேகிகளாகச் செய்யவல்ல விஷயபோகம் என்கை. அன்றியே; 'விஷய போகம் பொல்லாதது' என்று தெரிந்துகொண்டாலும் அந்தஅறிவின் பலனாக அதை விட்டுத் தொலைக்கவேணுமே; அப்படி விட முடியாத போகம்—என்றும் பொருள் கூறுவர். இப்பொருளில்; 'அறியாத' என்றது—அறிவின் காரியமான விடுகையைப் பெற மாட்டாத என்றபடி. மஹாகவிகளின் பிரயோகங்களில், சொல் மிகச் சுருங்கிப் பொருள் மிக விரிந்திருக்குமே. .... (சo)

பொருளா லமருலகம் புக்கியல லாகாது —*
அருளா னறமருளு மன்றே *—அருளாலே
மாமறையோர்க் கீந்த மணிவண்ணன் பாதமே
நீமறவேல் நெஞ்சே நினை. (சக)

அமருலகம்	சுவர்க்கலோகத்தை
பொருளால்	'இதுவும் ஒரு புருஷார்த்தம்' என்கிற எண்ணத்துடன்
புக்கு இயலல் ஆகாது	போய்ச்சேர முயல்வது தகாது;
அருளான்	பரமதயாளுவான எம்பெருமான்
அறம்	புண்யத்தின் பயனான சுவர்க்க லோகத்தை
அருளும் அன்றே	தன் க்ருபையாலே கிடைக்கச் செய்வானும்;
அருளாலே	கிருபையினாலே
மா மறையோர்க்கு	மஹர்ஷிகளுக்கு
ஈந்த	முத்தியளித்த
மணி வண்ணன் பாதமே	நீலமணி நிறத்தவனான எம்பெருமானது திருவடிகளையே
நெஞ்சே	நெஞ்சமே!
நீ மறவேல்	நீ மறவாதே
நினை	தியானித்துக் கொண்டிரு.

* * *—முன்னடிகட்குப் பலவகையாகப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. கீழ்ப்பாட்டில் காம புருஷார்த்தத்தை நிந்தித்தார்; விஷயபோகங்கள் காம புருஷார்த்தத்தைச் சேர்ந்தவையாதலால் அவற்றை ஹேயமென்றது காம புருஷார்த்தத்தை ஹேயமென்றவாறும். இப்பாட்டில் அர்த்த புருஷார்த்தத்தை நிந்திக்கிறார். விசேஷமாகப் பொருள்களை ஸம்பாதித்து அவற்றால் யஜ்ஞயாகங்களைப் பண்ணி அவற்றின் பலனாக ஸ்வர்க்கலோகத்தை யடைந்து ஸுகிப்பது—என்றொரு வழியுண்டே; அவ்வழியையும் மேற்கொள்ளவேண்டா வென்கிறது. பொருளால் அமருலகம் புக்கியலலாகாது= அர்த்த புருஷார்த்த மென்கிற திரவியங்களைக் கொண்டு ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பெறுவோமென்று அதற்கு முயற்சி செய்யலாகாது என்றபடி. அன்றியே, பொருளால்=‘இது நமக்குப் புருஷார்த்தம்’ என்னும் புத்திபோடே, ஸ்வர்க்கலோக ப்ராப்தியை விரும்பி அதற்காக ஒரு பிரயத்நம் பண்ணவேண்டா என்றபடியுமாம். அருளான் அறமருளுமன்றே=ஸ்வர்க்கலோக ப்ராப்தியில் உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தாலும் அதற்காக நீங்கள் எம்பெருமானையே அடிபணிந்தால் அவன் கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்யுமவனாகையால் ‘நம்மை அடுத்திருக்கு மிவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் நசையாகில் அதையும் அநுபவித்துத் திரட்டும்’ என்று கிருபை பண்ணியருள்வன்; அதற்காக நீங்கள் தனிப்பட ஒரு ப்ரயாஸங் கொள்ள வேண்டா; எது வேணுமானாலும் மணிவண்ணன் பாதமே நினைக்கத்தகும்.—என்கிறார்.

“நெஞ்சே!—நீ மறவேல்” என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லுவதாயிருந்தாலும் இதை அந்யாபதேசமாகக் கொள்ளவேணும்; பிறரைக் குறித்துச் சொல்லவேண்டுவதையும் தம்மை நோக்கிச் சொல்லிக்கொள்வதுண்டு: திருவாய்மொழியில் (8—3—2) “சரணமாகிய நான்மறை நூல்களுஞ் சாராதே, மரணந்தோற்றம் வான்பிணி மூப்பென்றிவைமாய்த்தோம்” என்ற விடங்காண்க. இங்கு, முன்னிலையாகச் சொல்லவேண்டியதைத் தன்மையாகச் சொல்லியிருத்தல் உணர்க.

அமருலகம்—‘அமாருலகம்’ என்பதன் விகாரம் ‘அறம்’ என்பது தர்மத்துக்குப் பேராயினும் தர்மத்தினால் ஸாத்யமான

புண்யலோகத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு. அருளும்=செய்யுமென் முற்று.

மூன்றுமடியில், "மாமறையோர்க்கு" என்றும் "மாமறையோற்கு" என்றும் பாடபேதமுண்டு: முந்தின பாடத்தில் பன்மை; பிந்தின பாடத்தில் ஒருமை. பன்மையாகில், தண்டகாரண்ய வாஸிகளான முனிகளைச் சொல்லுகிறது; சுகர், வாமதேவர் முதலிய ரிஷிகளைச் சொல்லவுமாம்; ஒருமையாகில், மார்க்கண்டேயனைச் சொல்லுகிறதாம். முத்தியளிக்கவல்ல முகுந்தன் பாதமேபற்றினால் முதலில் ஸ்வர்க்கத்தையும் பெறலாம்; காலக்கிரமத்தில் முத்தியையும் பெற்றுவாழலாம் என்பதும் இதில் தொனிக்கும்.

முதலடியில் 'அமருலகம்' என்றதும் இரண்டாமடியில் 'அறம்' என்றதும் மோக்ஷலோகத்தையே சொல்லுவதாகவும் ஒரு யோஜனையுண்டு; அப்போது, 'பொருளால்' என்றது—ஸாதநாநுஷ்டாநத்தினால் என்றபடி; ஆக, மோக்ஷத்துக்காக ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணு மென்பதில்லை; பரமதயாளுவான எம்பெருமான் அதை நிர்ஹேதுக கிருபையினாலே தந்தருள்வன்; அப்படியே பல வைதிகர்களுக்கு அவன் அருளியிருக்கிறான்; இப்படியாகில் எல்லார்க்கும் மோக்ஷமளிக்க வேண்டிவருமே யென்னில்; இந்த ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக அந்த மணிவண்ணனது திருவடிகளைச் சிந்தித்தல் வேண்டும்—என்பதாகக் கருத்துக் கொள்ளலாம். ... ... (சக)

நினைப்பன் திருமாலை நீண்டதோள் காண *
நினைப்பார் பிறப்பொன்றும் நேரார் *—மனைப்பால்
பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்ப மெல்லாம்
துறந்தார் தொழுதாரத் தோள். (சஉ)

திருமாலை	லக்ஷ்மீநாதனை எம்பெருமானை
நீண்ட தோள் காண நினைப்பன்	(அவனது) சிறந்த திருத்தோள்களைக் கண்டு அநுபவிப்பதற்காக நினைக்கின்றேன்;
நினைப்பார்	இப்படி நினைப்பவர்கள்
ஒன்று பிறப்பும்	ஒருவகை யோனிப்பிறப்பையும்

நேரார்	அடையமாட்டார்கள்;	மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்து எய்தும் பேர் இன்பம் எல்லாம்	ஸம்ஸாரத்தில் பிறந்தவர்கள் ஜன்மமெடுத்ததனால் அடையக்கூடிய சிற்றின்பங்களையெல்லாம்
அத் தோள்	அந்தத் திருத்தோள்களை		
தொழுதார்	தொழுமவர்கள்	துறந்தார்	வெறுப்பவராவர்.

* * *—ஸம்ஸாரபோகங்களைத் துறந்து அவனை அநுஸந்திக்குமவர்களே பிறவிகளை அடியறுக்கவல்லவரென்கிறார். திருமாலை நீண்டதோள்காண நினைப்பன்=ஐச்வரிய மளிக்கவேணுமென்றும் ஸந்தான மளிக்கவேணுமென்றும் பலபல கோரிக்கைகளை முன்னிட்டு எம்பெருமானைப் பலர் அடிபணிவராகிலும் நான் அப்படி ஒரு கோரிக்கையும் கருதினவனல்லேன்; "தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்" என்னும்படியான அவனது தோளழகை ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்பது தவிர வேறோராசையும் எனக்கில்லை என்றவாறு. இப்படி எம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவத்தை ஸ்வயம் போக்யமாக நினைப்பவர்கள் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று ஆழ்வார் பிரார்த்தித்த பிறப்பின்மையைப் பெற்று நித்ய முக்தராய் வாழ்ந்திடுவர்.

இனிமேல் பிறக்கமாட்டார்களென்பதுந்தவிர, இப்பிறவியிலும் ஸம்ஸாரிகள் உகக்கிற சிற்றின்பங்களை உகவாதே அவற்றைக் காறியுமிழ்ந்து கைவிடும்படியான விரக்தியும் பெறுவர்கள் அவனது திருத்தோள்களை ஸேவிக்குமவர்கள்—என்கிறார் பின்னடிகளில்.

பின்னடிகளை இரண்டுவகையாக யோஜிக்கலாம்;—அத்தோள் தொழுதார் (எவரோ அவரே) மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தாராவர்; மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் எவரோ அவரே அத்தோள் தொழுதாராவர்—என்று. சிற்றின்பங்களை வெறுத்தவர்களே எம்பெருமானுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டவராவர்; எம்பெருமானுடைய வடிவழகில் ஈடுபட்டவர்களே சிற்றின்பங்களை வெறுக்கவல்லவராவர்—என்றவாறு.

மனைப்பால்=பால்—ஏழனுருபு. சிற்றின்பத்தைப் 'பேரின்பம்' என்றசொல்லாற் சொன்னது எதிர்மறை யிலக்கணையாம்: ஸம்ஸாரிகளுடைய நினைவாலே பேரின்பமென்கிறது.

எம்பெருமானார் ஒருநாள் உச்சிப்போதில் திருக்காவிரியிலே மாத்யாஹ்நிகம் அநுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கையில், ஒரு காமுகன் தன்னுடைய மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு அக்கரையில் நின்றும் ஆற்றிலே வரும்போது வெய்யிலின் கடுமையினால் அவளுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராமைக்காக அவன் அவளுக்கு நடைபாவாடை போட்டுக்கொண்டும் குடைபிடித்துக் கொண்டும் மற்றும் பல உபசாரங்கள் செய்துகொண்டும் மிக்க ஆதரந்தோற்ற அழைத்துக் கொண்டு வருவதை எம்பெருமானார் கண்டு 'அப்பா! இவ்வளவு உபசாரங்கள் பண்ணுகிறாயே, என்னவிசேஷம்?' என்று கேட்டருள, 'இவளுடைய கண்ணழகிலே நான் மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பேன்; அதற்கொரு குறைபாடு நேராமைக்காக உபசாரங்களைப் பண்ணி வருகிறேன்' என்று அவன் விடையளிக்க, அதை எம்பெருமானார் கேட்டு 'இதனினும் விஞ்சிய அழகுவாய்ந்த கண்களை நீ கண்டதில்லையோ?' என்ன, 'எங்கும் கண்டதில்லை' என்று அவன் சொல்ல, 'அப்படிப்பட்ட கண்களைக்காட்டினால் என்ன செய்வாய்?' என்று உடையவர் கேட்க, 'இங்ஙனே ஸகல உபசாரங்களும் அங்கே பண்ணக்கடவேன்' என்று விடையளிக்க, அப்போதே நம்பெருமாள் ஸந்நிதியினுள்ளே அழைத்துக்கொண் டெழுந்தருளி 1. "அரங்கத்தமலன் முகத்துக் கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி, நீண்டவப் பெரியவாய கண்களென்னைப் பேதைமை செய்தனவே" என்னப்பட்ட திருக்கண்களை ஸேவிக்கப் பண்ணினவாறே அத்தம்பதிகளிருவரும் அத்திருக்கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்தனர் என்றொரு இதிஹாஸம் ப்ரஸித்தம்; இதனை இப்பாட்டின் பின்னடிகளுக்குப் பொருத்தமாக அநுஸந்திப்பது. ... (சஉ)

தோளிரண் டெட்டேழும் மூன்றும் முடியனைத்தும் *
தாளிரண்டும் வீழச் சரந்துரந்தான்—தாளிரண்டும் *
ஆர்தொழுவார் பாத மவைதொழுவ தன்றே * என்
சீர்கெழுதோள் செய்யுஞ் சிறப்பு. (சஙு)

---

1. அமலனாதிபிரான்—8.

தோள் இரண்டு எட்டு ஏழும் மூன்றும்	இருபது தோள்களும்
முடி அனைத்தும்	(பத்தாகிய) எல்லாத் தலைகளும்
தாள் இரண்டும்	இரண்டு கால்களும்
வீழ	முடியும்படி
சரம் துரந்தான்	அம்புகளைச் செலுத்தின பெருமானுடைய
தாள் இரண்டும்	இரண்டு திருவடிகளையும்
தொழுவார் ஆர்	தொழுகிறவர்கள் எவரோ (அவர்களது)
பாதம் அவை	திருவடிகளை
தொழுவது அன்றே	ஸேவிப்பதன்றோ
என் சீர் கெழு தோள் செய்யும் சிறப்பு	எனது அழகிய தோள்கள் (எனக்குச்) செய்யும் உபகாரமாம்.

* * *—எம்பெருமானுடைய திருத்தோள்களைத் தொழுவதைப் புருஷார்த்தமாகக் கீழ்ப்பாட்டி லருளிச்செய்தார்; 'அவனுடைய திருத்தோள்களைத் தொழவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தம் எனக்கில்லை; அவனுடைய திருவடிகளைத் தொழுமவர் எவரோ அவருடைய திருவடிகளைத் தொழுவதே எனக்குப் புருஷார்த்தம்' என்கிறார் இப்பாட்டில். எம்பெருமானிடத்து அன்பு செய்வதிற் காட்டிலும் பாகவதர்களிடத்து அன்பு செய்வதே சிறந்ததென்னும் நூற்கொள்கை இதில் தழுவப்பட்டதென்க. "ஸித்திர்பவதி வா நேதி ஸம்ஸயோऽச்யுதஸேவிநாம்। நஸம்ஸயோஸ்தி தத்பக்தபரிசர்யாரதாத்மநாம் = எம்பெருமானை அடிபணிந்தவர்களுக்குப் பேறு தப்பாமல் கிடைக்குமென்று துணிந்து சொல்லமுடியாது; ஸந்தேஹமுண்டு; பாகவதர்களை அடிபணிந்தவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஸந்தேஹத்திற் கிடமில்லை; பேறு கைபுகுந்தே தீரும்" என்று சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியிருப்பது காண்க

இரண்டும் எட்டும் ஏழும் மூன்றுங் கூடினால் இருபது; "தோள்களிருபதும்" என்னாமல் "தோளிரண்டெட்டேழுமூன்றும்" என்று விரித்துரைத்தது—இராவணனைச் சித்ரவதம் பண்ணினமை தோற்றுதற்காக; ஒரு பிரயோகத்திலேயே இருபது தோள்களையும் ஒருசேரத் துணித்தொழித்தால் நற்கொலையாகுமே;

அங்ஙனாகாமல், முதலில் இரண்டு தோள்களைத் துணித்துக் குருதி குழம்பி யெழ விட்டிடுதல், பின்னையொருகால் எட்டுத் தோள்களைத் துணித்தல், மற்றுமொருகால் ஏழு தோள்களைத் துணித்தல், முடிவில் மூன்று தோள்களைத் துணித்தல்—ஆகவிப்படி சித்திர வதம் செய்தமையைத் தெரிவிக்கிறபடி.

என்சீர்கேழுதோள் செய்யுஞ் சிறப்பு=உலகத்தில் எல்லா மனிதர்களுக்கும் கைகள் படைக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் அந்தக் கைகளைக்கொண்டு பிறர் பொருளைக் கவர்தல், நல்லாரைக் கொல்லுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்து கொள்வர்; எனது கைகள் அப்படிப்பட்ட தொழில்களில் எனக்கு உதவிபுரியவேண்டா; பாகவதர்களைத் தொழுவதற்கு உறுப்பாகுமேல் இதுவே எனக்குச் செய்த மஹோபகாரமென்கிறார். .... (௪௩)

சிறந்தார்க் கெழுதுணையாம் செங்கண்மால் நாமம் *
மறந்தாரை மானிடமா வையேன் *—அறந்தாங்கும்
மாதவனே யென்னும் மனம்படைத்து * மற்றவன்பேர்
ஓதுவதே நாவினா லுள்ளு. (௪௪)

சிறந்தார்க்கு	ஸ்ரீவைஷ்ணவோத்தமர்களுக்கு
எழு துணை ஆம்	உஜ்ஜீவந ஹேதுவான துணையாகின்ற
செம் கண் மால்	செந்தாமரைக் கண்ணனான பெருமானுடைய
நாமம்	திருநாமத்தை
மறந்தாரை	மறப்பவர்களை
மானிடம் ஆ	மநுஷ்யயோனியிற் பிறந்தவர்களாக
வையேன்	என்னெஞ்சில் கொள்ள மாட்டேன்;
அறம் தாங்கும் மாதவனே என்னும் மனம் படைத்து	"தர்மஸ்தாபநம் பண்ணவல்ல திருமாலே!" என்று கூவியழைக்கும்படியான அத்யவஸாயங்கொண்டு
மற்று	மேலும்
அவன் பேர்	அவனது திருநாமத்தை
நாவினால் ஓதுவதே	நாவினால் சொல்லுவதையே
உள்ளு	(ப்ராப்தமென்று) அநுஸந்தித்திரு.

[நெஞ்சமே! என்று விளி வருவித்துக் கொள்க.]

* * *—'சிறந்தார்' என்றது—பகவத்கீதையில் "ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்=ஞானியானவன் எனக்கே உயிராயிருப்பன்" என்று கீதாசார்யனான தானே அருளிச்செய்யும்படி அவனுடைய உகப்புக்கு இலக்கான மாஞானிகளே; அப்படிப்பட்டவர்கள் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உரிய துணையான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை ஸர்வகாலமும் ஸ்மரிக்கவேண்டியது கடமையாயிருக்க, எவர்கள் மறந்திருக்கின்றார்களோ, அவர்களை மநுஷ்யகோடியில் இட்டு எண்ணமாட்டேன்—என்கிறார் முன்னடிகளில். 1. "ஆன்விடையேழன்றடர்த்தாற்கு ஆளானாரல்லாதார், மானிடவரல்லரென்று என் மனத்தே வைத்தேனே" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.

தாம் இருக்கவேண்டும்படியைத் தம்முடைய நெஞ்சுக்கு உரைக்கிறார் பின்னடிகளில். "நெஞ்சே" என்னும் விளி வருவித்துக்கொள்வது. நெஞ்சே!, 'தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் பண்ணுவதற்காக அவதரிக்கிறேன்' என்று தானே சொல்லிக்கொண்டபடி வேண்டியபோது திருவவதரித்துத் தருமநெறியைத் தாங்குகின்ற மாதவனே! என்று சொல்லி எம்பெருமானுடைய தன்மைகளையே அநுஸந்திக்கும்படியான உறுதிகொண்டு அவனது திருநாமங்களை ஓதுவதே உரியதென்று கொண்டிரு—என்று உபதேசித்தாராயிற்று. ... . (சச)

உளதேன் றிறுமாவா ருண்டில்லை யென்று *
தளர்த லதனருகும் சாரார் *—அளவரிய
வேதத்தான் வேங்கடத்தான் விண்ணோர் முடிதோயும் *
பாதத்தான் பாதம் பயின்று. (சரு)

அளவு அரிய வேதத்தான்	அளவிட முடியாதபடி அநந்தமாயுள்ள வேதங்களினால் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனும்	விண்ணோர் முடி தோயும் பாதத்தான்	நித்யஸூரிகளின் முடிகள் பணியப்பெற்ற திருவடிகளையுடையனுமான எம்பெருமானுடைய
வேங்கடத்தான்	திருமலையிலே வந்து நிற்பவனும்	பாதம்	திருவடிகளிலே

1 பெரிய திருமொழி 11—7—9.

பயின்று	பழகி (இருக்குமவர்கள்)	உண்டு இல்லை என்று	(செல்வம்) நேற்று இருந்து இன்று அழிந்துபோயிற் றென்று
உளது என்று இறுமாவார்	தமக்குச் செல்வ முள்ளதென்று செருக்குக் கொள்ள மாட்டார்கள் ;	தளர்தல் அதன் அருகும் சாரார்	தளர்ச்சியடையும் ஸ்வபாவத்தின் கிட்டவும் செல்ல மாட்டார்கள்.

* * *—பாகவதர்களின் பெருமையைப் பேசுகிறார். ஸகல வேதங்களினாலும் பரம்பொருளாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனும், அந்த மேன்மை விளங்குமாறு திருமலையிலே வந்து நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருப்பவனும், அங்கே நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிபணிய நிற்பவனுமான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிற் பழகுகின்ற பாகவதர்கள் செல்வம் படைத்தாலும் 'நாம் செல்வம் படைக்கப் பெற்றோம்; நம்மோடு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லை' என்று செருக்குக் கொள்ளமாட்டார்கள்; இருந்த செல்வம் அழிந்து போனாலும் 'ஐயோ! ஏழைமை வந்து விட்டதே!' என்று சிறிதும் தளர்ச்சியடையமாட்டார்கள். 1. "களிப்பும் கவர்வுமற்று" என்ற பாசுரத்திற் சொன்னபடி லாபநஷ்டங்களில் ஒருபடிப்பட்ட சிந்தை நிலைமையையுடையராயிருப்பர். 2. "முனியார் துயரங்கள் முந்திலும், இன்பங்கள் மொய்த்திடினும் கனியார்மனம்...எங்களிராமா நுசனை வந்தெய்தினர்" என்ற ஸ்ரீ ராமாநுஜபக்தர்களைப் போன்றிருப்பர்களாம் பகவத்பக்தர்களும்.

உண்டில்லை யென்று=செல்வம் அடியோடு இல்லாதவர்களுக்கு அவ்வளவாகத் தளர்ச்சி இராது; சிலநாள் இருந்து கழிந்தவர்களுக்கு அளவற்றதளர்ச்சி உண்டாக ப்ரஸக்தியுண்டே; அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் தளரமாட்டார்கள் என்கைக்காக "உண்டில்லை யென்று" என்றார்; 'நேற்று உண்டாயிருந்தது, இன்று இல்லையா யொழிந்தது' என்று தளரமாட்டார்கள் என்கை.

அளவரிய வேதத்தான்=வேதங்களுக்கு அளவில்லையென்பது வேதத்திலேயே விளங்கக்காட்டப்பட்டுள்ளது. க்ருஷ்ணயஜுர்

1. திருவாய்மொழி. 2—3-10.
2. இராமாநுச நூற்றந்தாதி—17.

வேதத்தின் ப்ராஹ்மணத்தில் ஒருபகுதியான 'காடகம்' என்னும் சாகையில் முதல் ப்ரச்நத்தில் பதினோராவது அநுவாகத்தில் ஓர் உபாக்கியானம் ஓதப்பட்டிருக்கின்றது; அதாவது—முன்பொரு கால் 'பரத்வாஜர்' என்னும் மஹர்ஷியானவர் ஸகலவேதங்களையும் ஓதி முடிக்கவேணுமென்ற முயற்சிகொண்டு அதற்குரிய ஆயுஸ்ஸைப் பெறுவதற்காக இந்திரனைக் குறித்து உபாஸநைசெய்து அவனை ப்ரஸந்நனாக்கி அவனுடைய அநுக்ரஹத்தால் ஒரு புருஷாயுஸ்ஸுக்கு நூறாண்டு வீழுக்காடு முந்நூறாண்டுகொண்ட மூன்று ஆயுஸ்ஸுக்களை வரம்பெற்று அந்த வாழ்நாளில் குருகுலவாஸஞ் செய்து வேதமோதிவந்தார். முந்நூறாண்டும் முடிந்து ஜீர்ண சரீரராய்க் கிழத்தனமடைந்து சரமகாலமணுகிப் படுத்திருக்கும் அம்முனிவரை இந்திரன் வந்துகிட்டி 'ஓ பரத்வாஜமுனிவரே! மீண்டும் ஒரு நூறாண்டுகொண்ட ஆயுளை உமக்கு நான் கொடுப்பேனாகில் அந்த வாழ்நாளை நீர் எவ்விதமாகக் கழிக்க உத்தேசிக்கிறீர்? அந்த ஆயுஸ்ஸில் நீர் ஸாதிக்கவிரும்பும் புருஷார்த்தம் யாது? என்று கேட்க; முனிவர் 'வேறு நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்? அந்த ஆயுஸ்ஸிலும் வேதாத்யயநமே செய்யக்கடவேன்' என்றார். அதைக்கேட்ட இந்திரன் 'ஓ! இவர் இதுவரை கழிந்த மூன்று ஆயுஸ்ஸில் மூன்று வேதங்களையும் பூர்த்தியாக ஓதிவிட்டதாகவும் இன்னமும் ஒரு வேதம் குறைபட்டிருப்பதாகவும், அதையும் இந்த நான்காவது ஆயுஸ்ஸில் ஓதிவிட்டால் சதுர்வேதீ என்று விருது பெற்றுவிடலாமென்றும் இவர் ஆசைப்படுகிறார் போலும்; இவருடைய ப்ரமத்தை நீக்குவோம்.' என்றெண்ணி, ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் என்ற மூன்று வேதங்களையும் தம்முடைய யோகஸாமர்த்தியத்தினால் மூன்று மலைகளாக்கி இதற்கு முன் அம்முனிவர் கண்டறியாத மலைவடிவமான அந்த வேதங்களை அவருக்குக் காட்டினான். பிறகு அவற்றுள் ஒவ்வொரு மலையினின்றும் ஒவ்வொரு முஷ்டியால் தூள்களையெடுத்து அங்ஙனம் மூன்று முஷ்டிகளெடுத்துக் காட்டி 'ஓ முனிவரே! இம்மூன்று மலைகளும் வேதங்களே; அதில் ஒவ்வொரு துகளும் ஒவ்வொரு வேதமாதலால் வேதங்களுக்கு எல்லையே கிடையாது' என்றான். இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட முனிவர் 'இப்படியாகில் இன்றளவும்

நாம் செய்த வேதாத்யயநம் எவ்வளவாயிருக்கும்' எனச் சிந்தை கொண்டபடியைக் குறிப்பாலறிந்த இந்திரன் 'முனிவரே! இம் மூன்று முஷ்டிகளில் அடங்கியுள்ள வேதராசியைத்தான் நீர் இதுவரை முந்நூறுண்டுகளாகக் குருகுல வாஸஞ்செய்து ஓதினீர்; இதோ மலைமலையாகக் கிடக்கும் வேதங்கள் உம்மால் ஓதப்படவில்லை' என்றானும். "அநந்தா வை வேதா:". (சரு)

பயின்ற தரங்கம் திருக்கோட்டி * பன்னாள்
பயின்றதுவும் வேங்கடமே * பன்னாள்—பயின்ற
தணிதிகழும் சோலை யணிநீர் மலையே *
மணிதிகழும் வண்தடக்கை மால். (சகூ)

மணி திகழும்	நீலமணிபோல் விளங்குமவனும்
வண் தட கை	உதாரமாய் நீண்ட திருக்கைகளை யுடையனுமான
மால்	எம்பெருமான்
பயின்றது	நித்யவாஸம் செய்தருளுமிடம்
அரங்கம் திருக்கோட்டி	திருவரங்கமும் திருக்கோட்டியூருமாம்;
பல் நாள்	அநாதிகாலம்
பயின்றதுவும்	நித்யவாஸம் செய்யுமிடமும்
வேங்கடமே	திருமலையாம்;
	பல் நாள் பயின்றதுவும்—;
அணி திகழும் சோலை	அழகு விளங்குகின்ற சோலைகளையுடைத்தாய்
அணி	இந்நிலவுலகுக்கு அலங்காரமான
நீர்மலை	திருநீர்மலையாம்.

* * *—பாகவதர்கள் லாபநஷ்டங்களில் உகப்பும் வெறுப்புங் கொள்ளாதிருக்கும்படி எம்பெருமான் பல திவ்யதேசங்களில் ஸந்நிதிபண்ணி க்ருஷிபண்ணினாகையாலே அப்படிப்பட்ட திவ்யதேசங்களில் சிலவற்றைப்பேசி அநுபவிக்கிறார். திருவரங்கம்பெரிய கோயில், திருக்கோட்டியூர், திருவேங்கடம், திருநீர்மலை என்னுமித் திருப்பதிகளிலே எம்பெருமான் நெடுங்காலமாக வாழ்கின்றானென்கிறார்.

ஆச்ரிதர்கள் திருந்துவதற்காக எம்பெருமான் உகந்து வர்த்திக்கும் திருப்பதிகள் இங்ஙனே பல்லாயிரமுள்ளன; அவற்றுக்கு ஓர் வரையறையில்லை—என்றவாறு.

"அணிதிகழுஞ் சோலை" என்றதை நீர்மலைக்கு விசேஷண மாக்காமல் தனி விசேஷ்யமாகக் கொண்டு திருமாலிருஞ்சோலை யென்றுரைத்தலு மொக்கும். ... ... (௬௬)

மாலை யரியுருவன் பாதமல ரணிந்து *
காலை தொழுதெழுமின் கைகோலி *—ஞாலம்
அளந்திடந் துண்டுமிழ்ந்த வண்ணலைமற் றல்லால் *
உளங்கிடந்த வாற்று லுணர்ந்து. (௬௭)

ஞாலம்	பூமி முழுவதையும்
அளந்து	ஒருகால் அளந்தும்
இடந்து	மற்றொருகால் (வராஹமாகி) இடந்தும்
உண்டு	(பிரளயத்தில்) திருவயிற்றினுள் வைத்தும்
உமிழ்ந்த	பிறகு வெளிப்படுத் தியும் இப்படி யெல்லாம் (ரக்ஷணைத் தொழில்) செய்த
அண்ணலை	ஸர்வ ஸ்வாமியான எம்பெருமானை
மற்று அல்லால்	கீழ்ச்சொன்ன வகை யான ரக்ஷணைத் தொழில்கள் தவிரவும்
உளம் கிடந்த ஆற்றால்	(அன்பருடைய நெஞ்சை உருக் கிக்கொண்டு அவர்களுடைய) நெஞ்சிலே கிடக்கும் விதங்களோடுகூட
உணர்ந்து	அநுஸந்தித்து,
	(முன்பொருகால் ப்ரஹ்லாதனுக் கருள் செய்வதற்காக)
மாலை	மாலைப்பொழுதிலே
அரி உருவன்	நரசிங்கமூர்த்தி யாய்த்தோன் றின அப்பெரு மானுடைய
பாதம்	திருவடிகளை
மலர்	புஷ்பங்களாலே
அணிந்து	அலங்கரித்து
காலை	சிற்றஞ் சிறுகாலையில்
கைகோலி தொழுது	கைகூப்பிவணங்கி
எழுமின்	உஜ்ஜீவியுங்கள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடியே பல திருப்பதிகளிற் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்குமவனுடைய திருவடிகளிலே புஷ்பார்ச்சனை பண்ணி "சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்துன்னைச் சேவித்து உன் பொற்றாமரையடியே போற்றும்" என்கிறபடியே போற்றுங்

கோளென்று உலகத்தார்க்கு உபதேசிக்கிறார். ஒவ்வொரு திருப்பதியிலும் ஒவ்வொரு விபவாவதாரத் திருமேனியோடே ஸேவை ஸாதித்தருளுகின்றானாகையால் உபலக்ஷணமாக ஒரு திருமேனியை யெடுத்துக் கூறுகின்றார் 'அரியுருவன்' என்று. எம்பெருமானை ஆராதிக்கும்போது 'இது நமக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தம்' என்றே ஆராதிக்க வேண்டுமாயினும் "[illegible] வாமத: = குணைர்தாஸ்ய முபாகத:" என்கிறபடியே திருக்குணங்களுக்குத் தோற்று அடிமைசெய்யும் முறைமையும் ஒன்றுண்டாகையாலே அத்திருக்குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாக அப்பெருமான் செய்தருளின பெருநன்றிகளைப் பாராட்டிக் கொண்டே அடிபணிய வேணுமென்கைக்காக 'ஞாலமளந்திடந் துண்டுமிழ்ந்த அண்ணலை' என்கிறார். மாவலியைச் செருக்கடக்கி மண்ணளந்த மஹாகுணத்தையும் ஹிரண்யாக்ஷனைக் கொன்று பூமியைமீட்டுக் கொணர்ந்த மஹோபகாரத்தையும், பிரளயங்கொள்ளாதபடி உலகங்களைத் திருவயிற்றிலே அடக்கிக் காத்தருளின பெரு நன்றியையும், பிறகு வெளிப்படுத்தின குணத்தையும் வாய்வெருவிக்கொண்டு தொழுதெழுங்கள் என்றவாறு.

இப்படி நாட்டுக்குப் பொதுவாகச் செய்த உபகாரங்கள் மாத்திரமன்றியே, 1. "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" 2. "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" என்றிப்படி பெரியார் மனமுருகி அநுஸந்திக்கும் ஐகாந்திகமான உபகாரங்களும் பலவுண்டாகையால் அப்படிப்பட்ட மஹோபகாரங்களையுங்கூட அநுஸந்திக்க வேணுமென்கிறது ஈற்றடி. 3. "எத்திறம்! உரலினோடிணைந்திருந் தேங்கிய வெளிவே!" என்றும் 4. "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்!" என்றும் மிக ஈடுபட்டு அநுஸந்திக்கும் குணசேஷ்டிதங்களும் ஈற்றடிக்குப் பொருளாம். ... ... (சஎ)

உணர்ந்தாய் மறைநான்கு மோதினாய் நீதி *
மணந்தாய் மலர்மகள்தோள் மாலே *—மணந்தாய்போய்
வேயிருஞ் சாரல் வியலிரு ஞாலஞ்சூழ் *
மாயிருஞ் சோலை மலை. (சஅ)

1. திருவாய்மொழி 2—7—7. 2. திருவாய்மொழி 2—7—8.
3. திருவாய்மொழி 1—3—1. 4. திருவாய்மொழி 5—10—1.

மாலே — ஸர்வேச்வரனே!,

மறை நான்கும் — நான்கு வேதங்களையும்

உணர்ந்தாய் — (பிரளயந்தோறும்) ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்து பிறகு வெளியிடு கின்றாய்;

நீதி — அந்த வேதங்களின் பொருளை விவரிக்கவல்ல ஸ்ம்ருதி முதலிய உபப்ரும்ஹண நூல்களையும்

ஓதினாய் — (மநுமுதலிய மஹர்ஷிகள் முகமாக) அருளிச் செய்கின்றாய்;

மலர் மகள் — பூவிற்பிறந்த பெரியபிராட்டி யாருடைய

தோள் — திருத்தோளோடே

மணந்தாய் — கூடி வாழ்கின்றாய்;

வேய் இரும் சாரல் — மூங்கில்கள் நிறைந்த தாழ்வரையை யுடையதும்

வியல் — அற்புதமானதும்

இரு ஞாலம் சூழ் — பரந்த இப்பூமியி லுள்ளவர்களால் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யப்படுவது மான

மாயிருஞ் சோலைமலை பேராய் — திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே வந்து

மணந்தாய் — திருவுள்ளமுவந்து வாழ்கின்றாய்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "உளங்கிடந்த வாற்றாலுணர்ந்து" என்றதை விவரிப்பது போலும் இப்பாட்டு. 'அன்பர் மறக்க முடியாதபடி அவர்களுடைய நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டிருக்கு முபகாரம் நான் என்ன செய்திருக்கிறேன்?' என்று எம்பெருமான் கேட்பதாகக்கொண்டு, பிரானே! நீ செய்தருளின மஹோபகாரங்கள் சொல்லாற் கூறும்பரமோ? கண்ணில்லாதவர்களுக்குக் கண் கொடுத்தாற்போலே வேதங்களையெல்லாம் வெளியிட்டருளினாய். அந்த வேதங்களின் அரும்பெரும் பொருள்களை விவரிப்பனவாய் வேதோபப்ரும்ஹணமென்று பேர்பெற்றனவான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிகளையும் முனிவர்களைக் கொண்டு பிரவசநம் செய்தருளினாய்; ஆச்ரிதர்களுடைய குற்றங்களையும் நற்றமாக உபபாதிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியாதிருக்கின்றாய்; திருமலைமுதலிய திருப்பதிகளிலே படுகாடு கிடக்கின்றாய்; இப்படியாக நீ செய்தருளும் பெருநன்றிகளுக்கு எல்லையுண்டோ? என்றாராயிற்று.

உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்=வேதங்கள் எம்பெருமானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவென்று சிலர் மயங்கிக்கிடப்பதுண்டு; ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் எம்பெருமான் நான்முகனுக்கு வேதோபதேசம் செய்வதாகச் சொல்லப்படுகிறதே, ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்கமுடியாதே, ஆதலால் ஈச்வரனால்தான் வேதம் செய்யப்பட்டிருக்கவேணும் என்று சில வைதிகர்களுங்கூட மயங்குவதுண்டு: உண்மை யாதெனில்; வேதத்துக்கு நாம் எப்படி கர்த்தாக்களல்லவோ அப்படியே எம்பெருமானும் கர்த்தாவல்லன்: உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியானது ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அநாதிகாலமாய் நடந்து வருகிறது. ஒவ்வொருகல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் ஈச்வரன் நான்முகனுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்கிறான்; ஆனால் முன்கல்பத்தில் வேதம் எவ்விதமான ஆநுபூர்வியோடு இருந்ததோ, அவ்விதமேயான ஆநுபூர்வியையுடையதாகவே மறுகல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் உபதேசிக்கிறான். பூர்வபூர்வ ஆநுபூர்விகளை அப்படியே எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்து எவ்விதமான மாறுதலும் செய்யாமல் இப்படியே அநாதிகாலமாக உபதேசித்து வருகிறான். இவ்வர்த்தம் விளங்கவே இங்கு ஆழ்வார் "மறைநான்கும் உணர்ந்தாய்" என்கிறார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தரசதகத்தில் " ஸம்ஸ்காரஶ்ருதிஸஹாரேஷ-நிஜயத—வெதாஃஶ்ருதாணம் தத:." என்ற ச்லோகத்தில் இவ்விஷயம் ஸாரமாக அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது.

"மாயிருஞ்சோலைமலை" என்றது திருமாலிருஞ்சோலைமலையை என்றாவது திருவேங்கடமலையை என்றாவது கொள்ளலாம். (சஅ)

மலையேழும் மாநிலங்க ளேழு மதிர *
குலைசூழ் குரைகடல்க ளேழும் *—முலைசூழ்ந்த
நஞ்சுரத்துப் பெண்ணை நவின்றுண்ட நாவனென்று *
அஞ்சாதென் னெஞ்சே யழை. (சகூ)

என் நெஞ்சே எனதுமனமே!,

மலை எழும் { ஸப்த குலபர்வதங்களும்

மா நிலங்கள் ஏழும் } ஸப்தத்வீபங்களும்

குலை சூழ் குரை கடல்கள் ஏழும்	கரையாலே சூழப்பட்டு ஒலிசெய்கிற ஸப்த ஸாகரங்களும்	நவின்று	(முலையுண்ணும் போது இடையிடையே மழலைச் சொற்கள்) சொல்லிக் கொண்டே
அதிர	அதிரும்படியாக	உண்ட	உண்டுமுடித்த
முலை சூழ்ந்த நஞ்சு உரத்து பெண்ணை	"முலையில் வியாபித்த விஷத்தாலுண்டான கொடுமையை யுடைய (பூதனை யென்னும்) பேய்மகளை	நாவன் என்று	திருப்பவளத்தை யுடையவனே!" என்றுசொல்லி
		அஞ்சாது	கூசாமல்
		அழை	வாய்விட்டுக்கூப்பிடு.

* * *—நெஞ்சே! எம்பெருமான் செய்தருளின மஹோபகாரங்களை எடுத்துரைக்கக் கேட்டாயன்றே; இப்படிப்பட்ட மஹோபகாரங்களை அநுஸந்தித்தால் நாம் வாயடைத்துக் கிடக்கக் கூடுமோ? உலகங்களெல்லாம் அதிரும்படி அப்பெருமான் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கதறவேண்டாவோ; மிகப்பெரியோனை அவனை மிக நீசரான நாம் எப்படி வாய்கொண்டு பேசலாம் என்று நீ அஞ்சியிருக்கிறாய்போலும்; அந்த அச்சத்தை ஒழித்திட்டு உரக்கக் கூப்பிட்டழை என்கிறார்.

"மலையேழும் மாநிலங்களேழும் குலைசூழ்குரைகடல்களேழும் அதிர" என்றவிது 'அழை' என்ற வினைமுற்றிலே அந்வயிக்கும். "விண்ணெல்லாங் கேட்க அழுதிட்டாய்" என்றாற்போலே ஸப்த லோகமுங்கேட்கக் கூப்பிடவேணுமென்கிறார். நாடுநகரமும் நன்கறிய பகவத்கீர்த்தநம் பண்ணவேணுமென்கை

மலையேழும்=ஸப்தகுல பர்வதங்களாவன—" இமயம், மந்தரம், கைலை, வடவிந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரியெனக், குலவரையேழுங் கூறுமென்ப." என்று திவாகரத்திற் சொல்லப்பட்டவை.

மாநிலங்களேழும்=ஸப்தத்வீபங்களைச் சொல்லுகிறது: அவையாவன:—" நாவலந்தீவே இறலித்தீவே, குசையின்தீவே கிரவுஞ்சத்தீவே, சான்மலித்தீவே தெங்கின்தீவே, புட்கரத்தீவே யெனத் வேழே." எனப்பட்டவை.

குரைகடல்களேழும் = "உவரோடு கரும்பு மது நெய் தயிர் பால் புனல் மாகடலேழென வகுத்தனர் புலவர்."

நவின்றுண்ட நாவன் = சிறுபிள்ளைகள் தாயினிடத்து முலையுண்ணும்போது ஸந்தோஷமிகுதியினால் இடையிடையே குதலைச்சொற்களைச் சொல்லிக்கொண்டு முலையுண்பதுபோல், கண்ணபிரானும் பூதனையை மெய்த்தாயாகவே பாவித்து மகிழ்ச்சியுடன் முலையுண்பதாகக்காட்டிக்கொள்ள மழலைச்சொற்களைச் சொன்னமையை 'நவின்று' என்றதனால் வெளியிடுகிறார். நாவன்—அண்மைவிளி; நாவனே! என்கை. .... (சுகூ)

அழைப்பன் திருமாலை யாங்கவர்கள் சொன்ன *
பிழைப்பில் பெரும்பெயரே பேசி *—இழைப்பரிய
வாயவனே யாதவனே யென்றவனை யார்முகப்பும் *
மாயவனே யென்று மதித்து. (ருo)

இழைப்பு அரிய — ஆராய்வதற்கு அருமையான ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடைய
ஆயவனே என்றும் — கோபால க்ருஷ்ணனே! என்றும்
யாதவனே என்றும் — யதுகுலத்தில் (வஸுதேவர் மகனாய்த்) தோன்றினவனே! என்றும்
மாயவனே என்றும் — (குணசேஷ்டிதங்களினால்) ஆச்சர்யபூதனே! என்றும்
மதித்து — அநுஸந்தித்துக் கொண்டு,
ஆங்கு அவர்கள் சொன்ன — அத்திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளவர்கள் சொல்லியழைத்த
பிழைப்பு இல் பெரு பெயரே பேசி — குற்றமற்ற சிறந்த திருநாமங்களையே பேசி
யார் முகப்பும் — எல்லாரெதிரிலும்
திருமாலை அவனை — திருமாலாகிய அப்பெருமானை
அழைப்பன் — கூப்பிடாநின்றேன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "முலைசூழ்ந்த நஞ்சுராத்துப் பெண்ணை நவின்றுண்ட நாவன்" என்று திருவாய்ப்பாடியில் நடந்த பேய்ச்சி முலைசுவைத்த கதையைப் பேசினபடியால் இப்பாட்டில் "ஆங்கு அவர்கள்" என்றதற்கு அத்திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆய்ச்சிகள் என்று பொருளாகக் குறையில்லை. பிரகரணபலத்தினாலென்க.

ஆங்கவர்கள் சொன்ன பிழைப்பில் பெரும் பெயர்களாவன—கற்றினமேய்த்தவன், வெண்ணெய்த்திருடன், தாம்பாலாப்புண்டவன், உரலிடைக்கட்டுண்டவன் என்றிவைபோன்ற திருநாமங்களாம். இவை பெரும்பெயர்களாகுமோ, சிறுபெயர்களன்றோ இவை என்று சிலர் நினைப்பர்: அவதாரத்தில் எளிமைக் குணத்தைக் காட்டி நிறம்பெற நினைத்த கண்ணபிரானது திருவுள்ளத்தால் நாராயணாதி நாமங்களே சிறுபேர் என்றும், கோவிந்த, நவநீத சோராதி நாமங்களே பெரும்பேரென்றும் நிச்சயிக்கத்தகும். திருப்பாவையில் ஆய்ச்சிகள் கண்ணபிரானை நோக்கி அடிக்கடி 'நாராயணன்' என்று சிறுபேரையிட்டுச் சொன்னதற்கு அநுதபித்து "உன்றன்னைச் சிறுபே ரழைத்தனவுஞ் சீறியருளாதே" என்று பொறுப்பித்துக் கொண்டது காண்க. அவன் திருவுள்ளமுகக்குந் திருநாமமேயன்றோ பெரும்பேர் ஆவது; 1. "திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்பு உவத்தி செங்கனிவா யெங்களாயர் தேவே" என்னப்படுகின்ற எம்பெருமான் திருவுள்ளமுகக்குந் திருநாமம் நாராயணாதி நாமங்களாக எப்படியாகும்? கோவிந்த கோபாலாதி நாமங்களே யாகுமென்க.

பிழைப்பு இல் பெரும் பெயரே—'பிழைப்பு' என்பதற்கு 'ஜீவித்தல்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; விட்டு உயிர்தரிக்க முடியாத பெரும்பெயர் என்றவாறு. "ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்திமகனாய் ஒளித்துவளர" என்கிறபடியே யதுகுலத்திற் பிறந்து இடைக்குலத்தில் வளர்ந்ததற்கேற்ப "யாதவனே!, ஆயவனே!" என்றது. ... ... (ருo)

மதிக்கண்டாய் நெஞ்சே மணிவண்ணன் பாதம் *
மதிக்கண்டாய் மற்றவன் பேர்தன்னை *—மதிக்கண்டாய்
பேராழிநின்று பெயர்ந்து கடல் கடைந்த *
நீராழி வண்ணன் நிறம். (ருக)

நெஞ்சே	மனமே!,	மதி கண்டாய்	சிந்திக்கக்கடவாய்;
மணி வண்ணன் பாதம்	நீலமணிவண்ணனான எம்பெருமானது திருவடிகளை	மற்று	இன்னமும்
		அவன் பேர் தன்னை	அப்பெருமானது திருநாமங்களை

1. திருவாய்மொழி 10-3-10.

மதி கண்டாய் { அநுஸந்திக்கக் கடவாய்;	கடல் கடைந்த { (தேவர்களுக்கு அமுதங்கொடுக்க) அக்கடலைக் கடைந்த
பேர் ஆழி நின்று பெயர்ந்து { பெரிய திருப்பாற் கடலில் நின்றும் துயில் விட்டெழுந்து	நீராழி வண்ணன் நிறம் { கடல் வண்ணனை அப்பெருமானுடைய திரு மேனி நிறத்தை
	மதி கண்டாய் நினைக்கக்கடவாய்.

* * *—இப்பாட்டில் 'நெஞ்சே!' என்று நெஞ்சை மாத்திரம் விளிப்பதாயிருந்தாலும், நெஞ்சுக்கு அடுத்ததான வாக்கையும், வாக்குக்கு அடுத்ததான உடலையும் விளிப்பதாகவுங் கொள்ள வேணும். "யந்மநஸா த்யாயதி தத்வாசா வததி தத்கர்மணா கரோதி" என்று வேதமுரைத்த கட்டளையிலே மனமொழி மெய்களுக்கு ஒரு சேர்த்தியுண்டு. அம்மூன்று கரணங்களுக்கும் காரியம் விதிக்கிறவிப்பாட்டில் 'மதிக்கண்டாய்' என்பதே மூன்றிடத்தும் க்ரியாபதமாயினும் இடத்துக்குத் தக்கபடி பொருள்வாசி கொள்ளவேணும். மனமே! நீராழிவண்ணனது திருமேனி நிறத்தையே நீ சிந்திக்கக்கடவாய்; வாக்கே! மணிவண்ணன் திருநாமங்களையே நீ சொல்லிக்கொண்டிருக்கக்கடவாய்; தலையே! மணிவண்ணன் திருவடிகளையே நீ அணிந்துகொண்டிருக்கக் கடவாய் என்று இங்ஙனே யோஜிப்பது அழகியதாம்.

பேராழிநின்று பெயர்ந்து கடல்கடைந்த=1. "அறிதுயிலலை கடல் நடுவே ஆயிரஞ்சுடர்வாய் அரவணைத்துயின்றான்" என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலில் சேஷசயனத்தின்மீது திருக்கண்வளர்ந்தருளுமழகைக்கண்டு 2. "ஏரார்கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மானே!" என்றும், 3. "அம்மாமலர்க்கண் வளர்கின்றானே என்னான் செய்கேனே" என்றும் ஈடுபட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ண வேண்டியிருக்க, அது செய்யாது .4 "பேணலமில்லாவரக்கர் முந்நீர பெரும்பதிவாய் நீணகர் நீளெரிவைத்தருளாயென்று, நின்னை விண்ணோர் தாள்நிலந்தோய்ந்து தொழுவர் நின்மூர்த்தி பல்கூற்றி

1. பெரியதிருமொழி 5-7-6. 2. திருவாய்மொழி 5-8-1.
3. திருவாய்மொழி 5—8—2. 4. திருவிருத்தம்—92.

லொன்று காணலுமாங்கொலென்றே?" என்று நம்மாழ்வார் வயிறு பிடித்துப் பேசினபடியே தேவதைகள் சென்று 'பெருமானே! எழுந்திருந்து உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்து எங்கட்கு ஆகவேண்டியதைத் தலைக்கட்டிக்கொடு' என்று பிரார்த்திப்பவர்களேயன்றி ஸ்வப்ரயோஜநத்தோடுகூட எம்பெருமான் திருமேனியிலும் சிறிது கண் வைப்பவர்களேயல்லர்; அமுதமளிக்கக் கடல்கடைந்தருளுங் காலத்தில் 'உப்புச்சாறு எப்போது கிளரப்போகிறது!' என்று தேவதைகள் கண்ணைக் கவிழ்ந்துகொண்டு அதைக் கண்டுகொண்டிருந்தார்களேயன்றி, தோளுந் தோள்மாலையுமாக எம்பெருமான் கடல் கடைந்தருளுமழகைச் சற்றேனும் உற்றுநோக்கினவர்களல்லர்: அக்குறைதீர அப்போதைய அழகை நெஞ்சே! இன்று நீ சிந்தியாய் என்கிறார். .... (ருக)

நிறங்கரியன் செய்ய நெடுமலராள் மார்வன் *
அறம்பெரிய னாரதறிவார் *—மறம்புரிந்த
வாளரக்கன் போல்வானை வானவர்கோன் தானத்து *
நீளிருக்கைக் குய்த்தான் நெறி. (ருஉ)

நிறம் கரியன்	(காளமேகம் போல்) கருநிறமுள்ளவனும்
செய்ய நெடு மலராள் மார்வன்	சிவந்த நிறத்தை யுடையளாய்ப் பெரிய தாமரைப் பூவை யிருப்பிடமாகவுடையளான பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையனுமான எம்பெருமான்
அறம் பெரியன்	அருளில் பெருத்தவன்;
மறம் புரிந்த	பகைபாராட்டின
வாள் அரக்கன் போல்வானை	வாட்கையனான இராவணன் போன்ற மஹாபலியை
	(இராவணனைப் போலவே தலையறுக்க வேண்டியிருந்தும் அது செய்யாமல்)
வானவர் கோன் தானத்து	தேவேந்திரனுடைய லோகமானஸ்வர்க்கம்போலே விலக்ஷணமான பாதாளலோகத்திலே
நீள் இருக்கைக்கு	நீண்டகாலம் வாழும்படியாக
உய்த்தான்	செலுத்தின அப்பெருமானுடைய
நெறி அது	அவ்வருள் வகையை
ஆர் அறிவார்	யார் தெரிந்து கொள்ளவல்லர்?

* * *—கொடியவர்களிடத்தும் ஈரநெஞ்சுடையனாயிருக்கை யென்னுங்குணம் 'ஆந்ருசம்ஸ்யம்' எனப்படும்; அதாவது ஒருவர்க்குந் தீங்கு செய்யாமை. இக்குணம் எம்பெருமானிடத்தில் அமைந்திருக்கும்படியை ஒரு த்ருஷ்டாந்த முகத்தாற் கூறுகின்றாரிதில்.

காளமேகத்திருவுருவனாயும் அகலகில்லேனிறையுமென்றலர்மேல் மங்கையுறை மார்பனாயுமிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், அறம் பெரியன்—'ஆந்ருசம்ஸ்யம்' [தயை] என்னுங் குணம் பெரிதுமுடையான். இஃது எங்ஙனே தெரிகின்றதென்னில், கேண்மின்; எம்பெருமான் ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தாகையாலே அவனுக்கு நேரே ஒருவனும் பகைவனல்லன்; ஆச்ரிதர்களுக்கு எவன் விரோதியோ, அவனையே எம்பெருமான் தனக்கு விரோதியாகக் கருதுவன். கண்ணபிரானாய்த் தூது போமிடத்துத் துரியோதநனை நோக்கிச் சொல்லும்போது 'எனது உயிர்நிலையான பாண்டவர்களுக்கு நீ விரோதியாகையாலே எனக்கு நீ விரோதியாகின்றாய்' என்றருளிச்செய்துள்ளது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஆகவே, ஆச்ரிதனான தேவேந்திரனுக்குக் குடியிருப்பையழித்து விரோதியான மாவலியானவன் அம்முகத்தாலே எம்பெருமானுக்கும் விரோதியாயினன். இப்படிப்பட்ட மாவலியை இராவணனைப்போலவே தலையறுத்து ஒழிக்கவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருந்தும் ஔதார்யமென்னும் ஒரு குணத்தைக் கைக்கொண்டிருந்தானென்று இதனை ஒரு வியாஜமாக்கி அவனைத் தலைதுணித்திடாது நெடுங்காலம் பாதாளத்தில் குடிசெய்து வாழுமாறு விட்டருளின பெருங்குணத்தை நோக்குங்கால் 'ஸ்ரீமந்நாராயணனில் விஞ்சின தயாளு இல்லை' என்பது விளங்குமே என்கிறார்.

"வானவர்கோன் தானத்து"—வானவர்கோன் தானமென்று ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குப் பெயராயினும், அதுபோல் விலக்ஷணமான பாதாளலோகமென்பது இவ்விடத்திற்குப் பொருள். (ருஉ)

நெறியார் குழல்கற்றை முன்னின்று பின்தாழ்ந்த
அறியா திளங்கிரியேன் றெண்ணி *—பிரியாது
பூங்கொடிகள் வைகும் பொருபுனல் குன்றென்னும் *
வேங்கடமே யாம்விரும்பும் வெற்பு. (ருஙு)

நெறியார்	திருமலை வழியிலே யே ஊன்றியிருப் பவர்களுடைய	பிரியாது	அவ்விடம் விட்டு நீங்காமல்
குழல் கற்றை முன் நின்று பின்தாழ்ந்து அறியாது	கேச பாச மானது முன்னே மூளைத்துப் பின்னே தொங் கிக் கொண்டிருக் கவும் இது மநுஷ் யவ்யக்தியென்று தெரிந்து கொள் ளாமல்	வைகும்	நித்யவாஸம் பண் ணப் பெற்றதாய்
		பொரு புனல் குன்று என்னும்	அலை யெறிகின்ற ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தான திருமலை யென்று ப்ரவித்தமான
		வேங்கடமே	திருவேங்கடமே
இள கிரி என்று எண்ணி	இது ஒரு சிறுமலை யென்றுஎண்ணிக் கொண்டு	யாம் விரும்பும்	நாம் ஆசைப்படவுரிய
பூங் கொடிகள்	பூங்கொடிகளானவை	வெற்பு	திருமலையாகும்.

* * *—திருவேங்கடமலையை ஒருசமத்காரம் பொலிய வருணிக்கிறார். திருமலையாத்திரையாக வருகின்ற மஹான்கள் பலர் "1. வெறியார்தண்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல், நெறியாய்க் கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே" என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் விரும்பினபடியே திருமலையேறும் வழியிலே மிக்க ஆதரம்வைத்து, திருமலைமேற்சென்று வாழ்வதிற்காட்டிலும் திருமலைவழியிற் கிடப்பதையே பரம உத்தேச்யமாகக்கொண்டு அவ்வழியிலே வீற்றிருந்து எம்பெருமானைச் சிந்தைசெய்கின்றனர்; அப்போது, மூச்சுவிடுதல் உடம்பு அசைத்தல் முதலியன ஒன்றுஞ்செய்யாதே வால்மீகி முதலிய மஹர்ஷிகளைப்போலே யோகநிலையில் ஆழ்ந்துகிடக்கின்றனர்; அன்னவர்களது கூந்தல் கற்றையானது முன்னின்று பின்தாழ்ந்திருப்பதைக்கண்ட பூங் கொடிகளானவை 'சில மனிதர்கள் வீற்றிருக்கின்றார்கள்' என்றும் 'அவர்களுடைய குழல்கற்றை தாழ்ந்திருக்கின்றது' என்றும் தெரிந்து கொள்ளாமல் 'இவை சில சிறுமலைகள்' என்றெண்ணி அவற்றின்மேலே படர்கின்றனவாம். பண்டு, வான்மீகிமுனிவர் மீது புற்று மூடினாற்போலே இந்த பக்தர்களின் மேலும் பூங்கொடிகள் படர்ந்திருப்பது அற்புதமான வொரு காட்சியா

1. பெருமாள் திருமொழி 4—8.

யமைந்தது. இப்படிப்பட்ட காட்சிக்கு இடமான திருமலையே நாம் விரும்பத்தக்க மலையாம்-என்றாராயிற்று. கிரி-வடசொல். (ருங)

வெற்பென் றிருஞ்சோலை வேங்கடமென் றிவ்விரண்டும் *
நிற்பென்று நீமதிக்கும் நீர்மைபோல் *—நிற்பென்
றுளங்கோயி லுள்ளம்வைத் துள்ளினேன் * வெள்ளத்
திளங்கோயில் கைவிடே லென்று. (ருச)

வெற்பு என்ற	(தெற்குத்) திருமலை யென்னப் படுகிற
இருஞ் சோலை	திருமாலிருஞ் சோலை யென்ன,
வேங்கடம்	திருவேங்கட மென்ன
என்ற இவ் இரண்டும்	ஆகிய இத் திருமலை களிரண்டும்
நிற்பு என்று	நாம் உகந்து வாழு மிடமென்று
நீ மதிக்கும் நீர்மை போல்	நீ திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்குந் தன்மையை உடைத் தாயிருப்பது போலவே
உளம் கோயில்	(என்னுடைய) ஹ்ருதயமாகிற கோயிலும்
நிற்பு என்று	நீ உகந்து வாழுமிட மென்று
உள்ளம் வைத்து	பிரதிபத்திபண்ணி
வெள்ளத்து இள கோயில்	“திருப்பாற்கடலா கிறபாலாலயத்தை
கைவிடேல் என்று	கைவிட வேண்டா” என்று
உள்ளினேன்	பிரார்த்திக்கின் றேன்.

* * *—எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து வாழுந் திருப்பதிகளில் எவர் விருப்பம் பண்ணுகின்றனரோ, அவர்களுடைய நெஞ்சிலே எம்பெருமான் உவந்து வந்து எழுந்தருளியிருப்பனன்றோ; அப்படியே, திருமலை முதலிய திருப்பதிகளில் ஆதரம் விஞ்சப்பெற்ற இவ்வாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தில் எம்பெருமான் வந்து சேர்ந்து “தென்னனுயர் பொருப்புந் தெய்வவடமலையும்” என்னப்படுகிற திருமாலிருஞ் சோலைமலை திருவேங்கடமலைகளில் தான் பண்ணிப்போந்த விருப்பத்தை இவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே செய்து போருகிறபடியை ஒரு சமத்காரமாக வெளியிடுகிறார்.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—“கல்லுங்கனைகடலு மென்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றில் ஆதரம் மட்டமாயிருக்கும். இளங்

கோயில் கைவிடேல் என்று இவன் பிரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்" என்றருளிச்செய்தது இப்பாசுரத்தை உட்கொண்டதேயாம்.

திருமாலிருஞ் சோலைமலையென்றும் திருவேங்கடமலையென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற இரண்டு திருமலைகளில் நீ எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கின்றாயோ அவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடே என்னுடைய ஹ்ருதயமாகிற கோயிலிலும் வாழ்கின்றாய் என்று கண்டறிந்த அடியேன் "வெள்ளத்திளங்கோயில் கைவிடேல்" என்று பிரார்த்திக்கின்றேனென்கிறார். இதன் கருத்துயாதெனில்;– திருப்பாற்கடலானது எல்லா அவதாரங்களுக்கும் மூலக்கிழங்கு எனப்படும்: "ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந:। நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்" – திருப்பாற்கடல் நாதனான ஸ்ரீமந்நாராயணன் சேஷசயனத்தை விட்டிட்டு வடமதுரையில் வந்து பிறந்தான்" என்றாற்போலே ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களும் மற்றும் அர்ச்சாவதாரங்களுமெல்லாம் திருப்பாற்கடல் மூலமாகவே நிகழ்வதாகக் கொள்ளுங் கொள்கை வைதிகர்களுக்கு உள்ளது. இக்காரணம்பற்றித் திருப்பாற்கடல் 'இளங்கோயில்' எனப்படும். [அதாவது–பாலாலயம் என்றபடி: இக்காலத்தும் திருக்கோயில்களில் எம்பெருமான் திருமேனியை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்யநேரும்போது பாலாலய ப்ரதிஷ்டை செய்வது வழக்கமாயிருப்பது காண்க. வேறொரு பெருங்கோயிலிற் சென்று சேர்வதற்கு உறுப்பாக (பூருவாங்கமாக) சிறுகக்கொள்ளுங் கோயிலை பாலாலயமென்கிறது] திருமலை முதலிய திவ்யதேசங்களும் அன்பருடைய ஹ்ருதயமுமாகிற பெருங்கோயில்களிற்சென்று சேர்ந்துவாழ்வதற்குப் பூர்வாங்கமாகவே எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலில் வாழ்வதாக ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திப்பர்களாதலால் இந்த அநுஸந்தானத்திற்கு இணங்க, திருப்பாற்கடலை இளங்கோயில் [பாலாலயம்] ஆகச்சொல்லுதல் பொருத்தமுடைத்தே. பெருங்கோயிலிற்சென்று சேர்ந்தபின்பு இளங்கோயிலில் ஆதரம் இருக்க ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே எம்பெருமானுக்கும் தமது திருவுள்ளமாகிற பெருங்கோயிலில் வாழ்ச்சி அமைந்தபின்பு இளங்கோயிலாகிய திருப்பாற்கடலில்

ஆதரம் குறைந்துவிடுமென்றறிந்த ஆழ்வார், 'பிரானே! அவ்விளங் கோயிலில் நீ ஆதரத்தைக் குறைத்துக்கொள்ளலாகாது. என்னுள்ளத்தில் வந்து சேர்வதற்கு அவ்விடம் பூர்வாங்கமாயிருந்ததனால் அதுதன்னில் அடியேன் நன்றிபாராட்டக் கடவனாதலால் அந்த நன்றியறிவின் காரியமாகப் பிரார்த்திக்கின்றேன்—அவ்விடத்தை நீ ஒருநாளும் கைவிடலாகாது' என்று—என்கிறார்.

இதனால், 1. "பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு ஓடிவந்தென் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணாள நம்பீ!" என்னுமாபோலே திருப்பாற்கடலையும் உபேக்ஷித்துவிட்டுத் தம் ஹ்ருதயத்திலே வந்து சேரும்படியான வ்யாமோஹம் எம்பெருமானுக்கு விளைந்தமை வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. "ப்ரஸக்திபூர்வகோ ஹி ப்ரதிஷேத:—ப்ரஸக்தியுள்ளதற்கே ப்ரதிஷேதங்கூடும்" என்பது சாஸ்த்ரஜ்ஞர் வார்த்தையாகையால், 'வெள்ளத்திளங் கோயில் கைவிடேல்' என்று ஆழ்வார் பிரதிஷேதிக்கும்போது எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலைக் கைவிடத்தொடங்கினான் என்பது அவசியம் விளங்குகின்றமையால், இப்படி திருப்பாற்கடலையும் கைவிடும்படியான வியாமோஹம் அவனுக்கு உண்டாயிற்றென்பதைத் தெரிவிப்பதே இப்பாசுரத்தின் பரமதாற்பரியமாகுமென்க. .... (௫௪)

என்று மறந்தறியே னேழ்பிறப்பு மெப்பொழுதும் *
நின்று நினைப்பொழியா நீர்மையால் *—வென்றி
அடலாழி கொண்ட வறிவனே * இன்பக்
கடலாழி நீயருளிக் காண். (௫௫)

வென்றி	ஜய சீலமாய்
அடல்	தீக்ஷ்ணமான
ஆழி	சக்கரத்தை
கொண்ட	கைக்கொண்டிருக்கிற
அறிவனே	ஸர்வஜ்ஞனான பெருமானே!,

இப்படியிருக்கிற நீ

ஏழ் பிறப்பும்	எல்லா ஜன்மங்களிலும்
எப்பொழுதும்	எல்லா அவஸ்தைகளிலும்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—9.

நின்று நினைப்பு ஒழியா நீர்மையால்	ஒருபடிப்பட நின்று என்னைப் பற்றின நினைவு தப்பாமலிருந்ததனால்	இன்பம் கடல் ஆழி	ஆநந்தஸாகரத்தையும்
என்றும் மறந்தறியேன்	உன்னை ஒருநாளும் மறப்பேனல்லேன்;	அருளிக்காண்	எனக்கு அருளவேணும்.

* * *—பிரானே! இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் உன்னை நினைப்பதென்பது எளிதில் கைகூடாத காரியம்; ஆனாலும் 1. "எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்புமெனக்கே யருள்கள் செய்ய, விதிசூழ்ந்ததா லெனக்கேலெம்மான் திரிவிக்கிரமனையே" என்றாற்போலே எப்படியாவது என்னை அகப்படுத்திக்கொள்ள வேணுமென்று நீ நெடுநாளாகவே க்ருஷிபண்ணிப்போருகையாலே உன்னுடைய நினைவு என்மேல் இடையறாது இருப்பதனாலே என்னுடைய நினைவும் உன்மேல் நிரந்தரமாக இருக்கின்றது; ஆனால் இவ்வளவோடு நான் த்ருப்தியடைபவனல்லேன்: 2. "அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை" என்னப்படுகிற இன்பக்கடலையும் அவகாஹிக்கப்பெறவேணுமென்று ஆவல் கொண்டிருக்குமடியேனை அந்த இன்பக்கடலிலும் அழுந்தச்செய்தருளாய்—என்கிறார்.

"இன்பக்கடல்" என்னுமளவே போதுமாயிருக்க "கடலாழி" என்றது அப்பரமாநந்தத்தின் அளவில்லாமையை நன்கு காட்டுதற்கென்க. "இன்பம் ஆழிகடல்" என்று இயைத்து, இன்பமாகிற ஆழ்கடல் என்று முரைக்கலாம். உன்னையே எப்போதும் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கு மடியேனை உன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொள்ளவேணு மென்றதாயிற்று இப்பாட்டால்.

"நின்று நினைப்பொழியா நீர்மையால்" என்றது—எம்பெருமான் இவ்வாழ்வார் தம்மையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியைக் கூறுவதாக உரைக்கப்பட்டது. இனி, இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கூறுவதாகவே உரைக்கவுமாம். எல்லாப்பிறவிகளிலும் அடியேன் உன்னையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்படியான தன்மை எனக்கு வாய்த்திருப்பதனால் உன்னை யொருகாலும் மறந்தறியேன் என்றவாறு.

1. திருவாய்மொழி 2—7—6. 2. திருவாய்மொழி 10—9—11.

வென்றியடலாழிகொண்ட அறிவனே!—நீ ஸர்வசக்தனும் ஸர்வஜ்ஞனுமிருக்கையாலே என்காரியத்தைச்செய்து தலைக்கட்டுகை உனக்கு அரிதன்றே என்று குறிப்பிடுகிறார்போலும். "வென்றியடலாழிகொண்ட" என்றது—ஸர்வசக்தியுக்தனென்றபடி. அருளிக்காண்—அருள்செய் என்கை. .... (ருரு)

காணக்கழி காதல் கைமிக்குக் காட்டினால் *
நாணப் படுமேன்றால் நாணுமே *—பேணிக்
கருமாலைப் பொன்மேனி காட்டாமுன் காட்டும் *
திருமாலை நங்கள் திரு. (ருசு)

திரு மாலை காண கழி காதல்	எம்பெருமானை ஸேவிக்க வேணுமென்று மிகுந்த விருப்பம்
கைமிக்கு காட்டினால்	மேன் மேலும் அதிகரித்தால்
நாணப்படும் என்றால்	அடங்கி யிருக்க வேணுமென்றால்
நாணுமே	அடங்கியிருக்க முடியுமோ?
கரு மாலை	கரிய திருமாலாகிய அப்பெருமானை
பொன் மேனி காட்டா முன்	அவனது அழகிய திருமேனிதானே காட்டிக்கொடுப்பதற்கு முன்னே
நங்கள் திரு	நமக்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி
பேணி	விரும்பி
காட்டும்	காட்டிக் கொடுப்பள்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "இன்பக்கடலாழி நீயருளிக்காண்" என்று பிரார்த்தித்தார்; எல்லாப்படியாலும் பாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்குமவர் 'எம்பெருமான் திருவுள்ளமானபடி செய்கிறான்' என்று ஆறியிருக்கவேணுமேயன்றி இன்னது நீ செய்ய வேணுமென்று அவனை நிர்ப்பந்திப்பது தகுதியோ என்று ஒரு சங்கை பிறக்குமாதலால் அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இப்பாசுர மருளிச்செய்கிறாரென்க.

அவனைப் பரிபூர்ணமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கவேணுமென்னுங்காதல் கிளராதிருக்குமாயின் நம்முடைய பாரதந்திரியம் ஜீவிக்கும்; அக்காதல் அளவற விஞ்சிவிட்டால் ஸ்வரூபத்தை நோக்கி அடங்கியிருக்கவேணுமென்றால் யாரால் அடங்கியிருக்க முடியும்? ஸ்வரூபவுணர்ச்சியினால் எவர் பதறாது அடங்கியிருக்கின்றனரோ, அவர்க்குக் காதல் உண்டாகவில்லையென்று கொள்ள வேணுமேயன்றி, காதலுள்ளவர்கள் ஸ்வரூபவுணர்ச்சியினால்

அடங்கியிருக்கிறார்களென்பது ஒருநாளுமில்லை.—என்பது முன்னடிகளின் கருத்து.

'காதலின் கனத்தால் நீர் பதறினாலும் அப்பெருமான் தானே நிர்ஹேதுகமாக அருள்செய்து தனது திருமேனியைக் காட்டிக்கொடுத்தாலன்றோ நீர்கண்டு அநுபவிக்கலாம்; உம்முடைய பதற்றத்தினால் என்ன ஆகும்? "வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்றுமிதுவல்லால், மாரியார்பெய்கிற்பார் மற்று" என்று நீர் தாமே சொல்லிவைத்திருக்கிறீரே' என்று சிலர் சொல்ல; எம்பெருமான் தனது திருமேனியைத் தானே காட்டிக்கொடாவிடினும், ஸகல லோகமாதாவாயிருக்கிற முறைமையினாலும், நிக்ரஹம் கலசாது அநுக்ரஹமே வடிவாயிருக்குந் தன்மையினாலும், அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறியிருக்கு மெம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தையும் திருத்தி சேதநர்களை அங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியானவள் தானே அவனைக்காட்டித்தருவள்; அதிலொருகுறையில்லை—என்கிறார் பின்னடிகளில்.

"காணக்கழிகாதல்" என்றவிடத்து 'கழி' என்பதை உரிச்சொல்லாகக் கொண்டால் 'அதிகமான காதல்' என்று பொருள்படும்; அன்றி, 'கழிகாதல்' என்று வினைத்தொகையாகக் கொண்டால் 'கண்டே கழியக்கடவதான காதல்' என்று பொருள்படும்: 1. "கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும்" என்றது காண்க.

நாணுதல்—அடங்குதல். கருமால் பொன்மேனியை அக்கருமால் காட்டாமுன் நங்கள் திரு காட்டும். .... (௫௬)

திருமங்கை நின்றருளுந் தெய்வம் நாவாழ்த்தும் *
கருமங் கடைப்பிடிமின் கண்டீர் *—உரிமையால்
ஏத்தினோம் பாத மிருந்தடக்கை யெந்தைபேர் *
நாற்றிசையுங் கேட்டீரே நாம். (௫௭)

திருமங்கை — பெரிய பிராட்டியார்	நா வாழ்த்தும் கருமம் — நாவினாலே வாழ்த்துகையாகிற காரியத்தை
நின்றருளும் தெய்வம் — நித்யவாஸஞ் செய்யப் பெற்ற எம்பெருமானை	

1. திருவிருத்தம் 97.

கடைப்பிடி மின் கண்டீர்	உறுதியாகப் பற்றுங் கள் ;	உரிமையால்	ஸ்வரூப ப்ராப்தி யாலே
நாம்	நாமோவென்றால்,	ஏத்தினோம்	போற்றுமவர்களா யிராநின்றோம்
இரு தட கை எந்தை	மிகநீண்ட திருக் கைகளையுடைய னை எம் பெருமானுடைய	(இவ்விஷயத்தை)	
பாதம்	திருவடிகளையும்	நால் திசையும்	நான்கு திசைகளிலு முள்ளீர் !
பேர்	திருநாமங்களையும்	கேட்டீரே	கேட்டீர்களோ ?.

* * *—எந்த தெய்வத்தை ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி விரும்புகின்றாளோ அதுவே பரதத்துவம் என்பது வேதாந்தஸித்தாந்தம் : ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்திலே பட்டர் "வெஉாஜ்ஞாஷுக்ஷுஹிஜோ॰ ஶ॒ாஹி உ॒ாஹி யதாஉஹிஜெெஹ ஷுாஜீ=வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம் முரபிதுரஸி யத்பாதசிஹ்நை ஸ்தரந்தி" [அதாவது ; இன்னது பரதத்துவம் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கமாட்டாமல் கவலை கொண்டிருந்த வேதாந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருமார்பில் பிராட்டியின் அடிச்சுவடுகண்டு இவனே பரதத்துவமென்று நிர்ணயித்துக் கவலை தீர்ந்தன"] என்றருளிச்செய்ததுங் காண்க. ஆகப் பிராட்டி ஸம்பந்தத்தாலே மேன்மைபெற்ற தைவம் யாதொன்றுண்டு—ஸ்ரீமந்நாராயணன்; அவனை நாவினால் வாழ்த்துந் தொழிலையே உறுதியாகக் கைப்பற்றுங்கோளென்கிறார் முன்னடிகளில்.

பிறர்க்கு உபதேசிப்பவர் தாம்முந்துற அநுஷ்டித்துக் காட்டவேணுமே ; ஆதலால் ஸ்வாநுஷ்டானத்தை வெளியிடுகிறார் பின்னடிகளில்.

உரிமையால்—சேஷ சேஷித்வமாகிற ஸம்பந்த முறைமை கொண்டு என்றபடி. நாற்றிசையுங் கேட்டீரே—இதனை எல்லாருமறியவேணு மென்றவாறு. ... ... (ருஎ)

நாம்பெற்ற நன்மையும் நாமங்கை நன்னெஞ்சத்து *
ஓம்பி யிருந்தெம்மை யோதுவித்து *—வேம்பின்
பொருள்நீர்மை யாயினும் பொன்னாழி பாடென்று *
அருள்நீர்மை தந்த வருள். (ருஅ)

வேம்பு பொருளின் நீர்மை ஆயினும்	(எம்பெருமானைப் பாடுவதானது) வேம்பு என்னும் வஸ்துவின் ஸ்வபாவம் போலே கைப்பதாகத் தோன்றினாலும்	நல் நெஞ்சத்து	(நமது) நல்ல நெஞ்சிலே
		ஓம்பி இருந்து	ஆதரித்து இருந்து
		எம்மை	நம்மைக்கொண்டு
		ஓதுவித்து	பகவத்விஷயத்தை பாடச்செய்ததனால்
பொன் ஆழி	அழகிய திருவாழியை [கையுந் திருவாழியுமான சோத்தியழகை]	நாம் பெற்ற நன்மையும்	நாம் அடைந்த ஸுக்ருதமும் (எதனாலே வந்ததென்னில்)
பாடு என்று	பாடக்கடவாய் என்று	அருள் நீர்மை தந்த அருள்	அருளையே இயல்வாகவுடைய ஸர்வேச்வரன் அருளிய க்ருபையினாலே வந்தது.
நாமங்கை	ஸரஸ்வதியானவள்		

* * *—1. "எனக்குத்தேனே பாலே கன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனேயாகி" என்று மஹான்களுக்கு எம்பெருமான் பரமபோக்யனாயிருப்பனாயினும் அரஸிகனான பாவியேனுக்கு வேம்பாயிருப்பன்; ஆயினும் "இந்த பகவத்விஷயத்தையே நீ பாடக்கடவை" என்று எம்பெருமான் தானாகவே திருவருள் கூர்ந்து நியமித்ததன் பலனாகவே ஸரஸ்வதியானவள் நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வீற்றிருந்து சப்தராசிகளைத் தொடுக்கச்செய்தாளென்கிறார்.

நாமங்கை=நாவில்வாழும்பெண்; ஸரஸ்வதி. பொன்னாழி பாடு=பொன்னாழியைப்பாடு எனினும், பொன்னாழியையுடைய எம்பெருமானைப்பாடு எனினும் ஒக்கும். ... . (நிஅ)

அருள்புரிந்த சிந்தை யடியார்மேல் வைத்து *
பொருள்தெரிந்து காண்குற்ற வப்போது *—இருளிரிந்து
நோக்கினேன் நோக்கி நினைந்தேன தொண்கமலம் *
ஓக்கினே னென்னையுமங் கோர்ந்து. (நிகூ)

அருள் புரிந்த சிந்தை	அருளோடு கூடின திருவுள்ளத்தை	அடியார் மேல் வைத்து	அடியவராகிய எங்கள்மேலே வைத்து

1. திருவாய்மொழி. 10-7-2.

பொருள் தெரிந்து	(அபதார்த்தமான எங்களை) ஒரு பதார்த்தமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி
காண்குற்ற அப்போது	கடாக்ஷித்தருளுகிற காலத்திலே
இருள் இரிந்து	அஜ்ஞான விருள் நீங்கப்பெற்று
நோக்கினேன்	ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தேன் ;
நோக்கி	அப்படி ஆராய்ந்து
ஒண் கமலம் அது	அழகிய தாமரை மலர்கள் என்னலாம்படியுள்ள அத்திருவடிகளை
நினைந்தேன்	(ப்ராப்யமாக) அநுஸந்தித்தேன் ;
ஓர்ந்து	(இத்திருவடிகள் தவிர நமக்கு வேறுபுகலில்லையென்று) நிரூபித்து
என்னையும்	ஆத்மாவையும்
அங்கு	அத்திருவடிகளிலே
ஓக்கினேன்	ஸமர்ப்பித்தேன்.

* * *—எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தையே பேசுகிறார். தாய்தந்தையர்க்கு மக்களிடத்தில் இயற்கையாக வாத்ஸல்யமிருப்பதுபோல எம்பெருமானும் அடியவராகிய நம்மிடத்து ஸஹஜமான வாத்ஸல்யத்தை நிலைநிறுத்தி அபதார்த்தமாய்க்கிடந்த நம்மைப் பதார்த்தமாக்கிக் கடாக்ஷித்தருளினபடியாலே, எம்பெருமானுக்கும் நமக்குமுள்ள அநாதிஸம்பந்தத்தை அறியவொட்டாமல் தடையாய்க்கிடந்த அஜ்ஞானவிருள் தொலையப்பெற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம்பெற்று அவனுடைய திருவடித்தாமரைகளை அநுஸந்திக்கப்பெற்றேன் ; அத்திருவடிகளிலேயே ஆத்மஸமர்ப்பணமும் பண்ணப்பெற்றேன் என்றாராயிற்று.

“அடியார்மேல் வைத்து” என்று படர்க்கையாயிருந்தாலும் தன்மையில் நோக்கென்று கொள்க: ‘அடியேன்மேல் வைத்து’ என்பதே கருத்தாகும். “பொருள் தெரிந்து”=1. “பொருளல்லாதவென்னைப்பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்” என்றவாறு. இனி, ‘பொருள் தெரிந்து’ என்பதற்கு—அர்த்தபஞ்சகத்தை நாங்கள் தெரிந்துகொள்ளுமாறு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். நம்மால் அடையத்தக்க எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், எம்பெருமானை

1. திருவாய்மொழி 5—7—3.

அடையுமவனான சேதநனுடைய ஸ்வரூபம், அடைவதற்கான உபாயம், அடைந்து பெறும்பேறு, அப்பேற்றை அடையவொட்டாமல் தடைசெய்கிற விரோதிகளின் தன்மை—ஆகிய இவை ஐந்தும் அர்த்தபஞ்சகமெனப்படும் இவற்றை நாங்கள் தெரிந்து கொள்ளும்படி கடாக்ஷித்தருளினமையாலே அகவிருள் நீங்கி அடியவரானோம் என்கை.

இரண்டாமடியின் தனிச்சீர் "இருள் திரிந்து" என்று ஓதப்பட்டு வருமாயினும் 'இருளிரிந்து' என்றபாடமே புராதநமும் சிறந்ததுமாம். ஒண்கமலம்=ஒண்கமலம்போன்ற திருவடி என்றபடி: முற்றுவமை. ... . (ருகூ)

ஒருருவ னல்லை யொளியுருவம் நின்னுருவம் *
ஈருருவ னென்ப ரிருநிலத்தோர் *—ஒருருவம்
ஆதியாம் வண்ண மறிந்தாரவர் கண்டீர் *
நீதியால் மண்காப்பார் நின்று. (சுo)

ஓர் உருவன் அல்லை — (எம்பெருமானே!) பாத்வமேவடிவாக இருப்பவனன்று நீ;

ஒளி உருவம் — ஆச்ரித பாரதந்த்ரமாய்க் கொண்டு ஒளி பெற்றிருக்கிற ஸ்வரூபம்

நின் உருவம் — உனது வடிவாம்;

(இப்படி ஆச்ரிதபாரதந்திரியமே வடிவாயிருக்கிற உன்னை)

இரு நிலத்தோர் — இப்பெரிய பூமண்டலத்திலுள்ளவர்கள்

ஈர் உருவன் என்பர் — பாத்வமாகிற பெரியவடிவையுடையனாகச் சொல்லுகின்றனர்;

ஓர் உருவம் — ஆச்ரிதபாரதந்திரியமாகிற ஒரு வடிவே

ஆதி ஆம் வண்ணம் — எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவாயிருக்குமென்பதை

அறிந்தாரவர் கண்டீர் — தெரிந்துகொள்ளுமவர்களே

நீதியால் — நியாயப்படி

நின்று — நிலைத்து நின்று

மண் காப்பார் — உலகத்தை ரக்ஷிக்க வல்லவராவர்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி எம்பெருமான் தன்பெருமையைப் பாராமல் எளிமையையே பிரகாசப்படுத்தித் தம்மை விஷயீகரித்த நீர்மையை அநுஸந்திக்கையாலே, எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாதந்திரியமே வடிவு என்று நினைத்திருக்கும் நினைவுதவிர்ந்து அவனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்திரியமே வடிவு என்று அனைவரும் நினைக்கவேணு மென்கிறாரிதில்.

இப்பாட்டு எம்பெருமானை நோக்கிக் கூறுவதாம். விளிவருவித்துக்கொள்க. நீ ஓருருவனல்லை=உனக்குப் பரத்வமே வடிவு என்று சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டு பலர் பேசுவர்; அஃது அப்படியன்று; பரத்வத்தையே நீ வடிவாகவுடையையல்லை யென்றபடி. இதில் ஓருரு என்றது பரத்வமாகிற வடிவைக் கருதினபடி. எனக்குப் பரத்வம் வடிவன்றாகில், பின்னை எது வடிவு என்கிறாயோ? ஒளியுருவம் நின்னுருவம்=இருட்டறையில் விளக்குப்போலே இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் ஒளிபெற்று விளங்குமதான உனது ஸௌலப்ய குணமே உனக்கு வடிவாயிருக்கும். நீ ஸ்வதந்திரனன்று, ஆச்ரிதபரதந்திரன் என்கை.

ஆழ்வீர்! எனக்கு ஆச்ரிதபாரதந்திரியமே ஸ்வருபமென்று நீர் சொல்லுகின்றீரே, இது நீரொருவர்மாத்திரம் சொல்லுகிற வார்த்தையா? மற்றுள்ளாரெல்லாரும் இப்படியே கருதியிருக்கின்றார்களா? என்று எம்பெருமான் கேட்டருள, அதற்கு உத்தரமுரைக்கின்றார் ஈருருவனென்ப ரிருநிலத்தோர் என்று. உன்னுடைய ஸௌலப்யகுணம் என்மேல் ஏறிப் பாய்ந்தபடியாலே இவ்வுண்மையை நானொருவன் தெரிந்து சொல்லுகிறேனத்தனை; இக்குணத்தைக் கனவிலுங் கண்டறியாத உலகத்தவர்கள் உன்னைப் பரத்வமே வடிவாக வுடையனாகத்தான் சொல்லுகின்றனர் என்கை. இதில் ஈருருவன் என்றவிடத்து ஈர் என்றது 'இரண்டு' என்னும் பொருளில் வந்ததன்று; 'பெருமை' என்னும் பொருளில் வந்தது. பரத்வமாகிற பெரிய வடிவுள்ளவனாக இவ்வுலகத்தவர் உன்னைச் சொல்லுகின்றனர் என்கை.

ஸௌலப்ய குணத்திலீடுபடாத உலகத்தவர்கள் கிரஹித்திருக்கிறபடி யல்லாமல் அக்குணத்தை அநுபவித்த தாம் அறிந்திருக்கிறபடியே 'எம்பெருமானுக்கு ஆச்ரிதரிட்ட வழக்காயிருக்

குந் தன்மையே நிலைநின்ற வடிவு' என்று எவர் தெரிந்துகொள்வரோ அவர்களே இவ்வுலகில் மேம்பட்டிருப்பர் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

இப்பாட்டுக்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்;—ஒருருவனல்லை=“உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா!” என்கிறபடியே அடியவர்களைக் காத்தருள்வதற்காக நீ பலபல யோநிகளில் திருவவதரித்தாயாதலால் பரவாஸுதேவனாயிருக்கையாகிற ஒரு உருவத்தையே நீ உடையையல்லை. ஒளியுருவம் நின்னுருவம்=மீனாகவும் ஆமையாகவும் பன்றியாகவும் பலவுருக்கள் நீ கொண்டாலும் அவை அழுக்குடம்பு அல்ல; நீ பிறக்கு முருவங்களும் சுத்த ஸத்வமயமாய்க் கொண்டு நிரவதிக தேஜோரூபமாகவே யிருக்கும். ஈருருவனென்பரிருநிலத்தோர்=ஆக விப்படி அஸாதாரண விக்ரஹம், அவதார விக்ரஹம் என்று இருபடிப்பட்ட திருமேனியையுடையனாக உன்னை இவ்வுலகத்தவர் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றனர். ஆயினும், அஸாதாரண விக்ரஹத்திற்காட்டிலும் அவதார விக்ரஹமே ஸகலலோக உஜ்ஜீவந ஹேது என்று அறிந்து கொள்வதே சிறப்பு என்கிறார் பின்னடிகளில். ... ... (சுo)

நின்றதோர் பாதம் நிலம்புதைப்ப * நீண்டதோள்
சென்றளந்த தென்பர் திசையெல்லாம் *—அன்று
கருமாணியா யிரந்த கள்வனே * உன்னைப்
பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு. (சுக)

அன்று	முன்பொரு காலத்திலே	நின்றது ஓர் பாதம்	(பூமியை அளப்பதாக) நின்ற ஒரு திருவடியானது
கரு மாணி ஆய்	கரியகோலப் பிரமசாரியாய்ச் சென்று	நிலம்	பூமண்டலத்தை
இரந்த	(மாவலிபக்கல் மூவடிமண்) யாசித்த	புதைப்ப	ஆக்ரமித்துக் கொள்ள (அதன் பிறகு)
கள்வனே	க்ருத்ரிமனான பெருமானே!,	நீண்ட தோள்	விம்ம வளர்ந்த திருத் தோளானது

திசை எல்லாம் சென்று	திக்குக்களெல்லா வற்றிலும் வியாபித்து		(இப்படி நீ காரியஞ் செய்த விது)	
அளந்தது என்பர்	(மேலுலகத்தை) அளந்துகொண்ட தென்று (பெரியோர்) சொல்லு கின்றனர்;	உன்னை பிரமாணித்தார் பெற்ற பேறு	உன்னை நம்பினவர் கள் எல்லாரும் பெற்ற புரு ஷார்த்தமாகும்.	

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் புகழ்ந்து பேசப்பட்ட ஆச்ரிதபார தந்திரிய குணத்தை [அல்லது, அவதார விக்ரஹவைலக்ஷண் யத்தை] உலகளந்த சரிதைமுகத்தால் அநுபவிக்கிறாரிதில்.

மாவலியிடத்தில் உதககதாநம் பெறும்போது சிறிய இரண்டு திருவடிகளோடே நீ நின்றுகொண்டிருந்தாயே, அத்திருவடிகளுள் ஒரு திருவடியானது விம்மவளர்ந்து பூமிப்பரப்பு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்து விட்டது. மேலுலகங்களை ஆக்கிரமிப்பதற்காக இரண்டாவது திருவடியை உயரத்தூக்க நினைத்திருக்கையில் திசைகள்தோறும் விம்மவளர்ந்த திருத்தோள்களே மேலுலகப் பரப்பு முழுவதையும் ஆக்ரமித்துவிட்டன என்று சமத்காரமாகச் சொல்லுகிறார்.

இப்படி மாவலியை வஞ்சித்து உலகமளந்தவிது ஆச்ரிதனை இந்திரனுக்காகச்செய்த செயலென்று ஸாமாந்யமாகச் சிலர் நினைக் கக் கூடுமாயினும் அவ்விந்திரனொருவனுக்காக மாத்திரம் செய்த காரியமன்று இது; 'அப்பெருமானையே நாம் விச்வஸித்திருந்தால் நமக்காகவும் இப்படி தன்னை அழியமாறியும் காரியஞ் செய்தருள் வன்' என்று ஒவ்வொருவரும் நம்பியிருப்பதற்குடலாக எல்லார்க்கு மாகச்செய்த காரியமேயாம் இது—என்கிறார் பின்னடிகளில்.

வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:—"உன்னைப்பேணாதே உன்னுடைய விபூதியை அவன் [மாவலி] தன்னதென்ன, அவன் பக்கலிலே இரந்தாயாய் வஞ்சித்தாயாய்ச் செய்தது இந்த்ரனொருத் தனுக்குச் செய்ததேயோ? 'ஆச்ரித விஷயத்தில் தன்னை அழிய மாறி, வஞ்சிக்கும்—தூதுபோம்—ஸாரத்யம்பண்ணும்—எல்லாம் செய்து ரக்ஷிக்கும்' என்று உன்னை ப்ரமாணித்தவர்கள் மார்விலே கைவைத்துறங்கும்படி பண்ணிற்றயத்தனையன்றோ" என்பதாம்.

பேறொன்று முன்னறியேன் பெற்றறியேன் பேதைமையால் *
மாறென்று சொல்லி வணங்கினேன் *—ஏறின்
பெருத்தெருத்தங் கோடொசியப் பெண்ணசையின் பின்போய் *
எருத்திறுத்த நல்லாய ரேறு. (௬௨)

பெண் நசையின் பின் போய்	நப்பின்னைப் பிராட்டி விஷயத்திலுண்டான ஆசைக்கு வசப்பட்டு,
ஏறின	விருஷபங்களினுடைய
பெருத்த எருத்தம்	பெருத்த முசுப்புகளும்
கோடு	கொம்புகளும்
ஒசிய	முறியும்படியாக
எருத்து	(அந்த ரிஷபங்களின்) கழுத்தை
இறுத்த	முறித்த
நல் ஆயர் ஏறு	விலக்ஷணனான கோபால கிருஷ்ணன்

மாறு	(நமது பாபங்களுக்கெல்லாம்) சத்ருவானவன்,
என்று சொல்லி	என்றெண்ணி
வணங்கினேன்	அவனை ஆச்ரயித்தேன்;
முன்	இதற்குமுன்பு
பேறு ஒன்றும் அறியேன்	இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தத்தைச் சிறிதும் அறியாதவனாயிருந்தேன்;
பேதைமையால்	அப்படி அறியாதிருந்ததனால்
பெற்று அறியேன்	அதனைப்பெறுதும் இழந்தொழிந்தேன்.

* * *—இப்படி ஆச்ரித பரதந்த்ரனானவனே என் பிரதிபந்தகங்களைப் போக்கி அபேக்ஷிதங்களையும் தந்தருள்வனென்று அவனைப் பற்றினேனென்கிறார். நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புரிவதற்கு இடையூறாயிருந்த ஏழ் விடைகளையும் வென்றடர்த்து அவளை யணைந்துகொண்ட பெருமான் அவ்விதமாகவே நம்மோடு சேர்வதற்கும் பிரதிபந்தகமாயுள்ள பாவங்களைத் தொலைத்து நம்மையு மணைந்தருள்வனென்று கருதி அவன் திருவடிகளில் தலை சாய்த்தேன். அநாதிகாலம் அவிவேகியாய் இழந்தொழிந்த நான் இன்று இப்பேறு பெற்றேன் என்றாராயிற்று. ... (௬௨)

ஏறேழும் வென்றடர்த்த வெந்தை * எரியுருவத்
தேறேறி பட்ட விடுசாபம் *—பாறேறி
யுண்டதலை வாய்நிறையக் கோட்டங்கை யொண்குருதி *
கண்டபொருள் சொல்லில் கதை. (கூஙு)

ஏறு ஏழும்	ரிஷபங்களேழையும்	கோடு	குவிந்த
வென்று	ஜயித்து	அம் கை	அழகிய திருக்கையாலே (கிறி யெடுத்து அளித்த)
அடர்த்த	தொலைத்த	ஒண் குருதி	அழகிய ரத்தத்தாலே
எந்தை	ஸ்வாமியான கண்ணபிரான்	கண்ட பொருள்	(அக்கபாலம் கையினின்று கழன்றுவிழக்) கண்ட விஷயத்தை
எரி உருவத்து ஏறு ஏறி பட்ட	நெருப்புப்போன்ற உருவத்தையுடையவனும் விருஷப வாஹநனுமான ருத்ரன் அநுபவித்த	சொல்லில்	சொல்லத் தொடங்கினால்
விடு சாபம்	எல்லாரும் கை விடும்படியான சாபத்தை(ப் போக்குதற்காக),	கதை	பெரியதொரு பாரத கதையாக முடியும்.
பாறு ஏறி உண்ட தலை வாய் நிறைய	பருந்துகள் ஏறியிருந்து உண்ணுதற்குரிய கபாலம் வாய் நிரம்பும்படியாக		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானை ஆச்ரயித்தேனென்று அருளிச்செய்தவர் 'அவ்வெம்பெருமானே எல்லார்க்கும் ஆச்ரயணீயன்' என்று தெரிவிக்கவேண்டி அவனுடைய மேன்மையைத் தெரிவித்தற் பொருட்டு அரனுடைய சாபத்தைத் தீர்த்தருளின கதையை எடுத்துரைக்கிறாரிதில்.

முன்னொருகாலத்தில் பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக் கொள்ளுதலும் அவன் 'இதற்கு என்செய்வது!' என்று கவலைப்

பட, தேவர்களும் முனிவர்களும், 'இப்பாவந் தொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்: என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பல காலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையப்பெறாமையால் நீங்காமற் போகவே, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது—என்ற வரலாறு இங்கு அறியத் தக்கது.

சிவனுடைய நிறம் செந்நிறமாதலால் "எரியுருவத்து" எனப் பட்டது. விடுசாபம்=வினைத்தொகை: "கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி" என்று பிரமனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சாபம் என்றாவது, 'இந்த சாபத்தைத்தீர்க்க என்னாலாகாது, என்னாலாகாது' என்று ஒவ்வொருவராலும் கைவிடப்பட்ட சாபம் என்றாவது பொருள் கொள்க. சாபம்—சாபத்திற்காக; சாபம் நீங்குவதற்காக என்றபடி. பாறு—பிணந்தின்னிப்பறவை. பாறேறியுண்டதலை=மாம்ஸ விருப்பத்தினால் முண்டத்தைப் பருந்து முதலிய பறவைகள் உண்பது வழக்கமாதலால் அவ்வழக்கம் பற்றிய விசேஷணம் இது: 1. "தொடரெடுத்தமால்யானை" என்றதுபோல.

ஒண்குருதி=அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டாலே அப்ராக்ருதமான திருமேனியில் நின்றுமுண்டான ரக்தமாகையாலே 'ஒண் குருதி' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டதென்க. சொல்லில் கதை=" பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்." ... (சுங)

கதையும் பெரும்பொருளும் கண்ணாநின் பேரே *
இதய மிருந்தவையே யேத்தில் *—கதையின்
திருமொழியாய் நின்ற திருமாலே * உன்னைப்
பருமொழியால் காணப் பணி. (சுச)

கண்ணா	கண்ணபிரானே!,	பெரு பொருளும்	அவற்றின் சிறந்த அர்த்தங்களும்
கதையும்	இதிஹாஸ புராணங்களும்	இதயம்	அவற்றின் தாற்பரியமும்

1. இரண்டாந்திருவந்தாதி—13.

இருந்த வையே	உள்ளது உள்ளபடியே	கதையின் திருமொழி ஆய் நின்ற திருமாலே	இதிஹாஸ புராணங்களின் ஸ்ரீஸூக்தி வடிவமாக நிற்கிற திருமாலே!
எத்தில்	அறிந்து துதித்தால்	உன்னை	உன்னை
நின் பேரே	(அவையெல்லாம்) உன்னுடைய திருநாமங்களே யாம்;	பரு மொழியால் காண	பரிபூர்ண சப்தங்களாலே கண்டு அநுபவிக்கும் படி
		பணி	திருவுள்ளம் பற்றவேணும்.

* * *—இந்த லீலாவிபூதியில் இருந்துகொண்டு, உன்னுடைய குணசேஷ்டிதம் முதலியவற்றைப் பிரதிபாதிக்கின்ற இதிஹாஸ புராணமுகமாக உனது திருநாம ஸங்கீர்த்தனமாகிற பாக்கியம் எனக்கு வாய்த்தாலும், நித்ய விபூதியில் வந்து சேர்ந்து "ஹாவு ஹாவு ஹாவு; அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்; அஹமந்நாதோ ஹமந்நாதோஹ மந்நாதః" என்று வாய்விட்டுப் பேசியநுபவிக்கும் படியான பூர்ணாநுபவத்தை எனக்குத் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

கதை என்ற ஸாமாந்யசப்தம் இங்கு பகவத்கதையான இதிஹாஸபுராணங்களென்று விசேஷப்பொருள் பெற்றுநிற்கும். ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீமஹாபாரதம் முதலான இதிஹாஸங்களையும், வைஷ்ணவம், பாத்மம் முதலான புராணங்களையும் மூலம்மாத்திரமே அநுஸந்தித்தாலும், அவற்றின் அர்த்தங்களை அநுஸந்தித்தாலும், அவற்றின் உட்கருத்தைக் கண்டறிந்து அநுஸந்தித்தாலும் எல்லாம் உன்னுடைய திருநாமங்களையாயிருக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை; ஏனென்றால், கதையின் திருமொழியாய் நின்ற திருமாலே!—அந்த இதிஹாஸ புராணங்களின் அக்ஷரங்களாக அமைந்துள்ளவன் நீயேயாதலால் அவற்றைச் சொல்லுவதும் அவற்றின் அர்த்தங்களையும் தாத்பர்யங்களையும் அநுஸந்திப்பதும் உன்னுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தநமாகக் குறையில்லையென்றவாறு.

ஆனால் இவ்வளவிலே நான் த்ருப்திபெறக் கூடவில்லை; பரமபதத்திலே முக்தர்களும் நித்யர்களும் பெருமிடறுசெய்து சொல்லு

கிற சப்தராசிகளுண்டே "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" முதலியன—அவற்றைக்கொண்டு உன்னை நான் அநுபவிக்கும்படி அருள்புரியவேணுமென்கிறது ஈற்றடி.

இதயம்=' ஹ்ருதயம்' என்ற வடசொல்விகாரம். "கதையும் திருமொழியாய் நின்ற" என்ற சிலருடையபாடமும் இருக்கலாம்; கதையும்—சொல்லப்படுகிற என்கை: அவரவர்கள் சொல்லுகிற திவ்யஸூக்தி ஸ்வரூபமாக நிற்பவனே! என்றபடி. ... (கூச)

பணிந்தேன் திருமேனி பைங்கமலம் கையால் *
அணிந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய் *—துணிந்தேன்
புரிந்தேத்தி யுன்னைப் புகலிடம்பார்த்து - * ஆங்கே
இருந்தேத்தி வாழு மிது. (கூரு)

(திருமாலே!,)

திரு மேனி	உனது திருமேனியை
பணிந்தேன்	ஸேவித்தேன்;
உன் சே அடி மேல்	உனது செவ்விய திருவடிகளின் மேல்
பை கமலம்	அழகிய தாமரை மலர்களை
அன்பு ஆய்	அன்புகொண்டு
கையால் அணிந்தேன்	கையால் ஸமர்ப்பித்தேன்;
உன்னை	உன்னை
புரிந்து ஏத்தி	விரும்பித் துதித்து
புகல்இடம் பார்த்து	பரமபதத்தி லிருக்கு மிருப்பை நோக்கி
ஆங்கே இருந்து ஏத்தி வாழும் இது துணிந்தேன்	அவ்விடத்திலேயே இருந்துகொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி வாழும் வாழ்ச்சியே உரியதென்று அத்யவஸாயங் கொண்டேன்.

* * *—இதுவரையில் தாம்பெற்ற லாபத்தை முன்னடிகளிற்பேசி, இனிப்பெறவிரும்பும் லாபத்தைப் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார். திருமேனி பணிந்தேன்=உன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவித்து அதிலே ஆழங்காற்பட்டு வேரற்ற மரம் போலே விழுந்தேன் என்றபடி. அன்பாய் உன் சேவடிமேல் கையால் பைங்கமலமணிந்தேன்=அடிமை செய்யாவிடில் தரிக்கமாட்டாத ப்ரேமத்தையுடையேனாய்க்கொண்டு உன்னுடைய திருவடிகளின்மேல் அழகிய தாமரைப்பூ முதலிய நன்மலர்களை, கைபடைத்த ப்ரயோஜனம் பெறுமாறு ஸமர்ப்பிக்கப்பெற்றேன்

இப்படிச்சொன்ன ஆழ்வாரைநோக்கி எம்பெருமான் 'இவ் விபூதியில் உமக்கு இவ்வளவு அநுபவம் வாய்த்ததாகில் இனி ஒரு குறையுமில்லையே; இங்கேயே இருந்துகொண்டு இப்படியே போது போக்கலாமன்றோ' என்றருளிச்செய்ய; அதற்கு உத்தரமாகப் பின்னடிகள் கூறுகின்றார்;—இவ்விபூதியில் கிடைக்கிற அநுபவம் நிலைத்திருக்கமாட்டாதே; ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போல் அஞ்சவேண்டிய விபூதியாயிற்றே இது; ஆகையால், முடிவாகப் போய்ச் சேரவேண்டுமிடமான பரமபதத்திற் போய்ச்சேர்ந்து அங்கேயிருந்துகொண்டு "பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந் தேத்துவர் பல்லாண்டே" என்று சொல்லப்படுகிற மங்களாசாஸநத்தைச் செய்துகொண்டு வாழும்வகையொன்றே உரியதென்று துணிந்திருக்கின்றேன் என்றாராயிற்று.

புகலிடம்=நாம்போய்ப் புகவேண்டுமிடம் என்ற காரணத்தினாலாவது, அவதாரஸமாப்தியான பின்பு எம்பெருமான் போய்ப் புகுமிடம் என்ற காரணத்தினாலாவது பரமபதத்தைச் சொல்லுகிறது. ... ... (ருரு)

இதுகண்டாய் நன்னெஞ்சே யிப்பிறவி யாவது *
இதுகண்டா யெல்லாம் நாமுற்றது *—இதுகண்டாய்
நாரணன் பேரோதி நரகத் தருகணையா *
காரணமும் வல்லையேல் காண். (ருசு)

நல் நெஞ்சே — நல்ல மனமே!,

இப் பிறவி ஆவது இது கண்டாய் — இந்த ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமை இப்படிப்பட்டது காண்;

நாம் உற்றது எல்லாம் இது கண்டாய் — (இந்த ஸம்ஸாரத்தில்) நாம் அநுபவித்த து:க்கங்களெல்லாம் இப்படிப்பட்டவை காண்;

நாரணன் — ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய

பேர் — திருநாமங்களை

ஓதி — ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணி

நரகத்து — ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினுடைய

அருகு — ஸமீபத்திலும்

அணையா காரணமும் — நாம் கிற்கலாகாது என்று வெறுப்பதற்குக் காரணமும்

இதுகண்டாய்	இந்த ஸம்ஸாரத்தின் தோஷமேகாண்;	வல்லை எல்	நீயே தெரிந்து கொள்ளக் கடவை யாகில்
(இப்படி ஒவ்வொன்றையும் நான் எடுத்து உரைக்கவேண்டாதபடி)		காண்	எல்லாம் தெரிந்துகொள்.

* * *—இந்த ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமையைத் தம் திருவுள்ளத்திற்கு உரைக்க எடுத்தெடுத்துக் காட்டுகிறார். நன்னெஞ்சே! இப்பிறவியாவது இதுகண்டாய்= பிறப்பதும் இறப்பதுமாக நடந்து செல்லுகிற இந்த ஸம்ஸாரத்தின் நிலைமையை நெஞ்சே! தெரிந்துகொண்டிருக்கிறாயா? என்கை.

நாம் உற்றதெல்லாம் இதுகண்டாய்= இதுவரையில் நாம் ஸுகதுக்கங்களை மாறிமாறி அநுபவித்து வருகிறோமே, அதற்குக் காரணம் இந்த ஸம்ஸாரமே கிடாய் என்கை.

நாரணன் பேரோதி நரகத்தருகணையாக் காரணமும் இது கண்டாய்= நித்யவிபூதியில் ஒரு மூலையிலிருந்துகொண்டு ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருநாமங்களை ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டு நரகப்ராயமான இந்நிலத்தின் அருகிலும் அணுகாதிருக்கவேணுமென்று இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் நாம் வெறுப்புக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமும் இந்த ஸம்ஸாரத்தின் தோஷங்களேயாம்—என்கை. (இவ்விபூதியின் தோஷங்களைக் கொண்டு இதை நரகமென்றே ஞானிகள் சொல்லுவர்கள்.)

வல்லையேல் காண்= உலகத்தில் மறைபொருளாக இருக்குமவற்றை ஒருவர் எடுத்துக்காட்டவேணுமேயன்றி, கண்ணெதிரே நன்கு புலப்படும் விஷயங்களை எடுத்துக்காட்டவேண்டிய அவசியமில்லை; இந்த ஸம்ஸாரத்தின் தோஷம் மறைவானதல்ல; நீயே ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணலாம்; பாபத்தாலே கண்குருடானால் ஸம்ஸார தோஷம் தெரியமாட்டாது; அப்படியன்றிக்கே, நீ காணவல்லையேல் நீயே நன்கு கண்டுகொள் என்றவாறு.

இப்பாட்டின் கருத்தை மற்றும் பலவகையாகப் பன்னியுரைக்கலாம். ... ... (௬௬)

கண்டேன் திருமேனி யான்கனவில் * ஆங்கவன்கைக்
கண்டேன் கனலுஞ் சுடராழி *—கண்டேன்
உறுநோய் வினையிரண்டு மோட்டுவித்து * பின்னும்
மறுநோய் செறுவான் வலி. (கூஎ)

யான்	அடியேன்	உறு நோய் வினை இரண்டும்	மிக்க நோய்களுக்குக் காரணமான புண்ய பாபங்களென்கிற இரண்டு கருமங்களையும்
கனவில்	ஸ்வப்நம்போன்ற ஸ்வாநுபவத்திலே	ஓட்டுவித்து	தொலைத்திட்டு
திரு மேனி	திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை	பின்னும்	பின்னையும்
கண்டேன்	ஸேவிக்கப் பெற்றேன் ;	மறு நோய் செறுவான்	மறு கிளை கிளர்ந்து வரக்கூடிய வாஸநா ருசிகளையும் தொலைத் தருளுமவனான எம்பெருமானுடைய
ஆங்கு	அப்போது	வலி	மிடுக்கையும்
அவன் கை	அவனது திருக்கையிலே	கண்டேன்	காணப்பெற்றேன்.
கனலும் சுடர் ஆழி கண்டேன்	ஜ்வலிக்கிற சுடர் மயமான திரு வாழியைக் கண்டேன் ;		

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் தம் திருவுள்ளத்திற்கு ஸம்ஸார தோஷங்களை எடுத்துரைக்கக்கண்ட எம்பெருமான் 1. "எம்மா வீட்டுத்திறமும் செப்பம்" என்றும், 2. "இச்சுவைதவிர யான் போய் இந்திரலோகமாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமாநகருளானே!" என்றும், 3. "என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்றும் 4. "வைகுண்டவாஸேபி நமேபிலாஷ:" என்றும் ஞானிகள் பேசாநிற்க, இவர் இந்நிலத்தை இப்படி இகழ்கிறாரே; நம்முடைய அநுபவம் இவர்க்கு இங்கு நன்கு வாய்த்ததாகில் இவர் இந்நிலத்தை இகழ்ந்து பரமபதத்தை ஒரு பொருளாக விரும்பமாட்டார்—என்றெண்ணி, தன்னுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹஸேவையை விலக்ஷணமாகப்

1. திருவாய்மொழி 2—9—1. 2. திருமாலை —2.
3. அமலனாதிபிரான்—10. 4. வரதராஜ பஞ்சாசத்-(வேதாந்ததேசிகன்,)

பண்ணிக்கொடுக்க, ஸேவித்து ஆநந்தம் பொலியப் பேசும் பாசுரம் இது.

ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் கனவு என்கிறது. "திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன், திகழுமருக்கனணி நிறமுங் கண்டேன்—செருக்கிளரும், பொன்னாழிகண்டேன் புரிசங்கங் கைக்கண்டேன், என்னாழிவண்ணன்பாலின்று" என்ற பேயார் பாசுரத்தின் பொருளை முன்னிரண்டடிகளில் அடக்கிப் பேசினார்போலு மிவ்வாழ்வார்.

உறுநோய் வினையிரண்டு மோட்டுவித்துப் பின்னும் மறுநோய் செறுவான்வலி கண்டேன்= இப்படி மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரம் பெற்றமாத்திரத்திலே தம்முடைய இருவகைக் கருமங்களும் தொலைந்து ருசிவாஸனைகளும் அகன்றொழிந்தனவாகத் தாம் அறுதியிட்டபடியை இதனால் வெளியிடுகிறார். முமுக்ஷுக்களுக்குப் பாபம்போலவே புண்யமும் பிரதிபந்தகமாதலால் 'வினையிரண்டு மோட்டுவித்து' என்றார். பாவம் நரகத்திலே கொண்டுதள்ளும்; புண்யம் சுவர்க்கத்திலே கொண்டுதள்ளும்; ஆகவே இருவினைகளும் ஒழியவேண்டும்: "ததா வித்வாந் புண்ய பாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்று சுருதியும் புண்ய பாபங்கள் தொலைந்தபின்பே பரமஸாம்யாபத்தி விளைவதாகச் சொல்லிற்று.

அரிசியில் உமிகழிந்தாலும் தவிடானபாகம் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதுபோல், ஆத்மாவிலும் புண்யபாபங்கள் கழிந்தாலும் சில நாள் வரையில் அவற்றில் நசை தொடர்ந்து வருமாதலால் அதுவும் கழியவேண்டியது முக்கியம்; அதனையுங் கழித்துத் தந்தமை சொல்லுகிறது 'பின்னும் மறுநோய் செறுவான்' என்று.

செறுவான் என்பதை வினையாலணையும் பெயராகக் கொள்ளாமல் வான்விகுதிபெற்ற வினையெச்சமாகக் கொண்டு உரைப்பதும் ஒக்கும்; வாஸநையையும் போக்குகைக்குத்தக்க வலிவு பெற்றேன் என்றவாறு. ... ... (சுஎ)

வலிமிக்க வாளேயிற்று வாளவுணர் மாள *
வலிமிக்க வாள்வரை மத்தாக *—வலிமிக்க
வாணாகஞ் சுற்றி மறுகக் கடல்கடைந்தான் *
கோணாகங் கொம்பொசித்த கோ. (சுஅ)

வலி மிக்க	மஹாபலசாலிகளாய்
வாள் எயிறு	வாள்போன்ற கோரப்பற்களை யுடையராய்
வாள்	வாட்படையை யுடையரான
அவுணர்	ஆஸுர ப்ரக்ருதிகள்
மாள	முடிந்து போவதற்காக,—
வலி மிக்க வாள் வரை மத்து ஆக	மிக்க வலிவுள்ளதாய் ஒளியை யுடைத்தான மந்தர மலையை மத்தாகக் கொண்டு

வலி மிக்க வாள் நாகம்	அதிகமான சக்தியையும் ஒளியையுமுடைய வாஸுகி நாகத்தை
சுற்றி	கடைகயிறாகச் சுற்றி
கடல் மறுக கடைந்தான்	கடல் குழம்பும்படி கடைந்தருளினவன் (எவனென்றால்)
கோள் நாகம்	மிடுக்கையுடைய குவலயாபீடமென்னும் மதயானையினது
கொம்பு	கொம்புகளை
ஒசித்த	முறித்தொழித்த
கோ	ஸ்வாமியாவன்.

* * *—பிரயோஜநாந்தரத்தை விரும்புமவர்களானாலும் தன்னை வந்து அடுத்தால் அவர்களது விருப்பத்தைப் படாதன பட்டும் தலைக்கட்டியருளுமவன் எம்பெருமான் என்கிறது இப்பாட்டு.

முன்னொருகாலத்தில், அவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்திற் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாலை ப்ரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவீணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவருகையில் துர்வாஸமஹாமுநி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம் முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆநந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவதயானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக் கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்தயானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில், அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங்கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு

செல்வச் செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர்: பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சென்று சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையுந் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர்: அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழேசென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமந்நாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹாகூர்மமாய் மந்தரபர்வதத்திற்கு ஆதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக் கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத்தாரும் அதனை வலியப் பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின்வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக்கடைந்தனன்—என்பது கடல்கடைந்த வரலாறு.

[அப்பால் அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தந்வந்தரி யென்னும் தேவரூபத்தைத் தரித்து அம்ருத பூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அந்த க்ஷீரஸமுத்ரத்திலிருந்து தோன்றினன். அப்பொழுது அசுரர்கள் தந்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருத கலசத்தை பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள, அந்த எம்பெருமான் ஜகந்மோஹநமான ஒரு பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுடைய கோஷ்டிக்கு மாத்திரம் ப்ரஸாதித்தனன் என்பதும் அறியத்தக்கது.]

கோணாகங் கோம்போசித்த வரலாறு:—கம்ஸன் தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகீ புத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரத முனிவர் சொல்லக்கேட்டு அதிக கோபங்கொண்டு எவ்வகையினாலாவது கண்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து, வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கண்ணபிரானையும் பலராமனையும் அழைத்து வரும்படி அக்ரூரனை நியமிக்க, அக்ரூரனுடைய பிரார்த்தனைக் கிணங்கக் கண்ணபிரான் நம்பி மூத்தபிரானுடன் புறப்பட்டுக் கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவ்வரண்மனை வாயில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்டிருந்த குவலயாபீடமென்னும் மதயானை சீறிவர, அவ்யாதவவீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அடித்து அவ்யானையையும் யானைப்பாகனையும் உயிர் தொலைத்துவிட்டு உள்ளே புகுந்தனர்—என்பதாம்.

நாகம்—வடசொல். .... (கூஅ)

கோவாகி மாநிலங்காத்து * நங்கண் முகப்பே
மாவேகிச் செல்கின்ற மன்னவரும் *—பூமேவும்
செங்கமல நாபியான் சேவடிக்கே யேழ்பிறப்பும் *
தண்கமல மேய்ந்தார் தமர். (கூகூ)

கோ ஆகி	ராஜாதி ராஜர்களாய்
மா நிலம் காத்து	பாந்த பூமண்டலத்தை அரசாட்சிபுரிந்து
நம் கண் முகப்பே	நம் கண்ணெதிரே
மா ஏகி செல்கின்ற	குதிரையேறித் திரிகின்ற
மன்னவரும்	அரசர்களும்,
செம் கமலப்பூ மேவும்	செந்தாமரை மலர் பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற
நாபியான்	திருநாபியையுடைய பெருமானுடைய
சே அடிக்கே	திருவடிகளுக்கு
ஏழ் பிறப்பும்	பலபல ஜன்மங்களிலே
தண் கமலம்	அழகிய தாமரைப் பூக்களை
ஏய்ந்தார்	ஸமர்ப்பித்தவர்களான
தமர்	பக்தர்களாவர்.

* * *—ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்கள் எம்பெருமானைப்பற்றித் தங்கள் பிரயோஜனம் பெற்றமை சொன்னார் கீழ்ப் பாட்டில்; அவர்கள் மாத்திரமேயன்று; பூலோகத்திலுள்ள அரசர்களும் எம்பெருமானை ஆராதித்தே மேன்மைபெற்றுப் பொலிகின்றன ரென்கிறா ரிப்பாட்டில்.

சக்ரவர்த்திகளென்று பட்டப் பெயர்பெற்று இந்நிலம் முழுவதையும் அரசாண்டுகொண்டு குதிரையேறிப் பவனி வருகின்ற பிரபுக்களும் தாமே பிரபுக்களாய் விடவில்லை; பத்மநாபனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பல பிறவிகளில் தொண்டுசெய்து அப்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தினால் பிரபுக்களாயினர் என்றாராயிற்று.

"பூமேவுஞ் செங்கமல நாபியான்" என்றதை உள்ளபடியே அந்வயித்து, பூ—போக்யதை, மேவும்—பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற, செங்கமலம்—செந்தாமரைப் பூவை, நாபியான்—திருநாபியிலுடையவன் என்றுரைக்கவுமாம். ஈற்றடியில், "ஏய்ந்தார்தமர்" என்றதற்கு 'ஏய்ந்தாருடைய பக்தர்களாய்க் கொண்டு' என்று பொருள்கூறி, 'பகவத் பக்தர்களுக்குத் தொண்டுசெய்தே பிரபுக்களாயினர்' என்று உரைத்தலுமாம். ... ... (௬௬)

தமருள்ளம் தஞ்சை தலையரங்கம் தண்கால் *
தமருள்ளுந் தண்பொருப்பு வேலை *—தமருள்ளும்
மாமல்லை கோவல் மதிள்குடந்தை யென்பரே *
ஏவல்ல வெந்தைக் கிடம்.

(௭௦)

தமர் உள்ளம்	பக்தர்களுடைய ஹ்ருதயம்	தமர் உள்ளும்	பக்தர்கள் சிந்திக்கிற
தஞ்சை	தஞ்சைமாமணிக் கோயில்	மா மல்லை	திருக்கடன்மல்லை
தலை அரங்கம்	சிறந்ததான திருவரங்கம்	கோவல்	திருக்கோவலூர்
தண் கால்	திருத்தண்கால்	மதிள் குடந்தை	திருமதில்களோடு கூடின திருக்குடந்தை
தமர் உள்ளும்	பக்தர்கள் தியானிக்கிற	(ஆகிய இத்தலங்களெல்லாம்)	
தண் பொருப்பு	அழகிய திருமலை	ஏ வல்ல எந்தைக்கு இடம் என்பர்	எதிரிகளை முடிக்க வல்லவனான எம்பெருமானுக்கு இருப்பிடமென்பர்.
வேலை	திருப்பாற்கடல்		

* * *—எம்பெருமான் திருவுள்ள முவந்து எழுந்தருளி யிருக்குமிடங்களிற் சிலவற்றை யெடுத்துக் கூறுகின்றாரிதில். அன்பருடைய நெஞ்சகம், தஞ்சைமாமணிக்கோயில், திருப்பதிகளெல்லாவற்றினும் தலையான திருவரங்கம், திருத்தண்கால், திருமலை, திருப்பாற்கடல், திருக்கடன்மல்லை, திருக்கோவலூர், திருக்குடந்தை—என்னு மிவ்விடங்களை இங்கெடுத்தது மற்றுமுள்ள திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஷணமென்க. திருமலை, திருவரங்கம் முதலிய திருப்பதிகளிற் காட்டிலும் எம்பெருமானுக்கு அன்பருடைய நெஞ்சகமே மிகவும் ஆதரணீயமா யிருத்தலால் 'தமருள்ளம்' என்று முற்படக் கூறப்பட்டது.

ஏவல்ல=ஏ—அம்பு; பாகவத விரோதிகளின்மீது அம்புகளைச் செலுத்தவல்ல ஸ்வாமி என்கை. .... (எ0)

இடங்கை வலம்புரி நின்றார்ப்ப * எரிகான்
றடங்கா ரொடுங்குவித்த தாழி *—விடங்காலும்
தீவா யரவணைமேல் தோன்றல் திசையளப்பான் *
பூவா ரடிநிமிர்த்த போது. (எக)

விடம் காலும்	விஷத்தைக் கக்குகின்ற	நிமிர்த்த போது	உயரத்தூக்கி யருளின காலத்து
தீ வாய்	பயங்கரமான வாயையுடைய	வலம்புரி	சங்கானது
		இடங்கை	இடத்திருக்கையில்
அரவு	திருவனந்தாழ்வானாகிற	நின்று	இருந்து கொண்டு
அணை மேல்	சயனத்தின் மீது (பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற)	ஆர்ப்ப	முழங்க,
		ஆழி	திருவாழியானது
தோன்றல்	ஸர்வேச்வரன்	எரி கான்று	நெருப்பை உமிழாநின்று கொண்டு
திசை	எல்லா விடங்களையும்		
அளப்பான்	அளந்துகொள்வதற்காக	அடங்கார்	எதிரிகளாய் நின்ற நமுசிமுதலானவர்களை
பூ ஆர் அடி	பூப்போன்ற திருவடியை	ஒடுங்குவித்தது	வாய்மாளப் பண்ணிற்று.

* * *—உலகளந்தருளின காலத்தில் திருவாழி திருச்சங்குகளாகிற நித்யஸூரிகளுக்கு நேர்ந்த ஸம்ப்ரமத்தைப் பேசுகிறுரிதில். எம்பெருமான் மாண்குறள் கோலப்பிரானும் மாவலியிடஞ் சென்று மூவடிமண் யாசித்தபோது அவன் அப்படியே கொடுப்பதாக இசைந்து தாரைவார்க்கத் தொடங்கும்போது அஸுரகுருவான சுக்கிரன் தடை செய்யவும், பிறகு மூவடிமண்ணை எம்பெருமான் அளந்துகொள்ளத் தொடங்கும்போது "என்னிதுமாயம்! என்னப்பனறிந்திலன், முன்னைய வண்ணமே கொண்டளவாய்" என்று நமுசி வந்து தடை செய்யவும் நேர்ந்து, இவ்விரோதிகளெல்லாம் தொலைந்து எம்பெருமான் வெற்றிபெற்று உலகங்களை அளக்கப்பெற்ற ஸந்தோஷ மிகுதியினால் திருச்சங்காழ்வான் இடத்திருக்கையி லிருந்துகொண்டு பகைவர் அஞ்சி நடுங்கும்படி பெருமுழக்கஞ் செய்தான்; திருவாழியாழ்வான் வலத்திருக்கையிலிருந்துகொண்டு சத்துருக்கள் மண்ணுண்ணும்படி பெருஞ்சுடர் விட்டு ஜ்வலித்தான்.

மெத்தென்ற பஞ்சசயனம்போன்ற சேஷசயனத்தின் மீது இனிதாகத் திருக்கண் வளர்ந்தருள வேண்டிய பெருமான் ஆச்ரிதார்த்தமாகக் காடு மேடையு மளக்க நேர்ந்ததே! என்னும் வயிற்றெரிச்சல் ஆழ்வார்க்கு உள்ளமை பின்னடிகளிற் போதரும்.

விடங்காலுந்தீவாயரவு=அறிவில் தலைநின்ற நித்யஸூரிகளுக்கும் எம்பெருமானிடத்துப் பரிவு மிகுதியினால் அஸ்தாநத்தில் பயசங்கை உண்டாவதுண்டு; நித்யர்களும் முக்தர்களும் திரண்டு 'ஹாவு ஹாவு ஹாவு' என்று ஸாமகோஷம் செய்யாநின்றாலும் அதனை ஸாமகோஷமென்று தெளிந்து கொள்ளாமல் 'அஸுரராக்ஷஸர்கள் இவ்விபூதியிலும் வந்து ஆரவாரஞ் செய்கின்றனர்' என்று பிரமித்துத் திருவனந்தாழ்வான் விஷத்தைக் கக்குகின்றனனென்க. "ஆங்கு ஆரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவு" என்றார் திருமழிசைப் பிரானும். ... ... (எக)

போதறிந்து வானரங்கள் பூஞ்சுனைபுக்கு * ஆங்கலர்ந்த
போதரிந்து கொண்டேத்தும் போது * உள்ளம்—போது
மணிவேங்கடவன் மலரடிக்கே செல்ல *
அணிவேங்கடவன் பேராய்ந்து. (எஉ)

வானரங்கள்	குரங்குகளானவை
போது அறிந்து	விடியற்கால முணர்ந்து (எழுந்துபோய்)
பூ சுனை புக்கு	புஷ்பித்த நீர்நிலை களிலே புகுந்து [நீராடி]
ஆங்கு அலர்ந்த	அப்போதே மலர்ந்த
போது	புஷ்பங்களை
அரிந்து கொண்டு	பறித்துக் கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பித்து
ஏத்தும்	தோத்திரஞ் செய்யா நின்றன :
உள்ளம்	மனமே !
போது	(நீயும் அப்படி செய்ய) வா ;
அணி வேங்கடவன்	அழகிய திருமலையி லுள்ள பெருமா னுடைய
பேர்	திருநாமங்களை
ஆய்ந்து	அநுஸந்தித்துக் கொண்டு
வேங்கடவன் மலர் அடிக்கே செல்ல	அத்திருவேங்கட முடையானுடைய திருவடித்தாமரை கட்கே சென்று சேரும்படியாக
போதும்	புஷ்பங்களையும்
அணி	ஸமர்ப்பிக்கக் கடவாய்.

* * *—திருமலையில் திர்யக் ஜந்துக்களான வானரங்களும் எம்பெருமானுக்குப் பணிவிடை செய்யும்படியை எடுத்துக்காட்டி, நெஞ்சே! நீயும் அப்படி செய்யவேணுமென்கிறார். பஞ்ச பஞ்ச உஷஃகாலத்திலே ரிஷிகள் துயில்விட்டெழுமாபோலே குரங்குகளும் எழுந்து பூத்த சுனைகளிலே சென்று ஸ்நாநம்பண்ணி அங்குள்ள செவ்விப் பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டு போய் ஜாதிக்கு ஏற்றவாறு ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லித் துதிசெய்து பணியாநிற்கும்: நெஞ்சே! நீயும் அப்படி செய்யப் புறப்படு. திருவேங்கட முடையானுடைய சீலம் முதலிய குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு நன்மலர்களை நாடிக் கொணர்ந்து அவனது திருவடித் தாமரைகளிற் சாத்துவாயாக.

இப்பாட்டில் ‘போது’ என்ற சொல் நான்கிடத்தில் வந்துள்ளது. முதலிலுள்ளதற்குக் காலமென்று பொருள்; இரண்டாவதாகவும் நான்காவதாகவு முள்ளதற்குப் புஷ்பமென்று பொருள்: மூன்றாவது வினைமுற்றாய் ‘புறப்படு’ என்னும் பொருளது.

மூன்றாமடியின் முதற்சீர் மோனை யின்பத்திற்கிணங்க ‘மணி’ என்றிருக்கத் தகுமாதலால் “மணி வேங்கடவன்” என்றல் சிறக்

கும். நான்காமடியின் முதலிலுள்ள 'அணி' என்பதை வினைமுற்றாகக் கொள்ளலாம். ... ... (எஉ)

ஆய்ந்துரைப்ப னாயிரம்பே ராதிநடு வந்திவாய் *
வாய்ந்தமலர் தூவி வைகலும் *—ஏய்ந்த
பிறைக்கோட்டுச் செங்கண் கரிவிடுத்த பெம்மான் *
இறைக்காட்படத் துணிந்த யான். (எங)

பிறை ஏய்ந்த கோடு	சந்திரகலை போன்ற தந்தத்தையும்
செம் கண்	சிவந்த கண்களையுமுடைய
கரி	கஜேந்திராழ்வானை
விடுத்த	முதலைவாயில் நின்று விடுவித்தருளின
பெம்மான்	ஸர்வேச்வரனை
இறைக்கு	ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு
ஆள்பட	அடிமைசெய்ய
துணிந்த யான்	உறுதிகொண்ட அடியேன்
ஆதி நடு அந்திவாய் வைகலும்	காலை பகல் மாலை முதலிய எல்லாக் காலங்களிலும்
வாய்ந்த மலர்	கிடைத்த புஷ்பங்களை
தூவி	ஸமர்ப்பித்து
ஆயிரம் பேர்	ஆயிரந் திருநாமங்களையும்
ஆய்ந்து உரைப்பன்	ஆராய்ந்து அநுஸந்திப்பேன்.

* * *—எம்பெருமான் ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் திறத்தில் வெளியிட்டருளின அநுக்ரஹத்தை நோக்கின பின்பு, நாமும் அந்த கஜேந்திரனைப்போலே அடிமை செய்வோமாயின் அப்படிப்பட்ட பகவதநுக்ரஹத்திற்கு நாமும் பாத்திரமாகலாமன்றோ வென்று கருதி எப்போதும் புஷ்பங்களை எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிப்பதும் அவனுடைய ஸஹஸ்ரநாமங்களை அநுஸந்திப்பதுமாயிராநின்றேனென்று தம்முடைய போதுபோக்கைச் சொல்லிக்கொண்டாராயிற்று.

"ஆதி நடு அந்திவாய்" என்று மூன்று காலங்களையெடுத்துரைத்தது எல்லாக்காலங்களிலுமென்றபடி.

ஆய்ந்து உரைத்தலாவது—அர்த்தாநுஸந்தாநத்துடன் சொல்லுகை. "வாய்ந்தமலர் தூவி" என்றதனால்—எம்பெருமானுக்கு

ஸமர்ப்பிக்கவேணுமாகில் இன்ன புஷ்பந்தான் ஸமர்ப்பிக்கவேணு மென்று சிரமப்பட்டுத் தேடவேண்டிய நிர்ப்பந்தமில்லை ; எந்தப்புஷ்பம் கையில் கிடைக்கிறதோ அதுவே போதுமானது ; இது எம்பெருமானுக்கு' என்னும் பிரதிபத்தி யொன்றே வேண்டுவது என்பது வெளியாம்.

ஏய்ந்தபிறைக்கோடு=யானையின் தந்தத்திற்குப் பிறையை உவமை கூறுதல் "கானக்களியானை தன் கொம்பிழந்து கதுவாய் மதஞ்சோரத் தன்கையெடுத்துக், கூனற்பிறை வேண்டியண்ணாந்து நிற்குங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே" என்ற பெரியாழ்வாரது வர்ணனையிலுங் காணத்தக்கது.

செங்கண்கரி=யானையின் கண்ணுக்குச் செம்மைநிறம் இயற்கையன்று ; முதலையின்மீது கோபத்தினால் வந்தேறியானதென்க. "கரிவிடுத்த பெம்மான்" என்றவிதனை கஜேந்திரமோக்ஷபரமாக உரைத்தலின்றியே கம்ஸனுடைய யானையான குவலயாபீடத்தின் நிரஸநத்தைக் கூறுவதாக உரைத்தலுமொக்கும். கரி—குவலயாபீட யானையை, விடுத்த—தொலைத்த. ... ... (எங)

யானே தவஞ்செய்தே னேழ்பிறப்பு மெப்போழுதும்
யானே தவமுடையே னெம்பெருமான் *—யானே
இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே சொன்னேன்
பெருந்தமிழ னல்லேன் பெரிது.

(எச)

எம்பெருமான்	ஸர்வஸ்வாமிந்!,
ஏழ் பிறப்பும்	எல்லா ஜன்மங்களிலும்
எப்பொழுதும்	எல்லா அவஸ்தைகளிலும்
தவம் செய்தேன்	தவம் புரிந்தவன்
யானே	நானே ;
தவம் உடையேன யானே	அந்தத் தபஸ்வின் பலனைப்பெற்றவனும் யானே ;
இரு தமிழ் நல் மாலை	சிறந்த தமிழ்ப் பாஷையினாலாகிய நல்ல சொல்மாலைகளை
இணை அடிக்கே	(உனது) உபய பாதங்களிலே
சொன்னேன்	விஜ்ஞாபித்தவனாய்
பெரு தமிழன்	பெரிய தமிழ்க்கலையில் வல்லவனாய்
பெரிது	மிகவும்
நல்லேன்	உனக்கு நல்லவனாயிருப்பவன்
யானே	அடியேனே.

* * *—விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி உண்டியே உடையே உகந்தோடும் இம்மண்டலத்தார் நடுவே தாம் அப்படியிராமல் எம்பெருமானுக்கே தொண்டுசெய்து திரியும்படியான பாக்கியம் பெற்றமையை நினைக்குங்கால், இவ் விருள்தருமா ஞாலத்திலும் நமக்கு இப்படிப்பட்ட நற்காலக்ஷேபம் வாய்த்ததே! என்கிற ஸந்தோஷமிகுதியினால் 'இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே' என்றாற்போன்ற வாசகங்கள் பரவசமாகவே வெளிவருவதுண்டு: இவ்வநுஸந்தாநம் ஹேயமான அஹங்காரத்தின் பாற்படாது; உத்தேச்யமான அஹங்காரமேயாம். அஃது இப்பாட்டில் விளங்காநிற்கும்.

காயிலை தின்றும் கானிலுறைந்தும் தீயிடை நின்றும் பூவலம் வந்தும் திரிகின்றசிலர், தங்களையே மஹாதபஸ்விகளாக நினைத்துக் கொள்ளுகின்றனர்; உண்மையில், எம்பெருமானை இடைவிடாது சிந்தித்தும் இப்படிப்பட்ட இனிய தமிழ்ப்பாசுரங்களைப் பாடியும் அநுபவிக்கின்ற நானே தவஞ்செய்தவனாவேன்; தவத்தின் பலனைப் பெற்றவனும் நானேயாவேன்—என்கிறார்.

முதலடியில் "யானே தவஞ்செய்தேன்" என்றார்; தாம் முயற்சிகொண்டு ஒரு தபஸ்ஸு பண்ணினதாகத் தமக்குத் தெரியாமையாலும் தபஸ்ஸின் பலன்மாத்திரம் தம்மிடத்திலுண்டாயிருக்கக் காண்கையாலும் 'யானே தவமுடையேன்' என்றார். இங்ஙனே தாம் சொல்லிக்கொள்வதற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை விளக்குவன பின்னடிகள். என்னுடைய வாக்கு பகவத்விஷயத்தில் உபயோகப்படப் பெற்றதனால் நானே தவஞ்செய்தேன், நானே தவமுடையேன்—என்கை. மற்றுள்ள ஆழ்வார்களும் இருந்தமிழ் நன்மாலை இணையடிக்கே சொன்ன பெருந்தமிழர்களாயிருந்தாலும் தம்முடைய அடங்காப் பெருமகிழ்ச்சியினால் "யானே இருந்தமிழ்நன்மாலை யிணையடிக்கே சொன்னேன் பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது" என்று சொல்லிக்கொள்ளக் குறையில்லையென்க.

பெருகு மதவேழம் மாப்பிடிக்கு முன்னின்று *
இருகணிள மூங்கில் வாங்கி *—அருகிருந்த
தேன்கலந்து நீட்டுந் திருவேங்கடங் கண்டீர் *
வான்கலந்த வண்ணன் வரை. (எரு)

பெருகும்	பெருகுகின்ற
மதம்	மதநீரையுடைத்தான
வேழம்	யானையானது
மா பிடிக்கு முன் நின்று	(தனது) சிறந்த பேடையின் முன்னே நின்று
இரு கண் இள மூங்கில் வாங்கி	இரண்டு கணுக்களை யுடைத்தாய் இளையதான மூங்கில் குருத்தைப்பிடுங்கி
அருகு இருந்த தேன் கலந்து	(அந்த மூங்கிற் குருத்தை) ஸமீபத்திலுள்ள தேனிலே தோய்த்து
நீட்டும்	(பேடைக்குக்) கொடுப்பதாகக் கையை நீட்டப் பெற்ற
திருவேங்கடம் கண்டீர்	திருமலையன்றோ
வான் கலந்த வண்ணன் வரை	மேகத்தோடொத்த நிறத்தனான பெருமானுடைய (வாஸஸ்தானமான) பர்வதம்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் 'பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது' என்று போரப்பொலியச் சொல்லிக்கொண்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீர் நல்ல பெருந்தமிழர் என்பதை நாடுநகரமும் நன்கறிய ஒருகவி சொல்லும், பார்ப்போம்' என்ன, அப்போதருளிச்செய்த கவியாம் இது. வடதிருவேங்கடமாமலையை வருணிக்கிறார். மதம்பிடித்து மனம்போனபடி திரிந்துகொண்டிருந்த ஒரு யானையானது தன்பேடையைக் கண்டது; அதனைமீறி அப்பாற் செல்லமாட்டாமல் அதற்கு இனிய உணவுகொடுத்து அதனை த்ருப்திசெய்விக்க விரும்பி மூங்கில்குருத்தைப் பிடுங்கித் தேனிலே தோய்த்து அப்பேடையின் வாயிலே பிழிகின்றதாம்; இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிக்கு இடமான திருமலையானது நீலமேக நிறத்தனான எம்பெருமான் உவந்து எழுந்தருளி யிருக்குமிடம்— என்றாராயிற்று. எம்பெருமான் பிராட்டியை உவப்பிக்கும்படியைக் கூறுதல் இதற்கு உள்ளுறை பொருள்.

பெரியதிருமொழியில் "வரைசெய்மாக்களிறிளவெதிர் வளர்முளை யளைமிகு தேன்தோய்த்துப், பிரசவாரிதன் இளம்பிடிக் கருள்செயும் பிரிதிசென் றடைநெஞ்சே!" [1–2–5.] என்ற பாசுரமும் இப்பொருள் கொண்டதே. ... ... (எரு)

வரைச் சந்தனக்குழம்பும் வான்கலனும் பட்டும் *
விரைப்பொலிந்த வெண் மல்லிகையும்—நிரைத்துக்கொண்டு *
ஆதிக்கண் நின்ற வறிவ னடியிணையே *
ஓதிப் பணிவ துறும். (எசு)

வரை சந்தனம் குழம்பும்	(மலய) பர்வதத்தினின்று முண்டான சந்தனத்தின் குழம்பையும்	நிரைத்துக் கொண்டு	சேகரித்துக்கொண்டு
வான் கலனும்	சிறந்த ஆபரணங்களையும்	ஆதிக்கண் நின்ற அறிவன்	ஸகல ஜகத்காரண பூதனாய் ஸர்வஜ்ஞனான பெருமானுடைய
பட்டும்	பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும்	அடி இணையே	உபய பாதங்களையே
விரை பொலிந்த	பரிமளம் விஞ்சியிருக்கப்பெற்ற	ஓதி	வாயாரத்துதித்து
வெண் மல்லிகையும்	வெளுத்த மல்லிகை மலர்களையும்	பணிவது	தலையார வணங்குவது
		உறும்	ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்.

* * *—எம்பெருமானைத் திருவடிதொழுவதற்காக அவன் ஸந்நிதிக்கு நாம் விடைகொள்ளும்போது "ரிக்த ஹஸ்தஸ்து நோபேயாத் ராஜாநம் தைவதம் குரும் = அரசனையும் கடவுளையும் ஆசார்யனையும் வெறுங்கையனாக அணுகலாகாது" என்ற விதியை அடியொற்றியும் நமது காதலுக்கு இணங்கவும் அப்பெருமானுக்கு உரிய பொருள்களைக் கையிற்கொண்டு செல்ல வேணுமென்கிறார். சிறந்த சந்தனம், திவ்யமான ஆபரணம், உயர்ந்த பீதாம்பரம், நறுமணம்மிக்க நன்மல்லிகைமலர் ஆகிய இவற்றைக் கையிற்கொண்டு சென்று எம்பெருமானது திருவடிகளைத் துதித்து வணங்குதல் நன்று.

இப்பாசுரத்திற்கு ஓரடைவிலே அழகிய மணவாளச்சீயர் ரஸோக்தியாக ஏறிட்டு உபந்யஸித்த ஒரு பொருளும் குறிக்கொள்ளத்தக்கதே; அதாவது—வரைச்சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கும்பொருட்டுக் கையிற்கொண்டு ஸந்நிதிக்குச் செல்லவேணுமென்பதே இப்பாசுரத்தின் பொருளாயினும் வேறுவகையான பொருளும் தொனிக்கின்றது;

அன்பர்கள் பகவத்ஸந்நிதியிலே அருளிச்செயல் ஸேவிக்கப் போகும்போது அழுக்குடம்போடும் கந்தைத்துணியோடும் சிக்கு நாற்றத்தலையோடும் போகுகையின்றியே, "மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும்" என்கிறபடியே அழகாக உடம்பிற் சந்தனம் பூசிக் கொண்டும், "கழுத்துக்குப்பூணொடு காதுக்குக் குண்டலமும்" என்கிறபடியே கண்டிகை, குண்டலம், மோதிரம் முதலிய ஆபரணங்களணிந்துகொண்டும், "உடுத்துக்களைந்த நின்பீதக வாடையுடுத்து" என்கிறபடியே திவ்ய வஸ்த்ர முடுத்துக்கொண்டும், "தொடுத்த துழாய்மலர் சூடிக்களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்களோம்" என்கிறபடியே நல்ல புஷ்பங்களைச் சூடிக்கொண்டும் சென்று, ஓதிப்பணிவது உறும் = அருளிச்செயல் ஓதுவது நன்று என்றும். பண்டைக்காலத்தில் பட்டர் இயல் கோஷ்டிக்கு எழுந்தருளும்போது இவ்வகை அலங்காரங்களுடனே எழுந்தருள்வரென்பது ப்ரஸித்தம். .... (எசு)

உறுங்கண்டாய் நன்னெஞ்சே யுத்தமன் நற்பாதம் *
உறுங்கண்டா யோண்கமலந் தன்னால்—* உறுங்கண்டாய
ஏத்திப் பணிந்தவன்பே ரீரைஞ்ஞூ றெப்பொழுதும் *
சாத்தி யுரைத்தல் தவம். (எஎ

நல் நெஞ்சே — நல்ல மனமே!,
உத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய
நல் பாதம் — சிறந்த திருவடிகள்
உறும் கண்டாய் — நமக்கு ப்ராப்தமானவை காண்;
(அப்படிப்பட்ட திருவடிகளை)
ஒண் கமலம் தன்னால் — அழகிய தாமரை மலர்களினால்
(ஆராதிப்பதானது)
உறும் கண்டாய் — நமக்கு உரியது காண்;
சாத்தி — (அத்தாமரை மலர்களை) ஸமர்ப்பித்து
ஏத்தி — துதித்து
பணிந்து — நமஸ்கரித்து
அவன் பேர் ஈர் ஐஞ்ஞூறு — அவனது ஸஹஸ்ர நாமங்களையும்
எப்பொழுதும் — அநவரதமும்
உரைத்தல் — ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணுகையாகிற
தவம் — தபஸ்ஸானது
உறும் கண்டாய் — உரியது காண்.

* * *—நான் சொல்வதைக்கேட்டு அதன்படியே நடக்கும் நன்னெஞ்சமே! உனக்கு ஹிதமானவற்றைச் சொல்லுகின்றேன், கேளாய் யோக்யர் அயோக்யர் என்று வாசிபாராதே எல்லாரையும் ஆட்படுத்திக்கொள்ளுகையாகிற சிறந்த குணம் வாய்ந்த புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளே நமக்கு ப்ராப்தமென்று கொள்; அன்னவனது அத்திருவடிகளைத் தாமரைமலர் முதலிய நன்மலர்களால் ஆராதிப்பது ஸ்வரூபப்ராப்தம் என்று கொள்; அவனையே வாயாரத்துதித்துத் தலையாரவணங்கிப் பேராயிரமும் ஓதுவதே நமக்குத்தவம் என்று கொள்—என்றூராயிற்று. (எஎ)

தவஞ்செய்து நான்முகனே பெற்றான் * தரணி
நிவர்ந்தளப்ப நீட்டிய பொற்பாதம் *—சிவந்ததன்
கையனைத்து மாரக் கழுவினான் * கங்கைநீர்
பெய்தனைத்துப் பேர்மொழிந்து பின். (எஅ)

தரணி	பூமியை
அளப்ப நிவர்ந்து	தாவியளப்பதாகத் தொடங்கின த்ரிவிக்ரமாவதார காலத்திலே
நீட்டிய	பரப்பின
பொன் பாதம்	அழகிய திருவடியை
கங்கை நீர் பெய்து	கங்காதீர்த்தமாகப் பெருகின கமண்டலதீர்த்தத்தைப் பணிமாறி
அனைத்து பேர் மொழிந்து	(பரமனுடைய) எல்லாத் திருநாமங்களையும் வாயாரச் சொல்லி
பின்	பிறகு
தன் சிவந்த கை அனைத்தும் ஆர	தனது அழகிய கைகளெல்லாம் ஸபலமாகும்படி
கழுவினான்	திருவடி விளக்கியவனான
நான்முகனே	பிரமனொருவனே
தவம் செய்து பெற்றான்	தவப்பயன் பெற்றவனாயினன்.

* * *—எம்பெருமான் உலகளந்தருளினகாலத்தில் ஸ்ரீபாத தீர்த்தங்கொண்ட நான்முகனொருவனே பெருந்தவத்தோனென்கிறார் "குறைகொண்டு நான்முகன் குண்டிகை நீர்பெய்து, மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்திக்—கறைகொண்ட, கண்டத்தான் சென்னிமேலேறக் கழுவினான், அண்டத்தான் சேவடியையாங்கு" என்ற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரங்காண்க.

கங்கைநீர்பெய்து=நான்முகன் தனது கமண்டலதீர்த்தத்தைக் கொண்டு திருமாலின் திருவடியை விளக்கினதாக ப்ரமாணங்கள் சொல்லாநிற்க, இவர் 'கங்கைநீர்பெய்து' என்கிறாரே, இது பொருந்துமோ? என்னவேண்டா; பிரமன் திருவடிவிளக்கின கமண்டலதீர்த்தமே அடுத்த க்ஷணத்தில் கங்காதீர்த்தமாக ப்ரவஹிக்கப்பெற்றதனால் அதனையுட்கொண்டே "கங்கைநீர் பெய்து" என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது—என்றுணர்க. ஆகவே, இங்குக் கங்கைநீர் என்றது—கங்கைநீர் ஆவதற்கு உறுப்பான கமண்டலதீர்த்தத்தைச் சொன்னபடி. தரணி—வடசொல். (எஅ)

பின்னின்று தாயிரப்பக் கேளான் * பெரும்பணைத்தோள்
முன்னின்று தானிரப்பாள் மோய்மலராள் *—சொல்நின்ற
தோள்நலத்தான் நேரில்லாத் தோன்றல் * அவனளந்த
நீணிலந்தா னத்தனைக்கும் நேர். (எகூ)

தாய்	மாதாவான கௌஸல்யை
பின் நின்று	பின் தொடர்ந்து
இரப்ப	(என்னைவிட்டு நீ காட்டுக்குப் போகலாகாது என்று) பிரார்த்திக்கவும்
கேளான்	அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாதவனும்,
பெரு பணை தோள்	சிறந்த மூங்கில் போன்ற திருத்தோள்களை யுடையளாய்
மொய் மலராள் தான்	அழகிய தாமரைப் பூவில் பிறந்தவளான பிராட்டியின் அம்சமான ஸீதையானவள்
முன் நின்று	முன்னே நின்று
இரப்பாள்	(இந்த ஸுகுமாரமான திருமேனியைக்கொண்டு காட்டுக்குப் போவது வேண்டா என்று) பிரார்த்தித்தவளவிலும்
	(அதையும் ஆதரியாதவனும்)
சொல் நின்ற	தந்தையின் நியமனமாகிய சொல் ஒன்றிலேயே தீவ்ரமாக நின்ற
தோள் நலத்தான்	புஜபலத்தை யுடையனும்
நேர் இல்லா தோன்றல்	ஒப்பற்ற ஸ்வாமியுமான இராமபிரானுடைய

அத்தனைக்கும்	(காட்டின் கொடுமையைப் பாராமல் தைரியமாகக் காட்டுக்கு எழுந்தருளின) அப்படிப்பட்ட செயலுக்கு	அவன் அளந்த நீள் நிலம் தான் நேர்		அப்பெருமான் மிகப்பெரிய இவ்வுலகத்தை அளந்த செயல் ஒன்றே ஒத்தது.

* * *—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில், இராமபிரான் தந்தையின் நியமநங்கொண்டு காட்டுக்குப் புறப்படுகையில் தாயாகிய கௌஸல்யையும் தேவியான பிராட்டியும் காட்டின் கொடுமைக்கு அஞ்சி 'காட்டுக்குப் போகலாகாது' என்று சொல்லி வேண்டச்செய்தேயும் அவ்வேண்டுகோளைச் சிறிதுங் காதிற்கொள்ளாமல் 'தந்தை சொல் தவறலாகாது' என்பதுபற்றியும், 'துஷ்டர்களைத் தண்டித்து சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பதற்குப் பாங்காக நமக்கு வாய்த்த வநவாஸத்தை இழக்கலாகாது' என்பதுபற்றியும் ஒன்றையும் சிந்தியாது காட்டுக்கெழுந்தருளின பெருங்குணத்திற்கு ஒப்பாகச் சொல்லக்கூடிய விஷயம் வேறொன்றுமில்லை; சொல்லில், அப்பெருமான் வஸிஷ்டசண்டாள விபாகம் பாராமல் எல்லார்தலையிலும் திருவடியை வைக்கத் தாவி யன்றுலகளந்த சரிதமொன்றே ஒப்பாகச் சொல்லத்தகும்; இராமனுடைய பெருங்குணத்திற்குத் திரிவிக்கிரமனுடைய பெருங்குணமே ஒப்பாகப் பொருந்தவற்று—என்கிறார். இதனால், 'சந்திரன் சந்திரனைப்போலே அழகியான்; கடல் கடல்போலே பெரிது' என்னுமாபோலே எம்பெருமானுடைய குணத்திற்கு அவனுடைய குணத்தையே ஒப்புச் சொல்லவேணுமத்தனையல்லது, வேறொருவருடைய குணமும் பகவத்குணத்திற்கு ஈடாக மாட்டாது—என்று காட்டியவாறு.

"அத்தனைக்கும் அவனளந்த நீணிலந்தான் நேர்" என்றதற்கு—இராமபிரானுடைய குணம் எப்படிப்பட்டதென்றால், "பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது" என்கிறாப்போலே இவ்வுலகம் எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு பெரிது என்னலாமத்தனையொழிய, மற்றைப்படியாக அவன் குணத்தை வகையிட்டுச் சொல்லமுடியாது என்றுங் கருத்தாகலாம்.

சொல்நின்ற = ஸ்ரீராமாயண ப்ரதிபாத்யமாய் நின்ற என்றுமாம். மூன்றாமடியில், "தோள் நலத்தான்" என்பதே ப்ராசீந பாடம்; "தோள் நலந்தான்" என்ற பாடத்திலும் பொருள் பொருந்தும்; தோள்—திருத்தோள்களையுடையனான இராமபிரானுடைய, நலந்தானத்தனைக்கும் — மஹாகுணத்துக் கெல்லாம் என்க. ... ... (எக)

நேர்ந்தே னடிமை நினைந்தேன் அதொண்கமலம் *
ஆர்ந்தேனுன் சேவடிமே லன்பாய் *—ஆர்ந்த
அடிக்கோலங் கண்டவர்க் கென்கொலோ * முன்னைப்
படிக்கோலம் கண்ட பகல். (அ0)

அடிமை நேர்ந்தேன் — (உனது திருவடிகளில்) கைங்கரியம்பண்ண நேர்பட்டேன்;
ஒண் கமலம் அது நினைந்தேன் — அழகிய தாமரைப் பூப்போன்ற அத்திருவடிகளைச் சிந்தித்தேன்;
உன் சே அடி மேல் — உனது அத்திருவடிகள் விஷயத்திலே
அன்பு ஆய் ஆர்ந்தேன் — அன்பே வடிவெடுத்தவனாகப் பொருந்தினேன்;

ஆர்ந்த — பரிபூர்ணமான
அடி கோலம் — திருவடிகளினழகை
கண்டவர்க்கு — ஸேவிக்கப்பெற்றவர்கட்கு
படி கோலம் கண்ட முன்னைப் பகல் என்கொல் — திருமேனியின் அழகை ஸேவிக்கப்பெற்ற முற்காலம் சிறந்ததாகுமோ?
[திருமேனி ஸேவையிற் காட்டிலும் திருவடி ஸேவையேயன்றோ மிகச் சிறந்தது.]

* * *—எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலேயே தமக்கு அளவுகடந்த அன்பு அமைந்திருக்கும்படியை முன்னடிகளில் வெளியிட்டார்; அதற்குமேல் 'எம்பெருமானுடைய திருமேனியெல்லாம் உத்தேச்யமன்றோ; திருவடியை மாத்திரமே பேசுகின்றீரே; மற்ற அவயவங்கள் உத்தேச்யமல்லவோ உமக்கு?' என்று ஒரு கேள்விபிறந்ததாகக்கொண்டு, திருவடியின் அழகுக்குமுன்னே திருமேனியின் அழகு ஒரு பொருளாய்த் தோற்றுமோ? என்கிறார் பின்னடிகளில்.

ஒண்கமலம் அது நினைந்தேன்= 'கமலம்போன்ற திருவடி என்று சொல்லவேண்டுமிடத்து, கமலம் என்றே சொன்னது— ரூபகாதிசயோக்தி யலங்காரமென்க.

உன் சேவடிமேல் அன்பாய் ஆர்ந்தேன்= அன்பு என்று ஒரு வஸ்துவும், அதனையுடைய நான் என்று ஒரு வஸ்துவும் ஆக இரண்டு வஸ்துக்களின்றியே அன்புதானே நானாக வடிவெடுத்த தென்னப் பொருந்திவிட்டேன் என்கை.

ஆர்ந்த அடிக்கோலம் கண்டவர்க்கு முன்னைப்படிக்கோலங் கண்ட பகல் என்கொல்?= உகைளந்தகாலத்தில், கீழுலகத்தி லுள்ளவர்கட்கும் மேலுலகத்திலுள்ளவர்கட்கும் திருவடிஸேவை கிடைத்தது; நடுவுலகத்தி லுள்ளவர்கட்குத் திருமேனிஸேவை கிடைத்தது; திருமேனியை ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களிற் காட்டிலும் திருவடிகளை ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களின் பாக்கியமே சிறந்த பாக்கியமாதலால் திருமேனியிற் காட்டிலும் திருவடியே பரம உத்தேச்யமாம்—என்பது இப்பாட்டின் ஸாரமான கருத்து.

"அடிக்கோலம் கண்டவர்க்கு" என்றதை—தன்மையில் வந்த படர்க்கையாகக் கொண்டு, இன்று திருவடிகளை ஸேவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு இதற்குமுன் திருமேனியை ஸேவிக்கப் பெற்ற காலம் என்னுவது? அக்காலத்தைவிட இக்காலமே எனக்குச் சிறந்தது—என்பதாகவும் உரைக்கலாம். .... (அ௦)

பகல்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் * கனவில்
மிகக்கண்டேன் மீண்டவனை மெய்யே * மிகக்கண்டேன்
ஊன்திகழு நேமி யொளிதிகழுஞ் சேவடியான் *
வான்திகழுஞ் சோதி வடிவு. (அக)

பகல் கண்டேன்	இராக்காலம் கலசாமல் ஒரே பகற்போதாய்ச் செல்லுகிற நல்விடிவைக் கண்டேன்;	நாரணனை கண்டேன்	ஸ்ரீமந் நாராயண (னுகிற என்று மஸ்தமியாத ஆதித்ய)னைக் கண்டேன்;
(அதாவது என்னவென்றால்)		மீண்டு	இன்னமும்,

கனவில்	மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்திற்காட்டிலும்	ஒளி திகழும் சே அடியான்	பிரகாசம் மிக்க திருவடிகளையுடையவனுமான அப்பெருமானுடைய
மிக மெய்யே	மிகவும்ப்ரத்யக்ஷமாக அவனை கண்டேன்—;	வான் திகழும்	பரமபதத்திலே விளங்குகின்ற
ஊன் திகழும் நேமி	திருமேனியில் விளங்குகின்ற திருவாழியையுடையவனும்	சோதி வடிவு	சோதிமயமான வடிவத்தை
		மிக கண்டேன்	(இங்கே) நன்கு ஸேவிக்கப் பெற்றேன்.

* * *—எம்பெருமானுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் தமக்கு வாய்த்த படியை வாயாரப் பேசுகிறார். இந்த ஸம்ஸாரத்தில் முப்பதுநாழிகைக்கு ஒருமுறை இராப்பொழுதும் பகற்பொழுதும் மாறி மாறி வந்தாலும் எம்பெருமானுடைய ஸேவை கிடைக்கப்பெறாத காலத்தைக் காளராத்திரியாகவே ஞானிகள் கருதுவர்கள். ஸூரியன் விளங்குங்காலம் பகற்பொழுது என்றும், அங்ஙனல்லாத காலம் இராப்பொழுதென்றும் ஸாமாந்யர்கள் நினைத்திருப்பர்களாயினும், விசேஷ ஞானிகள் அங்ஙனம் நினைத்திரார்கள். பகவத் ஸேவை வாய்க்குங்காலம் எதுவோ, அதுவே பகல்; மற்றது இரவு—என்பதே இவர்களது ஸித்தாந்தம். அதனை அடியொற்றி ஆழ்வார் "பகற் கண்டேன்" என்கிறார்; எம்பெருமானை ஸேவிக்கப் பெற்றேன் என்பது இதன் கருத்து; இக்கருத்தைப் பிறர் தெரிந்து கொள்ளுதல் அரிதாகையாலே தாமே இதனை விவரணஞ் செய்தருள வேண்டி "நாரணனைக் கண்டேன்" என்கிறார்.

இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானவருளிச் செயல் காண்மின்:—"(பகற்கண்டேன்.) காளராத்ரியாய்ச் செல்லாதே விடியக் கண்டேன். வடுகர் வார்த்தைபோலே தெரிகிறதில்லை; எங்களுக்குத் தெரியும்படி சொல்லீரென்ன; (நாரணனைக் கண்டேன்.) அஸ்தமியாத ஆதித்யனைக் கண்டேன்."

இப்படி இவர் "பகற்கண்டேன்" என்றும் "நாரணனைக் கண்டேன்" என்றும் சொல்லக் கேட்டவர்கள் 'நீர் அடிக்கடி கண்டேன் கண்டேன் என்கிறதெல்லாம் கனவுபோலே நெஞ்சில்

தோற்றுகிற தோற்றத்தைத்தானே சொல்லுகிறீர்; இப்போது கண்டேனென்கிறதும் அப்படிப்பட்ட தோற்றந்தானே' என்ன இப்போது நான் விலக்ஷணமாகக் கண்டேனென்கிறார் மற்ற அடிகளால். பரமபதத்திலே "ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:" என்று நித்யஸூரிகள் கண்டுகொண்டிருக்கும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை மெய்யே காணப்பெற்றேனென்றாராயிற்று.

வான்திகழும் சோதிவடிவு=மேகம்போலே விளங்குகின்ற சோதி வடிவை என்று முரைப்பர். ... ... (அக)

வடிக்கோல வாள்நெடுங்கண் மாமலராள் * செவ்விப்
படிக்கோலம் கண்டகலாள் பன்னாள் *—அடிக்கோலி
ஞாலத்தாள் பின்னும் நலம்புரிந்த தென்கொலோ *
கோலத்தா லில்லை குறை. (அஉ)

வடி கோலம்	வடிக்கட்டின அழகை யுடையவளும்
வாள் நெடு கண்	ஒளி பொருந்திய நீண்ட திருக்கண்களை யுடையவளும்
மா மலராள்	சிறந்த தாமரை மலரில் பிறந்த வளுமான பெரிய பிராட்டியார்
செவ்வி படி கோலம்	சிறப்புற்ற (அவனது) திருமேனியின் அழகை
கண்டு	கண்ணால் அநுபவித்து
பல் நாள் அகலாள்	க்ஷணகாலமும் விட்டுப் பிரியாமல் எப்போதும் கூடியே யிருக்கின்றாள்;
பின்னும்	எம்பெருமானுடைய அழகிலே பிராட்டி ஆழங்காற்பட்டு அழுந்துகிற படியைக் கண்டுவைத்தும்
ஞாலத்தாள்	பூமிப்பிராட்டியானவள்
அடிக்கோலி	பாரித்துக்கொண்டு
நலம் புரிந்தது என் கொலோ	(அப்பெருமானிடத்தில்) ஆசையைப் பெருக்கிக்கொண்டிருப்பது என்னோ?

கோலத்தால் குறை இல்லை	(எத்தனை பேர்கள் அநுபவித்தாலும் ஏற்றிருக்கும்படியான) அழகினால் குறையில்லையன்றோ.	[எம்பெருமானிடத்தில் அழகு அளவற்றிருப்பதனால் பலரும் ஆசைப்பட நேர்கின்றது.]

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் "நாரணனைக் கண்டேன்" என்றாரே; ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனைக் கண்டேனல்லேன்; திருமடந்தை மண்மடந்தைகட்குக் கொழுநனான திருமாலைக் கண்டேனென்கிறார் இதில். இவ்வர்த்தத்தை நேரே அருளிச்செய்யாமல் ஒரு சமத்காரம் பொலியப் பேசுகிற அழகு காண்மின்.

பூவிற்பிறந்த பெரிய பிராட்டியார் எம்பெருமானுடைய அளவிறந்த போக்யதையிலே ஆழங்காற்பட்டு 'உன்னை ஒருநொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியமாட்டேன், உன்னை ஒருநொடிப்பொழுதும் விட்டு அகலமாட்டேன்' என்றே வாய்வெருவிக்கொண்டு அவனுடைய போக்யதையாகிற அமுத வெள்ளத்திலே கிடந்து தத்தளிக்கின்றாள். அநுபவத்தில் பெரிய கைகாரியான பிராட்டியின் நிலைமையே இதுவாயின் அவளினும் கீழ்ப்பட்டவளான பூமிப்பிராட்டி 'நாம் அணுகுவதற்கும் நமக்கு யோக்யதையில்லை; ஒன்றான பிராட்டியே குமிழ் நீருண்ணும் விஷயத்திலே நாம் கை வைக்கத்தகுமோ?' என்று உதாஸீநையாய் விலக வேண்டியிருக்கவும், அந்த எம்பெருமான் விஷயத்திலே தானும் அபிநிவேசங்கொண்டு அணுகுகின்றாளே; இஃது என்கொல்?

இதற்குத் தாமே ஸமாதாநமருளிச்செய்கிறார் ஈற்றடியால்; [கோலத்தால் குறை இல்லை.] உலகத்தில் க்ஷுத்ர விஷயங்களிலே ஒரு வஸ்துவில் ஒருவன் ஆசைவைத்து விட்டால் அதை மற்றொருவன் ஆசைப்பட நினையாதிருப்பதுண்டு; அதற்குக்காரணம் ஏதென்னில், அந்த விஷயங்களில் போக்யதை மிகவும் அற்பமாகையாலே ஒருவன் அநுபவிப்பதற்கே போதும் போதாதாயிருக்கும்; சிறியதொரு குட்டையில் தண்ணீர் குடிக்க ஒருவன் இறங்கினால் 'அவனொருவனுக்கே போராததான அதிலே நாமும் இறங்குவதேன்?' என்று மற்றையோர் அதனை உபேக்ஷித்துப் போவர்; அதுவே ஒரு பெரு வெள்ளமாயிருந்தால் 'இஃது எல்

லார்க்கும் ஈடு கொடுக்கும்' என்று அனைவரும் அதிலே இறங்கி அநுபவிப்பர்கள்; அதுபோல, பகவத்விஷயமானது * கொள்ள மாளாவின்ப வெள்ளமாதலால் எத்தனைபேர் அநுபவித்தாலும் பாங்காகவே யிருக்குமாகையாலே பூமிப்பிராட்டியும் மேல்விழும் படி யிருக்கின்றது என்று—எம்பெருமானுடைய போக்யதையின் அளவின்மை சொன்னவாறு.

இங்கே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:—"தன்னில் மிடுக்கனானவன் அழுந்தப்புக்கால் கரையிலே நிற்கிறவன் புகாதே போகவன்றோ அடுப்பது; எல்லாரிலும் அளவுடைய பெரியபிராட்டியார் குமிழ் நீருண்ணும் விஷயமானால் இவள் அகலப்பாராதே அகப்படுகைக்கு ஹேது வென்னென்னில்; ஹேது சொல்லுகிறது (கோலத்தால் இத்யாதி.) நின்றார் நின்ற நிலைகளிலே அகப்பட வேண்டும் அழகு குறைவற்றிருக்கையாலே யென்கை இதரவிஷயங்கள் இருவர்க்கும் அநுபவிக்கப் போராமையாலே சீறுபாறென்கிறது: கிண்ணகத்தி லிழியுமாபோலே எல்லாரும் திரளவநுபவிக்க வேண்டும் பரப்பு உண்டாகையாலே இவ்விஷயத்தை யநுபவிப்பார்க்கு ப்ரியமேயுள்ளது."

வடிக்கோல வாள்நெடுங்கண்=வடி—கூர்மை பொருந்தியதும், கோலம்—அழகியதுமான, வாள்—வாள்போன்ற, நெடுங் கண்களையுடைய மாமலராள் என்று முரைக்கலாம். "அடிக்கோலி" என்பதற்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்யானத்தில் 'அகலப்பாரித்து' என்று பொருள் காண்கிறது; அதாவது 'இலையகலப் பாரித்து' என்றபடி. ச்ராத்தத்தில் நிமந்த்ரண முண்ணப்போகிறவன் 'அப்படி உண்ணவேணும், இப்படி உண்ண வேணும், வடையை நெய்யில் தோய்த்து உண்ணவேணும்' என் றிப்படி முன்னம் மநோரதிக்குமது இலையகலப் பாரித்த லெனப் படும்: அதுபோல, பூமிப்பிராட்டியார் எம்பெருமானை அநுபவிப் பதற்கு மநோரதிக்கும்படியை 'அடிக்கோலி' என்றதனால் சொல் லிற்றென்க. அரும்பதவுரைகாரர் "அடிக்கோலுகை—அகனுகைக்கு உத்யோகிக்கை" என்று வரைந்து வைத்தது என்னோ அறியோம். ... ... (அஉ)

குறையாக வெஞ்சொற்கள் கூறினேன் கூறி *
மறையாங் கெனவுரைத்த மாலை *— இறையேனும்
ஈயுங்கோ லென்றே யிருந்தே னெனைப்பகலும் *
மாயன்கண் சென்ற வரம். (அரு)

மறை	வேதங்களும்
ஆங்கு என உரைத்த மாலை	ப்ரத்யக்ஷித்துச் சொல்லமாட்டாமல் பரோக்ஷமாகவே சொன்ன எம்பெருமானை
(அல்பஜ்ஞனான நான்)	
குறை ஆக	குறையுண்டாம்படி
வெம் சொற்கள்	செவிசுடும்படியான சொற்களாலே
கூறினேன்	பேசினேன் ;
கூறி	அப்படி பேசினது மல்லாமல்,
மாயன் கண் சென்ற வரம்	அப்பெருமானிடத்தில் தங்கியிருக்கின்ற அநுக்ரஹமானது
இறையேனும்	ஸ்வல்பமான பலனையாகிலும்
ஈயும் கொல் என்றே	(நமக்குக்) கொடுக்குமோ என்று (பலனையும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு)
எனைப்பகலும்	வெகுகாலமாக
இருந்தேன்	இருக்கின்றேன்.

* * *—கீழ் எழுபத்திரண்டாம் பாசுரத்தில் "யானே இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே சொன்னேன், பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது" என்று பகவத்விஷயத்தில் தாம் கவிபாடப் பெற்றமைக்கு மகிழ்ந்து பேசினவர் (கீழ்ப்பாட்டிற்படியே) நாய்ச்சிமாரும் பெருமாளுமாகக் கூடியிருக்கும் சேர்த்தியழகைக் கண்டவாறே, அந்தோ ! இச்சேர்த்தி யழகுக்குப் பொருத்தமாகக் கவிபாடத் தெரியவில்லையே எனக்கு ; செவிக்கினிய செஞ்சொற்களால் நிறையப் பாடுகையின்றியே கடுஞ்சொற்களால் ஏதோ அரைகுறையாகப் பாடினேனே !; இப்படி பாடினது மல்லாமல் 'நம்முடைய பாடலுக்கு ஏதோ வெகுமதி கிடைக்கப்போகிறதென்று கைம்மாறு தன்னையுங் கருதிக்கிடந்தேனே ! என்று அநுதபிக்கிறார்.

மறை ஆங்கென வுரைத்தமாலை= ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேசமென்றும் பரோக்ஷ நிர்த்தேசமென்றும் இருவகையான வ்யவஹாரங்களுண்டு ; 'அவன் அங்கேயிருக்கிறான் ; அது அப்படிப்பட்டது' என்றாற்போன்ற வ்யவஹாரங்கள் பரோக்ஷ நிர்த்தேசமெனப்

படும் 'இவன் இதோ இருக்கிறான்; இது இப்படிப்பட்டது' என்றாற்போன்ற வ்யவஹாரங்கள் ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேசமெனப்படும். 1. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே। அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்று—எம்பெருமானுடைய தன்மையைச் சிறிதுங் கண்டறிய மாட்டாமல் வேதங்களும் மீள்கின்றன என்கையாலே வேதபுருஷனும் ப்ரத்யக்ஷிக்க மாட்டாமல் பரோக்ஷித்தே பேசுகின்றானென்பதை 'மறை ஆங்கெனவுரைத்த' என்றதனாற் காட்டினபடி.

'அவன்படிகளை உள்ளபடி தரைகண்டு பேச வொருப்பட்ட வேதங்களானவை அது வென்று சொல்லுமித்தனை போக்கி இதமித்த மென்று பரிச்சேதித்துச் சொல்லமாட்டாத பெருமையையுடைய ஸர்வேச்வரனை” என்பது முன்னோருரை வாக்கியம்.

மாயன்கண்சென்ற வரம் இறையேனும் ஈயுங்கோலென்றே இருந்தேன்=எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹமானது நாம் பாடின பாட்டுக்குப் பரிசாக ஏதாவதொரு பலனைத் தந்திடுமென்றோ வென்று ப்ரயோஜநாபேக்ஷியாயு மிருந்தேனே! என்றவாறு.

ஆக இப்பாட்டில், திருமாலின் வைலக்ஷண்யத்திற்குத் தகுந்தவாறு கவிபாடப் பெறாமைக்கு அநுதாபமும், பச்சையை நச்சிப் பாடினதற்கு அநுதாபமும் ஆக இரண்டு அநுதாபங்கள் முறையே முன்னடிகளிலும் பின்னடிகளிலும் விளங்கும். .... (௮௩)

வரங்கருதித் தன்னை வணங்காத வன்மை *
உரங்கருதி மூர்க்கத் தவனை *—நரங்கலந்த
சிங்கமாய்க் கீண்ட திருவ னடியிணையே *
அங்கண்மா ஞாலத் தமுது. (௮௪)

வரம் கருதி	(தேவர்களிடத்துப் பெற்ற) வரத்தை மதித்து	மூர்க்கத் தவனை	மூர்க்கத்தனம் கொண்டிருந்தவனுமான இரணியனை
தன்னை வணங்காத	(ஸர்வேச்வரனை) தன்னை வணங்காதிருந்தவனும்	நரம் கலந்த சிங்கம் ஆய் கீண்ட	நரசிங்கவுருக் கொண்டு பிளந்தொழித்த
வன்மை உரம் கருதி	(தன்னுடைய) மனவலிமையையும் தேஹவலிமையையும் நினைத்து	திருவன்	அழகனுடைய
		அடி இணையே	உபயபாதமே

1. தைத்திரீய உபநிஷத்து—ஆநந்தவல்லீ.

அம் கண் மா ஞாலத்து	அழகிய இடமுடைத்தான இம்மாநிலத்தில்	அமுது	(போக்யமான) அம்ருதமாகும்.

* * *—'ஆழ்வீர் !, "குறையாக வெஞ்சொற்கள் கூறினேன்" என்று அநுதாபமாகச் சொல்லிக்கொண்டே மேன்மேலுங் கவி பாடாநின்றீரே ; உமது சொற்கள் வெஞ்சொற்களாயின் கவிபாடு தலை நிறுத்திக்கொள்ளலாமே' என்று சிலர் சொல்லக்கூடு மென் றெண்ணி 'ஒரு போக்கியமான வஸ்துவைக்கண்டால் நாமும் இதில் சிறிது வாய்வைக்க வேணுமென்று தோன்றுவதுபோல, எம்பெரு மான் பரமபோக்ய னென்றறிந்தவாறே அதில் வாய்வைக்காதிருக்க முடியவில்லை' என்று விடையளிக்க விரும்பி, இரணியனை நரசிங்க மாகிக்கிழித்த அழகியானுடைய அடியிணை இவ்வுலகத்து அமுதம் போன்றுளது என்று பகவத் விஷய போக்யதையைப் பேசுகிரு ரிதில்.

நரங்கலந்த சிங்கத்தினால் கிழித்தெறியப்பட்ட இரணியன் எப்படிப்பட்டவ னென்றால், அவன் பரமமூர்க்கனா யிருந்தவ னென்பன முன்னடிகள். வரபலத்தினாலும் புஜபலத்தினாலும் மனக்கொடுமையினாலும் வணங்காமுடி மன்னனாயிருந்த மூர்க்க னும் இரணியன். .... (அச)

அமுதென்றும் தேனென்று மாழியா னென்றும் *
அமுதன்று கொண்டுகந்தா னென்றும் *—அமுதன்ன
சொன்மாலை யேத்தித் தொழுதேன், சொலப்பட்ட *
நன்மாலை யேத்தி நவின்று. (அரு)

அமுது என்றும்	அமிருதம் போன் றவனென்றும்	சொலப்பட்ட	சொல்லப்பட் டிருக்கின்ற
தேன் என்றும்	தேன் போன்றவ னென்றும்	நல் மாலை	விலக்ஷணனான எம்பெருமானை
ஆழியான் என்றும்	திருவாழியை யுடை யவனென்றும்	அமுது அன்ன சொல் மாலை	அம்ருதம் போன்ற இப்பாசுரங் களினால்
அன்று அமுது கொண்டு உகந்தான் என்றும்	முற்காலத்தில் (கடல் கடைந்து) அமுத மெடுத்தளித்து மகிழ்ந்தவ னென்றும்	ஏத்தி ஏத்தி நவின்று தொழுதேன்	பலகாலும் துதித்துச் சொல்லி வணங்கினேன்.

* * *—கீழ் எண்பத்துமூன்றும் பாட்டில் "குறையாக வெஞ் சொற்கள் கூறினேன்" என்று—தாம் புன்மையான சொற்களைத் தொடுத்துக் கவிபாடினதற்கு அநுதபித்தார்; 'இப்படி அநுதாபப்படுகிற நீர் வாய்மூடிக்கிடவாமல் மேன்மேலும் கவிபாடிக் கொண்டேயிருப்பானேன்?' என்று கேட்டவர்கட்கு உத்தரமாக 'பகவத்விஷயம் பரமபோக்யமாயிருப்பதனாலே அதில் வாய் வைத்தே தீரவேண்டியிருக்கின்றது' என்பவர்போல பகவத்விஷயத்தின் பரமபோக்யதையைக் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்தார்: அப்படி பரமபோக்யமான விஷயத்தைப்பற்றின பாடலாகையாலே என்னுடைய வெஞ்சொற்களும் அமுதன்ன சொல்மாலையாய் விட்டன என்கிறாரிப்பாட்டில்.

அமுதென்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும் அன்று அமுதுகொண்டுகந்தானென்றும் சொலப்பட்ட நன்மாலை அமுதன்ன சொன்மாலை (கொண்டு) ஏத்தியேத்தி நவின்று தொழுதேன்—என்று அந்வயிப்பது. சக்ரபாணி என்பதும் கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டவனென்பதும் எம்பெருமானுக்கு எப்படி திருநாமங்களோ அப்படியே 'அமுது' என்பதும் 'தேன்' என்பதும் அவனுக்குத் திருநாமங்களாமென்க. "ரஸோ வை ஸ:" என்றான் வேதபுருஷன். "தேனைநன்பாலைக் கன்னலையமுதை" "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனேயாகி நின்றொழிந்தான்" என்பர் ஆழ்வார்கள். இப்படி அமுதுந்தேனுமான எம்பெருமானைப் பாடுகின்ற பாடல்களும் அமுதமயமாகக் குறையில்லையென்பார் 'அமுதன்ன சொன்மாலை' என்றார்.

"அமுது அன்று கொண்டு உகந்தான்"—தன்னை வந்து அடிபணிந்தவர்கட்குக் காரியம் நிறைவேறினால் அவர்கள் மகிழ்வதிலுங்காட்டில் அதிகமாக மகிழ்வன் எம்பெருமான்; 'நம் ஆச்ரிதருடைய குறையைத்தீர்க்கப்பெற்றோமே!' என்று மகிழ்வனும். அதுதோன்ற 'உகந்தான்' எனப்பட்டது. .... (அரு)

நவின்றுரைத்த நாவலர்கள் நாண்மலர்கொண்டு * ஆங்கே
பயின்றதனால் பெற்றபய னென்கொல் *—பயின்றார்தம்
மெய்த்தவத்தால் காண்பரிய மேகமணிவண்ணனை * யான்
எத்தவத்தால் காண்பன்கொ லின்று. (அகூ)

கவின்று உரைத்த	(அவனது திரு நாமங்களைப்) பலகாலுஞ் சொல்லுகின்ற
நாவலர்கள்	கவிகள்
நாள் மலர் கொண்டு	அப்போதலர்ந்த புஷ்பங்களைக் கொண்டு
ஆங்கே பயின்று	அந்த ஸர்வேச்வரனிடத்தில் நெருங்கி யாச்ரயித்து
அதனால் பெற்ற பயன் என்கொல்	அதனால் (அவர்கள்) பெற்ற பிரயோஜநம் என்னே?

[எம்பெருமான் தானே நிர்ஹேதுகமாக அநுக்ரஹித்தாலன்றி, இவர்களுடைய ஸ்வப்ரயத்நத்தால் என்ன பேறு பெறமுடியும் என்கை.]

பயின்றார் தம்	நெருங்கி ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்களுடைய
மெய் தவத்தால்	சரீரம் நொந்து செய்கிற தபஸ்ஸினால்
காண்பு அரிய	காணமுடியாதவனும்
மேகம் மணி வண்ணனை	மேகத்தையும் நீலமணியையும் போன்றநிறத்தையுடையனுமான எம்பெருமானை
யான்	அடியேன்
இன்று	இப்போது
எத் தவத்தால் கொல் காண்பன்	எந்தத் தபஸ்ஸினால் காணப்பெற்றேன்? [அவனே காட்டிக்கொடுக்கக் கண்டேனேயொழிய, ஒரு தவஞ்செய்து கண்டவனல்லேனென்கை.]

* * *—எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று சிலர் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுவதுண்டு; எம்பெருமான் தானே சிலர்க்குக் காட்சி தந்தருளவேணுமென்று பாரிப்பதுண்டு: இவற்றுள், பரகதஸ்வீகாரமெனப்படுகிற எம்பெருமான் தானே பற்றும் பற்று பலிக்குமேயன்றி, சேதநர் பண்ணுகிற ஸாதநாநுஷ்டாநம் பலிக்கமாட்டாது என்கிறாரிதில். எம்பெருமான் தானே தனது நிர்ஹேதுககிருபையினாலே தன்படிகளையெல்லாம் எனக்குக்காட்டியருள நான் காணப்பெற்றேன்; வேறு எந்த ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணியும் நான் காணப்பெற்றேனல்லேன்; ஆகையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநம்பண்ணிக் காண்கிறவர்கள் என்னோடு ஒப்பர்களோ? என்கை.

நாம் ஒரு உபாயத்தை அநுஷ்டித்தே எம்பெருமானைப் பெற வேணுமென்கிற எண்ணத்துடன் திருநாமங்களைப் பலகால் ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணியும் புஷ்பம் முதலியவற்றைப் பலகால் கொண்டு ஆராதித்தும் ஆகவிப்படி செய்யும் உபாயாநுஷ்டாநங்கள் பயனற்றவை என்பன—முன்னடிகள்.

அப்படி உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணினவர்களுக்கும் காண்பதற்கு அரியனான எம்பெருமானைத் தாம் கண்டபடியையும், 'அப்படி கண்டது ஒரு தவத்தினாலன்று, அவனது நிர்ஹேதுக கிருபையினாலே' என்பதையும் தெரிவிப்பன—பின்னடிகள்.

தவம்—உடம்பினால் வருத்தப்பட்டுச் செய்யும் காரியம். யான் எத்தவத்தால் காண்பன்கொல் இன்று—நான் ஒரு ஸாதநமும் அநுஷ்டியாமல் இன்று காணப்பெற்றேன் என்றவாறு. (அசு)

இன்று வறிகின்றே னல்லேன் * இருநிலத்தைச்
சென்றாங் களந்த திருவடியை *—அன்று
கருக்கோட்டி யுள்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன் *
திருக்கோட்டி யெந்தை திறம். (வஎ)

அன்று கரு கோட்டியுள் கிடந்து — முன்பு கர்ப்ப ஸ்தானத்துக்குள்ளே கிடந்து

திருக்கோட்டி எந்தை திறம் — திருக்கோட்டியூர்ப் பெருமானுடைய தன்மைகளை

கண்டேன் — கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேன்;

கை தொழுதேன் — கைதொழவும் பெற்றேன்;

(ஆனபின்பு)

இரு நிலத்தை — விசாலமான இந்நிலத்தை

ஆங்கு சென்று அளந்த திரு அடியை — அங்கங்கே தானே வியாபித்து முழுதும் அளந்து கொண்ட திருவடியை

இன்று அறிகின்றேன் அல்லேன் — இன்றைக்குத்தான் அறிந்து கொண்டேனென்பதில்லை. (கர்ப்பவாஸமே தொடங்கி அறிவேன்.)

* * *—இப்பாட்டும் கீழ்ப்பாட்டுக்கு சேஷபூதமானதேயாம். எம்பெருமானது திருவருளால் தமக்குண்டான வைலக்ஷண்யத்தைப் பேசுகிறார். நான் கர்ப்பவாஸம் செய்யும்போதேபிடித்து

எம்பெருமானால் நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிக்கப்பெற்றுத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளையெல்லாம் அவன் தானே காட்டக்கண்டு “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதநः— ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஸ் ஸவை மோக்ஷார்த்த சிந்தகः.”— [கர்ப்பத்திலேயே எம்பெருமான் எவனைக் கடாக்ஷித்தருள்வனோ அவனே ஸாத்விகன்; அவனே முமுக்ஷுவாவான்] என்கிற படியே சுத்த ஸாத்விகனாய் அப்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணம் முதலியவற்றை ஸ்வயம் அநுபவிப்பதும் பிறர்க்கு எடுத்து உபதேசிப்பதுமாக இவற்றையே காலக்ஷேபமாகக் கொண்டிருந்தவன்; எல்லாரும் பகவானை மறந்திருக்கும்படியான கர்ப்பவாஸ காலத்திலுங்கூட அடியேன் அவனை மறவாது வாழ்த்திக்கொண்டிருந்தேனாகையால், நான் எம்பெருமானை நெடுநாளாகவே அறிந்தவனேயன்றி இன்று புதிதாக அறிந்தவனல்லேன்.

இருநிலத்தைச் சென்று ஆங்களந்த திருவடியை என்றது இங்கு விசேஷாபிப்ராயத்தோடு கூடியது; “அவன் அள[illegible] விடத்திலே பூமி சென்றதோ? பூமி கிடந்தவிடமெல்லாம் தரியஞ் சென்று அளந்தானித்தனையன்றோ” என்பது பெரியவாச்ரியங் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. உலகமுள்ள விடமெ[illegible]ண்டி, தானே சென்று அடிப்படுத்திக் கொண்டதுபோல அவன் [illegible]ரிதில். மேல்விழுந்து விஷயீகரிக்கப் பெற்றேனடியேன் என்றவா[illegible]ய பாக

இதில் மூன்றாமடியில் ஒரு சங்கை பிறக்கும்; அத[illegible]ம்ஸனைச் குருக்கத்திப் பந்தரிலே ஒரு குருக்கத்திமலரிலே திருவவத[illegible]ால்லுனால் அயோநிஜராகிய இவ்வாழ்வார்க்கு கர்ப்பவாஸமென்பது கிடையாதே; அப்படியிருக்க “கருக்கோட்டியுள் கிடந்து” என்று இவர் தாம் எங்ஙனே அருளிச்செய்கிறாரென்று.

இதற்கு உத்தரமாவது—‘கருக்கோட்டியுள் கிடந்து’ என்ற விதனால் * திண்டாவழும்பும் செந்நீரும் சீயும் நரம்பும் செறிதசையும் வேண்டாநாற்றம் மிக்கிருக்கிற கர்ப்பத்தும்பையில்நின்றும் ஆழ்வார் பிறந்தாரென்று கொள்ளவேண்டிய அவசியம் யாதுமில்லை; எவ்விடத்தில்நின்று அவதரித்தாரோ அவ்விடமே கர்ப்பஸ்தாநமாகும். ‘நான் இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் வந்து தோன்று

வதற்கு முன்னமே எம்பெருமானுடைய கடாக்ஷம் பெற்றவன்' என்று சொல்லுவதே இங்கு விவக்ஷிதம். "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்றாற்போலுமாம்.

கோட்டி—மௌக்ஷீ. ... ... (அஎ)

திறம்பிற் றினியறிந்தேன் தென்னரங்கத் தெந்தை *
திறம்பா வழிசென்றார்க் கல்லால் *—திறம்பாச்
செடிநரகை நீக்கித்தாம் செல்வதன்முன் * வானோர்
கடிநகர வாசற் கதவு. (அஅ)

தென் அரங்கத்து எந்தை	தென்னரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கு மெம்பெருமானுடைய	செல்வதன் முன்	போவதற்குள்ளே,
்ா வழி	பிசகாத மார்க்கத்திலே [அவனே உபாயோபேயம் என்னும் நெறியிலே	வானோர்	நித்யஸூரிகளுடையதும்
்ர்க்கு ்லால்	நிற்பவர்களுக்குத் தவிர (மற்றையோர்க்கு),	கடி	அரணையுடைத்தானதுமான
அன்று கோட்பு கி	தாமாகவே	நகரம்	வைகுந்தமாநகரத்தினுடைய
திருக் கோட் எந்தை சடி நீக்கி	அறுக்கமுடியாத புதர்போன்ற ஸம்ஸார பந்தங்களை அறுத்துக் கொண்டு	வாசல் கதவு	வாசற் கதவானது
		திறம்பிற்று	மூடிக்கொண்டதாகும்;
		இனி அறிந்தேன்	(இதை) இப்போது அறிந்து கொண்டேன்.

* * *—'எம்பெருமானே வேறொன்றை எதிர்பாராத உபாயபூதன்' என்று நன்குணர்ந்து அவ்வுணர்ச்சியின்படியே நடந்துகொள்ளுமவர்களே ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு வைகுந்த நீள்வாசலினுள்ளே புகப்பெறுவர்; மற்றையோர்களுக்கு வைகுந்த வாசற்கதவு திறவாதே மூடிக்கொள்ளுமென்கிறார்.

திறம்பிற்று—எதிர்காலப்பொருளில் இறந்தகாலமாகச் சொன்னது காலவழுவமைதி. ... ... (அஅ)

கதவிக் கதஞ்சிறந்த கஞ்சனைமுன் காய்ந்து
அதவிப்போர் யானை யொசித்து *—பதவியாய்ப்
பாணியால் நீரேற்றுப் பண்டொருகால் மாவலியை
மாணியாய்க் கொண்டிலையே மண். (௬௯)

முன்	முற்காலத்தில்	பண்டு ஒருகால்	முன்னொரு காலத்தில்
கதம் சிறந்த	கோபம் மிகுந்த	பதவியாய்	நீர்மையை யுடையனாய்க்கொண்டு
கஞ்சனை	கம்ஸனை	மாணி ஆய்	பிரமசாரியாகி
கதவி காய்ந்து	கோபித்து முடித்து	மாவலியை	மஹாபலியினிடத்திலே
போர் யானை	போர் செய்வதாக எதிர்த்துவந்த குவலயாபீட மென்னும் யானையை	பாணியால்	கையினாலே
		நீர் ஏற்று	தானம் வாங்கி
ஒசித்து	கொம்பு முறித்து	மண் கொண்டிலையே	பூமியைப் பெற்றது யல்லையோ?
அதவி	கொன்று,		

* * *—எம்பெருமானே! நீ ஆச்ரிதர்களுக்குக் காரியஞ் செய்வதென்று மனம்வைத்துவிட்டால் அருமையான காரியங்களையும் எளிதாகச்செய்து முடிப்பவனன்றோ என்னவேண்டி, அடியவர்க்காகச்செய்த சில காரியங்களை எடுத்துரைக்கின்றாரிதில்.

1. "சாதுசனத்தை நலியுங்கஞ்சன்" என்கிறபடியே பாகவதர்களுக்கெல்லாம் கொடுமையியற்றுமவனாயிருந்த கம்ஸனைச் சீறிமுடித்தாய்; பாகவதர்களுக்கு உயிரான உன்னைக் கொல்லுமாறு அக்கஞ்சனால் ஏவிநிறுத்தப்பட்டிருந்த மதயானையை முடித்தாய்; இந்திரனுக்காக மாவலிபக்கல் மூவடிமண் நீரேற்றுப்பெற்று மூவுலகங்களையும் அடிப்படுத்தி வாழ்வித்தாய். ஆக இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் செய்தவனல்லையோ நீ.

அதவுதல்—ஹதம்பண்ணுதல். "அதவிப் போர்யானையொசித்து" என்பதே வியாக்கியானத்துக்கிணங்கிய ஆன்றோர் பாடம்; "உதவிப் போர்யானை" என்றும் சிலர் ஓதுவர்களாம்; இப்பாடம் மோனையின்பத்துக்குச் சேர்ந்திருக்கு மென்னலாமாயினும் முன்

1. திருவாய்மொழி 3—5—5.

னோர் விரும்பியபாடமன்று. கம்ஸனுக்கு உதவியாயிருந்தயானையை ஒசித்து என்று பொருள்கூறலாம்.

பதவியாய்—'வதவீ' என்னும் வடசொல்லாகக்கொண்டு 'வழியாகவே' என்று பொருள் கொள்வதும் தகும். பாணி—வடசொல். ... . (௮௯)

மண்ணுலக மாளேனே வானவர்க்கும் வானவனாய் *
விண்ணுலகம் தன்னகத்து மேவேனே *—நண்ணித்
திருமாலைச் செங்க ணெடியானை * எங்கள்
பெருமானைக் கைதொழுத பின். (௯௦)

திருமாலை	பிராட்டியினிடத்தில் வியாமோஹமுடையவனும்	மண் உலகம் ஆளேனே	இவ்விபூதியை நாணிட்டவழக்காக நிர்வஹிக்க மாட்டேனோ?
செம் கண்	செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களையுடையவனும்	வானவர்க்கும் வானவன் ஆய்	தேவாதிதேவனாய்க் கொண்டு
நெடியானை	ஸர்வேச்வரனுமான	விண் உலகம் தன் அகத்து	நித்யவிபூதியிலே
எங்கள் பெருமானை	எம்பெருமானை	மேவேனே	நித்யாநந்த மநுபவிக்க மாட்டேனோ?
நண்ணி	கிட்டி		
கை தொழுத பின்	அஞ்ஜலி பண்ணி ஆச்ரயித்த பின்பு		

* * *—'ஆழ்வீர்! நாம் முன்புசெய்த காரியங்களை எடுத்துரைக்கிறீர்; அஃது இருக்கட்டும்; இப்போது நாம் உமக்குச் செய்யவேண்டிய காரியம் ஏதேனுமுண்டாகில் சொல்லிக்காணீர்' என்று ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, பிரானே! உன்னை ஆச்ரயித்தபோதே எல்லாப் புருஷார்த்தங்களும் பெற்றேனானேன்காண்; மண்ணுலகத்தோடு விண்ணுலகத்தோடு வாசியற உபயவிபூதியும் நாணிட்டவழக்காம்படி ஆள்வதற்கு உரியேனானபின்பு இனி எனக்குச் செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டோ? என்றாராயிற்று. ... ... (௯௦)

பின்னா லருநரகம் சேராமல் பேதுறுவீர் *
முன்னால் வணங்க முயல்மினோ *—பன்னூல்
அளந்தானைக் கார்க்கடல்சூழ் ஞாலத்தை * எல்லாம்
அளந்தா னவன் சேவடி. (கக)

பின்னால்	சரீரம்விழுந்தபின்பு	கார் கடல் சூழ் ஞாலத்தை எல்லாம் அளந்தானவன்	கரிய கடல் சூழப் பட்ட பூமியை யெல்லாம் அளந்து கொண்டவனுமான எம் பெருமானுடைய
அரு நரகம்	கடினமான நரகத்தை	சே-அடி	செவ்விய திருவடிகளை
சேராமல்	அடையாமலிருக்கும் படிக்கு	முன்னால்	இப்போதே
பேதுறுவீர்	மனங்கலங்கி யிருக்கும் மனிசர்களே !,	வணங்க	வணங்குமாறு
பல் நூல்	பலவகைப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களினால்	முயல்மின்	முயற்சிசெய்யுங்கள்.
அளந்தானை	நிச்சயிக்கப்படுபவனும்		

* * *—இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேல் நான்கு பாட்டுக்களாலே பரோபதேசம் பண்ணுகிறார். உலகத்தவர்களே! நீங்கள் செய்யும் காரியங்களைப்பார்த்தால் நரகமார்க்கத்திற்கே செல்லப்பார்க்கிறீர்களென்று நினைக்கும்படியா யிராநின்றது. 'நரகவேதனை நமக்குக் கிடைத்தால் என்செய்வோம்' என்று கலங்கி நிற்கிறீர்களாகில் அதைத் தப்புவதற்கு இப்போதே உபாயம் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்; உலகளந்த பெருமானுடைய சேவடியை வணங்குவதற்கு முயற்சி செய்தீர்களாகில் பின்னால் அருநரகம் சேராமல் பிழைக்கலாம் என்கிறார்.

'சேவடியை வணங்குமினோ' என்னாமல்-'வணங்கமுயல்மினோ' என்றமையால் — எம்பெருமான் திருவடிகளை வணங்கவேணுமென்னும் முயற்சியுண்டான மாத்திரமே நரகம் தவிரும் என்பது விளங்கும். ... ... (கக)

அடியால்முன் கஞ்சனைச் செற்று - * அமரரேத்தும்
படியான் கொடிமேல் புள்கொண்டான் *—நெடியான்றன்
நாமமே யேத்துமின்க ளேத்தினால் தாம்வேண்டும் *
காமமே காட்டும் கடிது. (கஉ)

முன்	முன்னே
அடியால்	திருவடியினால்
கஞ்சனை	கம்ஸனை
செற்று	உதைத்துக் கொன்றதனாலே
அமரர் ஏத்தும் படியான்	தேவர்கள் துதிக்கும் படியாக வுள்ளவனும்
கொடி மேல் புள் கொண்டான்	த்வஜத்திலே கருடபக்ஷியையுடையவனுமான
நெடியான் தன்	ஸர்வேச்வரனுடைய
நாமமே	திருநாமங்களையே கொண்டு
ஏத்துமின்கள்	ஸ்தோத்ரம் பண்ணுங்கள் ;
ஏத்தினால்	அப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணினால்
தாம் வேண்டும் காமம்	தாங்கள் அபேக்ஷிக்கும் புருஷார்த்தத்தை
கடிது	விரைவாக
காட்டும்	(அத்திருநாமம்) பெறுவிக்கும்.

* * *—எம்பெருமானது திருவடிகளை வணங்க முயன்றால் நரகயாதனை தவிருமென்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அவனுடைய திருநாமங்களைக் கீர்த்தனம்பண்ணினால் நீங்கள் விரும்புகின்ற புருஷார்த்தங்களெல்லாம் கைபுகுமென்கிறார் இதில்.

உயர்ந்த சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருந்த கம்ஸனைத் தலைமயிர் பற்றியிழுத்துக் கிரீடம் சிதறக் கீழே தள்ளித் திருவடியால் உதைத்து முடித்ததனால் இந்த வீரச்செயலிலே ஈடுபட்டுத் தேவர்கள் துதிக்கின்ற கருடத்வஜனுடைய திருநாமங்களையே சொல்லுங்கள் ; சொன்னால், சொன்னவாய் மூடுவதற்குள்ளே தாம்தாம் விரும்பும் புருஷார்த்தங்களை அத்திருநாமமே பெறுவிக்குமென்றாராயிற்று. ... ... (௪௨)

கடிது கொடுநரகம் பிற்காலும் செய்கை *
கொடிதென் றதுகூடா முன்னம் *—வடிசங்கம்
கொண்டானைக் கூந்தல்வாய் கீண்டானை * கொங்கைநஞ்
சுண்டானை யேத்துமினோ வுற்று. (௪௩)

கொடு நரகம்	க்ரூரமான நரகமானது
கடிது	கண்கொண்டு காண வொண்ணாதபடி கோரமாயிருக்கும் ;
பிற்காலும்	அதற்குமேலும்
செய்கை	(அங்கு யமபடர்கள் செய்யும் யாதனைச்) செயல்கள்

கொடிது	பொறுக்க முடியாதனவா யிருக்கும்,	கூந்தல் வாய் கீண்டானை	கேசியின்வாயைக் கிண்டொழித் தவனும்
என்று	என்று தெரிந்து கொண்டு	கொங்கை நஞ்சு உண்டானை	(பேய்ச்சியின்) முலையில் தடவியிருந்த விஷத்தை உண்டவனுமான எம்பெருமானை
அது கூடா முன்னம்	அந்த நரகவேதனை நேராதபடி		
வடி சங்கம் கொண்டானை	கூர்மையான த்வனியையுடைய சங்கைத் திருக் கையிலே உடையவனும்	உற்று	பொருந்தி
		ஏத்துமின்	ஸ்தோத்திரம் பண்ணுங்கள்.

* * *—உலகத்தவர்களே!, 'நரகம்' என்கிற சொல் காதில் பட்டமாத்திரத்திலே ஒவ்வொருவருடைய உடலும் நடுங்கும்; அதற்குமேல், அந்த நரகத்தில் யமபடர்கள் செய்கிற நலிவுகளைக் கேட்டாலோ இடிவிழுந்தாற்போலாகும். இப்படி கோரமான நரக வேதனைகட்கு இடமுண்டாவதற்கு முன்னே, விரோதி நிரஸந சீலனான எம்பெருமானுடைய தோத்திரத்திலே மூளுங்கோள் என் கிறார்.

கூந்தல்வாய் கீண்டானை—தலைமயிர்க்கு வாசகமான கூந்த லென்னுஞ்சொல் 'லக்ஷித லக்ஷணை' என்னும் வழியால் கேசியென்ப வனைக் குறிக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; கூந்தல் என்பதற்கு வட மொழிநாமம் கேசமாகும்; அச்சொல் கேசியை நினைப்பூட்டும். வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் புத்திஸேநனைச் சொல்லவேண்டு மிடத்து, "திங்கள் சேர் பெயரினன்" என்றதுகாண்க. (திங்கள்—சந்திரன்; தமிழில் மதி என்னுஞ்சொல்லும் சந்திரனைச் சொல்லும்; 'மதி' என்கிற அச்சொல் வடமொழியாய்க்கொண்டு புத்தியென்னும் பொருள் தரும். ஆகவே, புத்திஸேநன் என்றபெயர் திங்கள் சேர் பெயராயிற்று. இங்ஙனே தமிழ்ப் பிரயோகங்கள் பலவுள.) கம்ஸ னுடைய ஏவுதலினால் குதிரை வடிவங்கொண்டு கண்ணபிரானைக் கொல்லவந்த கேசியென்னுமஸுரனை வாய்பிளந்து முடித்தவரலாறு ப்ரஸித்தம். .... (கூரு)

உற்று வணங்கித் தொழுமின் * உலகேழும்
முற்றும் விழுங்கும் முகில்வண்ணன் *—பற்றிப்
பொருந்தாதான் மார்விடந்து பூம்பாட கத்துள்
இருந்தானை * ஏத்துமென் நெஞ்சு. (கூச)

உலகு ஏழும் முற்றும் விழுங்கும்	உலகங்களை யெல்லாம் (பிரளயங்கொள்ளாதபடி) அமுது செய்தவனும்
முகில் வண்ணன்	மேகம்போன்ற வடிவையுடையவனும்
பொருந்தாதான்	(ப்ரஹ்லாதனுக்கு) சத்ருவான இரணியனுடைய
மார்பு	மார்வை
பற்றி	பிடித்து
இடந்து	கிழித்தவனும்
பூ பாடகத்துள் இருந்தானை	அழகிய திருப்பாடகமென்னுந் திருப்பதியில் வீற்றிருப்பவனுமான எம்பெருமானை
என் நெஞ்சு	என் மனமானது
ஏத்தும்	துதிக்கும்;
	(நீங்களும் இப்படியே)
உற்று வணங்கி தொழுமின்	பொருந்தி வணங்கி ஆச்ரயியுங்கோள்.

* * *—பண்டொருகால் உலகமெல்லாம் பிரளயப்பெருங்கடலிலே அழிந்து போவதாயிருக்கையில் அவற்றையெல்லாம் திருவயிற்றிலே யெடுத்துவைத்தடக்கிக் காத்தருளின சிரமம் தீரவும், ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் பாதுகாத்தருளவேண்டி இரணியன் மார்பிடந்த சிரமம் தீரவும் கச்சிநகரில் திருப்பாடகமென்னுந் திருப்பதியில் இனிதாக எழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானை என் நெஞ்சு ஏத்துகின்றது; நீங்களும் அவனையே வணங்கி வாழுங்கள் என்று உலகத்தவர்க்கு உபதேசித்தாராயிற்று.

பாடகம்=பெரியகாஞ்சீபுரத்திலுள்ள பாண்டவதூதர் ஸந்நிதி. 'பாடு அகம்' என்று பிரிக்க. பெருமைதோற்ற எழுந்தருளியிருக்கும் தலம் என்கை. கண்ணன் பாண்டவதூதனாய்த் துரியோதனனிடஞ் சென்றபொழுது துர்யோதநன் ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறையொன்றைத் தோண்டுவித்து அதில் அநேகமல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற்பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸ

மொன்றை அமைத்து அவ்வாஸனத்தில் கண்ணனை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்ஙனமே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதன்மேல் ஏறினமாத்திரத் திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆசனம் உள்ளிறங்கிப் பில வறையிற் செல்லுமளவில், அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விச்வ ரூபமெடுத்துப் பல கைகளையும் கால்களையுங்கொண்டு எதிர்க்கவே, அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனர். அப்போது கொண்ட விச்வரூபத்திருக்கோலத்திற்கு ஸ்மாரகமாகப் பெரியதிரு மேனியோடே ஸேவைஸாதிக்குமிடம் பாடகம். பாடு—பெருமை. ("அரவுநீள் கொடியோனவையுளாசனத்தை அஞ்சிடாதேயிட அதற்குப், பெரியமாமேனி அண்டமூடுருவப் பெருந்திசை யடங் கிட நிமிர்ந்தோன்" என்ற பெரிய திருமொழிப்பாசுரத்தில் அநு ஸந்திக்கப்பட்ட திருமேனிவளர்த்தியோடே ஸேவைஸாதிக்கு மாறு காண்க.) ... . (கச)

என்னெஞ்ச மேயானென் சென்னியான் * தானவனை
வன்னெஞ்சம் கீண்ட மணிவண்ணன் *—முன்னம்சே
யூழியா னூழி பெயர்த்தான் * உலகேத்தும்
ஆழியா னத்தியூ ரான். (கரு)

தானவனை	(இரணியனாகிற) அசுரனுடைய
வல் நெஞ்சம்	வலிய மார்வை
கீண்ட	கிழித் தொழித்தவனும்
மணி வண்ணன்	நீலமணிபோன்ற நிறத்தை யுடையவனும்
முன்னம் சேய் ஊழியான்	நெடுங்காலமாக வுள்ளவனும்
ஊழி பெயர்க்கான்	காலம் முதலிய ஸகல வஸ்துக் களையு முண்டாக் கினவனும்
உலகு ஏத்தும் ஆழியான்	உலகத்தவரால் துதிக்கப்பட்டவ னாய்க்கொண்டு திருப்பாற் கடலில் பள்ளி கொண்டிருப்ப வனும்
அத்தியூரான்	ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளி யிருப்பவனுமான எம்பெருமான்
என் நெஞ்சம் மேயான்	என்னுடைய நெஞ்சிலே பொருந்தியிரா நின்றான்:
என் சென்னி யான்	என்னுடைய தலை யிலே உள்ளான்.

* * *—பெருமாள்கோயில் ஸ்ரீஹஸ்திசைல சிகரோஜ்வல பாரிஜாதமான பேரருளாளனை மங்களாசாஸநம்பண்ணும் பாசுரங் கள்—இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும்.

'எங்குமுளன் கண்ணன்' என்று சொன்ன ப்ரஹ்லாதாழ் வானைப் பலபடிகளாலும் நலிந்த இரணியாசுரனுடைய முரட்டுட லைப்பிளந்தொழித்தவனும், இவ்விதமாக பக்தபரிபாலனம் செய் யப்பெற்றதனாலே திருமேனி புகர்பெற்றவனும், அநாதிகால மாகவே பிறப்பிறப்பு மூப்புகள் ஒன்றுமின்றி யிருப்பவனும், ஸகல பதார்த்தங்களையும் இவ்வுலகில் தோன்றுவித்தவனும், உலகத்தவரால் துதிக்கப்பட்டவனுப் திருப்பாற்கடலில் துயில் கொண்டிருப்பவனுமான எம்பெருமான் அத்தியூர் என்னப்படுகிற ஸ்ரீஹஸ்திகிரி க்ஷேத்ரத்தில் எழுந்தருளியிராநின்றான்; அவன் இன்று எனது நெஞ்சினுள்ளும் தலையின்மீதும் வந்து சேர்ந்து மகிழ்விக்கின்றான் காண்மின் என்கிறார்.

திருவாய்மொழியில் "இவையு மவையு முவையும்" என்ற திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் தம்முடைய ஒவ்வொரு அவயவத்தி லும் எம்பெருமான் வந்து சேர்ந்ததாக அநுஸந்தித்ததுபோலவே இப்பாட்டிலும் அநுஸந்தேயம்; நெஞ்சு, தலை என்ற இரண்டிடங் களைமாத்திரம் சொன்னது மற்ற ஒக்கலை, கண், மார்பு, தோள் முதலிய அவயவங்கட்கும் உபலக்ஷணமென்க.

ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின் கீழே நரஸிம்ஹ மூர்த்தியாக ஸேவை ஸாதிக்கும் பெருமானைத் தானவனை வன்னெஞ்சங்கீண்ட மணி வண்ணன் என்றதனால் மங்களாசாஸநம் செய்கிறாரென்னலாம்.

முன்னம் சே யூழியான்='சேய்' என்றது வெகுதூரம் என்ற படி. ஊழியாவது காலம். முன்னமேபிடித்து வெகுதூரமான காலத்திலே உள்ளான் எனவே, அநாதிஸித்தன் என்றதாம்.

ஊழி பெயர்த்தான்—இங்கும் ஊழியென்று காலத்தைச் சொல்லுகிறது. பரமபதமாகிய நித்யவிபூதியில் காலமென்பது கிடையாது; அஃது உள்ளது இவ்விபூதியில் மாத்திரமே. ஆகவே, இங்குக் காலத்தைச்சொன்னது மற்றும் இவ்விபூதியிலுள்ள வஸ் துக்களையெல்லாம் சொன்னபடி. பெயர்த்தல்—உண்டாக்குதல்.

"உலகேத்து மாழியான்" என்பதற்கு—உலகம் புகழும் திருவாழி யாழ்வானையுடையவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

அத்தியூரான்—'ஹஸ்தி' என்னும் வடசொல் அத்தியெனத் திரியும். ஹஸ்திக்ஷேத்ர மென்றபடி. "த்³விஜைராராதி⁴தஸ்தஸ்மிந் வாரணைர்விஷ்ணுஹஸ்தநாதந꞉। ததா ஹஸ்திகிரிநாமா வ்யாக்யாதா வீந்ஹாகிரெர꞉." என்று ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மியத்தில் முதலத்யாயத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ளமை காண்க. பண்டு இந்த க்ஷேத்ரத்தில் திக்கஜங்கள் வந்து எம்பெருமானை ஆராதித்தமையால் அது பற்றி ஹஸ்திகிரி யென்று திருநாமமாயிற்றும். மற்றும் சில வகையாகவும் நிர்வஹிப்பதுண்டு. ... (கூ௫)

அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் * அணி மணியின்
துத்திசேர் நாகத்தின்மேல் துயில்வான் *—முத்தீ
மறையாவான் மாகடல் நஞ்சுண்டான் றனக்கும் *
இறையாவா னெங்கள் பிரான். (கூ௬)

புள்ளை ஊர்வான்	பெரிய திருவடியை வாஹனமாகக் கொண்டு நடத்துமவனும்
அணி மணியின் அத்தி சேர் நாகத்தின் மேல் துயில்வான்	அழகிய மாணிக்கங்களோடு கூடினவனும் படப்பொறிகளையுடையனுமான ஆதிசேஷன் மேல் பள்ளி கொள்பவனும்
முத்தீ ஆவான்	மூன்று அக்நி களாலே ஆராதிக்கப் படுகிறவனும்
மறை ஆவான்	வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப் படுகிறவனும்
மா கடல் நஞ்சு உண்டான் தனக்கும் இறை ஆவான்	பெரியகடலில் நின்று உண்டான விஷத்தை உட்கொண்டவனை ருத்ரனுக்கும் ஸ்வாமியாயிருப்பவனுமான
எங்கள் பிரான்	எம்பெருமான்
அத்தியூரான்	ஸ்ரீஹஸ்திகிரியிலே எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

* * *—தென்னத்தியூரரான பேரருளாளப் பெருமாளை மங்களாசாஸநம் செய்தருளுமிப்பாசுரத்தில் 'புள்ளையூர்வான்' என்று ஆழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளவேதான் இப்பெருமானுடைய கருடோத்ஸவம் இமவந்தத் தொடங்கி இருங்கடலளவும்

பிரஸித்தமாகப் பெருமேன்மை வாய்ந்ததாயிற்றென்று பெரியோர் பணிப்பர்.

நாகத்தின்மேல் துயில்வான்=திருப்பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளிகொள்ளும் பெருமானே ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியிலும் ஸேவைஸாதித்தருள்வதாக அநுஸந்திக்கிறார். இந்த விசேஷணம் கூரத்தாழ்வான் திருவுள்ளத்திலே புகுந்திருந்து, வரதராஜஸ்தவத்தில் "நீலமேக நிபம்" என்னும் ச்லோகத்தில் 'அநந்தசயம் த்வாம்' என்றருளிச்செய்வதற்குக் காரணமாயிற்றென்க. "ஹணி வதிஶயநீயாதுத்திதஸ்த்வம் ப்ரபாதே வரத ஸதத ஜ்ஞாநஸம் ஸஜ்ஞியோ:" என்ற வேதாந்த தேசிக திவ்யஸூக்தியும் ஸ்மரிக்கத்தகுமிங்கு.

துத்தி—படங்களிலுள்ள பொறி: இலக்கணையால் படத்தையும் சொல்லுமென்ப. "முத்தீ மறையாவான்" "முத்தி மறையாவான்" என்பன பாடபேதங்கள். முந்தின பாடத்தில், முத்தீயாவான், மறையாவான் என்று அந்வயித்து, த்ரேதாக்நிகளில் ஹோமம் செய்யும் முகத்தாலே ஆராதிக்கப்படுபவனும் வேதங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுபவனுமான பெருமான் என்க. அன்றியே, த்ரேதாக்நிகளைச் சொல்லுகிற வேதங்களாலே பிரதிபாதிக்கப்படுமவன் என்றுமாம். இனி, "முத்திமறையாவான்" என்ற பாடத்தில், மோக்ஷத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்ற வேதங்களாலே சொல்லப்படுமவன் என்கை. ... . (கூகூ

எங்கள் பெருமா னிமையோர் தலைமகன்நீ *
செங்க ணெடுமால் திருமார்பா *—பொங்கு
படமூக்கி னாயிரவாய்ப் பாம்பணைமேல் சேர்ந்தாய் *
குடமூக்கில் கோயிலாக் கொண்டு. (கூஎ

செம் கண் நெடு மால் — சிவந்த திருக்கண்களையுடைய ஸர்வேச்வரனே!

திரு மார்பா — பிராட்டியைத் திருமார்பிலுடையவனே!

இமையோர் தலை மகன் நீ — நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனான நீ

எங்கள் பெருமான் — எங்களுக்கு ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு

குடமூக்கு இல் — கும்பகோண க்ஷேத்ரத்தை

கோயில் ஆ கொண்டு	கோயிலாகத் திருவுள்ளம்பற்றி	பாம்பு	ஆதிசேஷனாகிற
பொங்கு படம் மூக்கின்	விகஸித்தபடங்களையும் மூக்கையுமுடையவனும்	அணை மேல்	படுக்கையின்மீது
ஆயிரம் வாய்	ஆயிரம்வாயையுடையவனுமான	சேர்ந்தாய்	பள்ளி கொண்டருளினாய்.

* * *—எம்பெருமானே! என்போன்ற அடியார்களை விஷயீகரிப்பதற்காகவன்றோ திருக்குடந்தையிலே வந்து சாய்ந்தருளாநின்றாய் என்கிறார்.

'கும்பகோணம்' என்ற வடசொல்லுக்கு நேரான தமிழ்ச்சொல் குடமூக்கு என்பதாம். (கும்பம்—குடம்; கோணம்—மூக்கு.) இல்—க்ருஹம். ... ... (௬௭)

கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய்த் தான்வளர்ந்தது *
உண்ட துலகேழு முள்ளொடுங்க *—கொண்டு
குடமாடிக் கோவலனாய் மேவி * என்னெஞ்சம்
இடமாகக் கொண்ட விறை. (௬௮)

கோவலன் ஆய்	இடையனாய்வந்து பிறந்து	கொண்டு வளர்க்க	சிலர் கையிலெடுத்துச் சீராட்டி வளர்க்க வேண்டும்படியான
குடம் கொண்டு ஆடி	குடங்களைக் கையிலே கொண்டு கூத்தாடி (அதனாலுண்டான ஆயாஸம் தீர)	குழவி ஆய்	சிறுகுழந்தையாய்
என் நெஞ்சம் மேவி	என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பொருந்தி	தான் வளர்ந்தது	தான் வளர்ந்த அப்படிப்பட்ட மிகச்சிறிய பருவத்திலே
		உலகு ஏழும்	ஸப்தலோகங்களும்
இடம் ஆக கொண்ட இறை	(எனது நெஞ்சையே) நித்யவாஸஸ்தாநமாகக் கொண்ட ஸ்வாமி	உள் ஒடுங்க	தன்னுள்ளே ஒடுங்கும்படி
		உண்டது!	உட்கொண்டது (என்ன ஆச்சரியம்!.)

* * *—தம்மை விஷயீகரித்த எம்பெருமானுடைய சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கிறார். இடையனாய் வந்து பிறந்தருளி அந்த ஜாதியின் மெய்ப்பாட்டுக்காகக் குடக்கூத்தாடி, அதனாலுண்டான சிரமந்தீர என்னெஞ்சிலேவந்து இளைப்பாறு மெம்பெருமான், முன்னை செய்ததொரு அற்புதச்செயலை என்னவென்று சொல்லுவேன்; அது யாதெனில், மிகச்சிறிய குழந்தையாக இருக்கும் பருவத்திலே ஏழுலகங்களும் தனது சிறிய திருவயிற்றினுள்ளே ஒடுங்கும்படி செய்த விசித்திரம். இவன் வளர்ந்ததோ கொண்டுவளர்க்கக் குழவியாய்; உண்டதோ உலகேழுமுள்ளொடுங்க; இது என்னமாயம்!.

ஸ்வாதீநமாக ஒருகாரியமும் செய்யமுடியாத மிகச்சிறிய குழந்தைப்பருவம் என்று காட்டுதற்காகக் கொண்டு வளர்க்கக் குழவியாய் என்றது.

குடமாடி = தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இருதோள்களிலும் அங்ஙனே அடுக்குக்குடமிருக்க, இவை சிறிதும் சலியாதபடி இரண்டுகைகளாலும் குடங்களை மாறிமாறியெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து குடக்கூத்தெனப்படும்.

'கோபாலன்' என்பது கோவலனாயிற்று. ... (கூஅ)

இறை யெம்பெருமா னருளென்று * இமையோர்
முறைநின்று மொய்மலர்கள் தூவ *—அறைகழல
சேவடியான் செங்க ணெடியான் * குறளுருவாய்
மாவடிவின் மண்கொண்டான் மால். (கூகூ)

இமையோர்	(பிரமன்முதலான) தேவர்கள்
எம் பெருமான்	'எம்பெருமானே !, (எங்கள் விஷயத்தில்)
இறை	கொஞ்சம்
அருள் என்று	கிருபைபண்ண வேணும்' என்று சொல்லி
முறை நின்று	அடிமைக்கு ஏற்ப நின்று
மொய் மலர்கள்	அழகிய புஷ்பங்களை
தூவ	பணிமாறும்படியாக,
அறை கழல சே அடியான்	ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலையுடைய திருவடிகளை யுடையவனும்
செம் கண்	செந்தாமரைக் கண்ணனும்

நெடியான்	எல்லாரிலும் மேம்பட்டவனு மான
மால்	திருமால்
குறள் உரு ஆய்	(மாவலிபக்கல்) வாமநரூபியாய் வந்து தோன்றி
மா வடிவின்	பெரியவடிவினாலே
மண் கொண்டான்	பூமியை அளந்து கொண்டான்.

* * *—எம்பெருமான் செய்தருளின அவதாரங்கள் பலபல கிடந்தாலும் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்திலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலுமே இவ்வாழ்வார் திருவுள்ளம் மிக ஈடுபட்டிருக்குமென்பது சாத்துப் பாசுரமாகிய இப்பாட்டிலும் மேற்பாட்டிலும் விளங்கும்.

உலகங்களை வியாபிக்கும்போது ஓங்கிவளர்ந்த திருவடியைக் கண்டு, அதற்குமுன் அஹங்காரிகளாயிருந்த தேவர்களெல்லாரும் 'ஸ்வாமிந்! எமக்குச் சிறிது அருள்புரியவேணும்' என்று இரந்து புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து வழிபாடுகள் செய்தமை முன்னடிகளின் கருத்து.

இப்படி தேவர்களெல்லாரும் ஆச்ரயிக்கும்படியாக எம்பெருமான் உலகளந்தான் என்று சொல்லிவிட்டதானது—அத்திருவடிகளை நமக்கும் ஆச்ரயணீயம் என்றபடி. ... ... (௯௯)

மாலே நெடியோனே கண்ணனே * விண்ணவர்க்கு
மேலா வியன்துழாய்க் கண்ணியனே *—மேலால்
விளவின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே * என்றன்
அளவன்றால் யானுடைய வன்பு. (௧௦௦)

மாலே	(அடியாரிடத்தில்) வியாமோஹமுள்ளவனே!
நெடியோனே	ஸர்வஸ்மாத்பரனே!
கண்ணனே	ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே!
விண்ணவர்க்கு மேலா	நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனே!
வியன் துழாய் கண்ணியனே	அழகிய திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ளவனே!
மேலால்	முன்னொரு காலத்தில்
விளவின் காய்	விளங்காயை
கன்றினால்	ஒரு கன்றைக் கொண்டு
வீழ்த்தவனே	உதிர்த்துத்தள்ளினவனே!,

யான் உடைய	(உன்னிடத்தில்) அடியேன் வைத்திருக்கிற	அன்பு	அன்பானது
		என்தன் அளவு அன்று	என்னளவில் அடங்கி நிற்பதன்று.

* * *—அமுதம்போன்ற பல விளிகளாலே எம்பெருமானை யழைத்து "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்று சொல் லித் தலைக்கட்டுகிற இவ்வாழ்வாருடைய கருத்து யாதெனில்; பிரானே! பிரயோஜநாந்தரங்களை விரும்புகின்ற தேவர்களுக்கு நீ படாதனபட்டு உடம்புநோவக் காரியங்கள் செய்தாய்; எனக்காக அப்படி ஒருகாரியமும் செய்யவேண்டா; என்னால் தாங்கமுடி யாதபடி வளர்ந்து செல்லுகிற எனது காதலை அடக்கித் தந்தாயா கில் இதுவே எனக்குப் பரமோபகாரம் செய்ததாகும் என்கை. இதனால், பகவத்விஷயத்தில் தமக்கு அளவுகடந்த அன்பு விளைந் திருக்கும்படியைச் சொல்லி, இப்பிரபந்தம் கற்பார்க்கும் இப்படிப் பட்ட அன்பு விளையும் என்று ஸூசிப்பிக்கிறபடி.

இப்பாசுரந்தன்னையே திருமங்கையாழ்வார் திருக்குறுந்தாண் டகத்தில் "சித்தமும் செவ்வைநில்லாது என்செய்கேன் தீவினை யேன், பத்திமைக்கு அன்புடையேனாவதே பணியாய் எந்தாய்!" என்று விரித்துரைத்தனர் போலும்.

இஷ்டங்களைக் கொடுப்பதற்கும் அநிஷ்டங்களைத் தவிர்ப்ப தற்கும் கடவனான எம்பெருமானே அன்புக்கு உரியவன் என்று சொல்லிப் பிரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. ...

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
இரண்டாந்திருவந்தாதி உரை
முற்றிற்று.

இரண்டாந்திருவந்தாதி—அடிவரவு.

1. அன்பு ஞானத்தால் பரிசு நகரிழை, அடிமூன்றி
லறிந்தைந்து கழலெடுத் துகந்து, அன்றது பேர்த்தனை
கடைநின்றமரர்.

2. கடைநின் றவரிவர் தொடரெடு பண்டி, திரிந்தது
தனக்கடி மற்றார் கொண்டது, வழக்கன்றுகண்டாய்
பழிபாவம் தாமுளரே

3. தாமுள ரறியது தாழ்ந்தவன் கண்டாய், சென்றது
வந்தித்துப் பதியமை மனதுவேம், மகனாக நீயன்றுலகு
பிரானென்று.

4. பிரானென்று மகிழ்ந்தது துணிந்தது வகையால,
இனிதென்பர் சிறியார் இருந்தண் எமக்கென்று,
ஓத்தின் சுருக்காகப் பொருளாலமரு.

5. பொருளால் நினைப்பன் தோளிரண் சிறந்தார்க்கு,
உளதென்று பயின்றது மாலையரி உணர்ந்தாய்,
மலையேழு மழைப்பன் திருமாலை மதிக்கண்டாய்.

6 மதி திறங்கரியன் நெறியார் வெற்பென்றிரும், என்று
மறந்தறி காணக்கழி திருமங்கை, நாம்பெற் றருள்புரி
ஒருரு நின்றதோர்.

7. நின்றதோர் பேறான் றேறேழும் கதையும்,
பணிந்தே னிதுகண்டாய் கண்டேன் வலிமிக்க,
கோவாகித் தமருள்ளந்தஞ்சை யிடங்கை.

8. இடங்கை போதறிந் தாய்ந்துரை யானைதவம்,
பெருகுமத வரைச்சந் தாறுங்கண்டாய் தவம்பெற்றான்,
பின்னின்று நேர்ந்தேன் பகற்கண்டேன்.

9. பகல் வடிக்கோலக் குறையாக வரங்கருதி, அமுதென்றும்
நவின்றுரை இன்றாவறி திறம்பிற்று, கதவிக்கத
மண்ணுலகம் பின்னாலருநரகம்.

10. பின்னா லடியால்முன் கடிதுற்றுவணங்கி, என்னெஞ்ச
மத்தியூ ரெங்கள்பெருமான், கொண்டுவளர்க்க இறை
மாலன்பே.